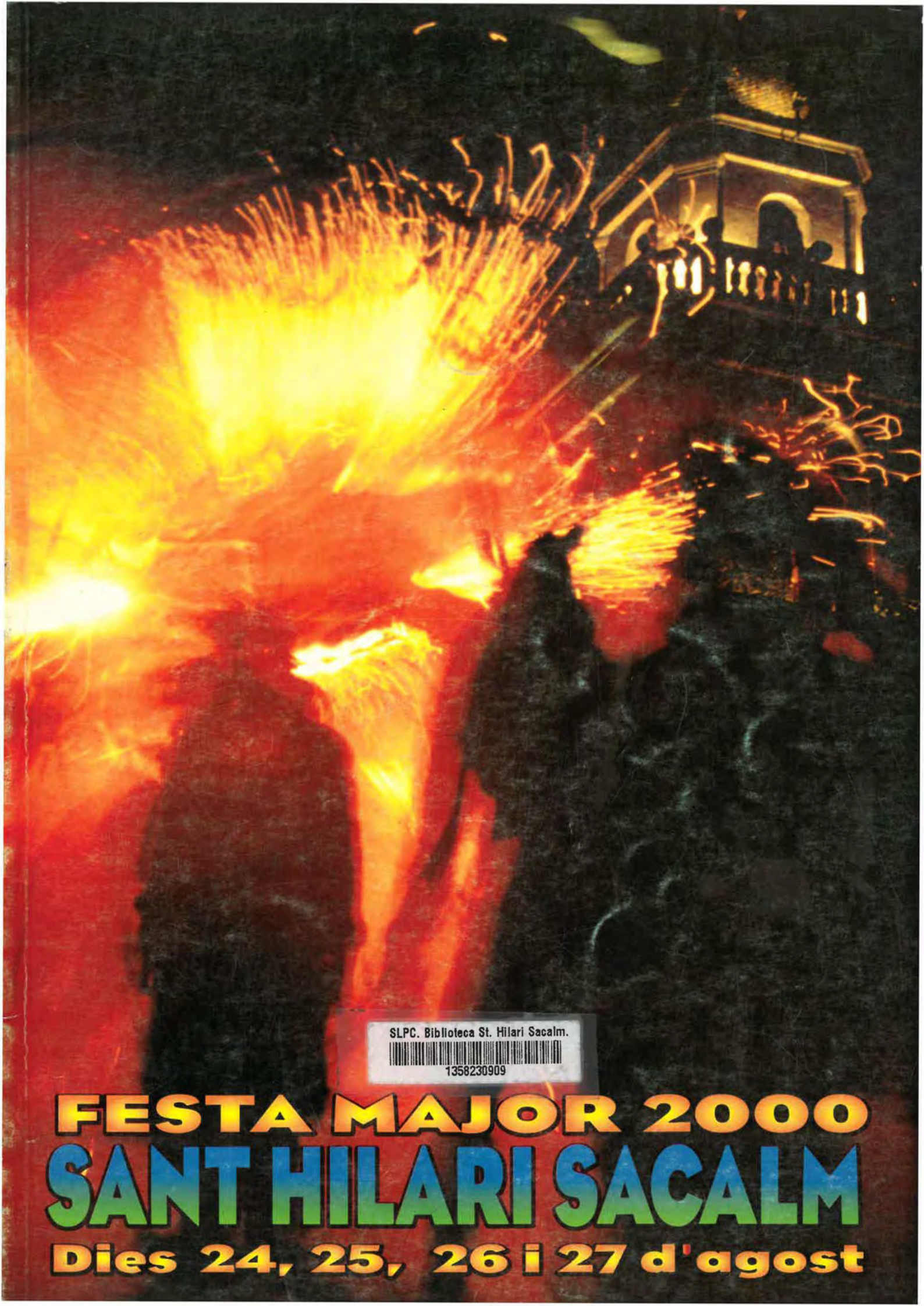

SLPC. Biblioteca St. Hilari Sacalm.
1358230909

FESTA MAJOR 2000

SANT HILARI SACALM

Dies 24, 25, 26 i 27 d'agost

Programa de la Festa Major de Sant Hilari Sacalm 2000

Editat per l'Àrea de Cultura i Festes de l'Ajuntament de Sant Hilari.

La portada és de la Irene Mir, guanyadora del Concurs de fotografia per al Programa de Festes.

Les fotografies del programa són de la Fina, Ll. Puigdemont, S. Bosch i de l'arxiu d'Àngel Serradesanferm. Les antigues que són de particulars, se'n diu la procedència.

El programa ha estat coordinat per l'Àngel Serradesanferm.

El dipòsit legal és: GI-1077-00.

L'Ajuntament ha convidat a participar totes les diferents entitats del poble i cal dir que tots els escrits lliurats han estat publicats excepte aquells que han arribat quan ja s'havia tancat la redacció.

No hi ha, com és obvi, l'escrit d'aquelles entitats que, per alguna o altra raó, no ens l'han fet arribar.

L'Ajuntament no comparteix, necessàriament, l'opinió dels col·laboradors en aquesta publicació.

És prohibida la reproducció total o parcial dels escrits i fotografies d'aquesta publicació sense el permís per escrit dels autors dels articles i dels propietaris de les fotos.

S'ha acabat d'imprimir el dia 11 d'agost de 2000 a Gràfiques Offser de Sant Hilari i s'ha editat amb la col·laboració de la Diputació de Girona.

TRANSPORTS
Ricard Moragas i Fills, S.A.

"la Caixa"
CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

Salutació

Any rere any, arriba la Festa Major i amb ella la gatzara, però també el sentiment de bona convivència amb la família, amb els amics i amb la gent que ens arriba d'altres indrets.

El meu desig és que tots la gaudim i la visquem amb intensitat, harmonia i solidaritat, ja que els hilariencs i les hilariences ens hem caracteritzat sempre per ser gent acollidora, amable, solidària i perquè volem el millor per al nostre poble.

Per a mi és, també, un moment de reflexió. Ha passat un any des que em vau donar la vostra confiança perquè em fes càrrec de l'alcaldia de Sant Hilari i us puc assegurar que hem treballat amb intensitat per poder desenvolupar els projectes que us proposàvem en el nostre programa. Us hem anat informant de les diferents tasques que s'han anat fent durant aquest any a través del butlletí d'informació municipal que l'Ajuntament us ha fet arribar periòdicament. De les que hi ha previstes en un futur, voldria destacar l'Institut de Batxillerat, la Residència de gent gran, l'ampliació del CAP, el Casal Jove, la deixalleria, la nova zona industrial, la plaça porxada de l'Hotel Suís... Sempre tenint en compte les persones i el nostre entorn i pensant en millorar la qualitat de vida del nostre poble.

Voldria insistir, una vegada més, que la nostra voluntat és aconseguir que l'Ajuntament estigui a l'abast de tothom i que qualsevol gestió o consulta que vulgueu fer us resulti àgil i eficaç.

Aprofito també per manifestar el nostre agraïment a totes les entitats i a totes les persones que, de manera desinteressada, han participat en l'organització de les moltes activitats que s'han desenvolupat a la nostra vila i que la seva única recompensa ha estat la satisfacció de realitzar una tasca en bé del poble. A tots ells, moltes gràcies, amb la seguretat que podem seguir comptant amb la seva col·laboració.

Demano a tota la gent de Sant Hilari i a tots els que ens visiten, que participin els nombrosos actes que hem preparat. Penso que han de ser dies per engrescar-nos i per passar-nos-ho d'allò més bé. És una ocasió immillorable per oblidar els problemes de la vida quotidiana durant uns quants dies, per fer poble, per sortir al carrer i per gaudir tots plegats de la Festa Gran. Que tothom pugui dir que a la Capital de les Guilleries fan les coses ben fetes, que són gent acollidora i que saben divertir-se.

Us desitjo a tots una magnífica Festa Major.

Robert Fauria i Danés
Alcalde

Inici de la Festa 1999

XXIV Concurs literari de narració curta

Categories, nombre de participants i obres guanyadores.

CATEGORIA	EDAT	PARTICIPANTS	AUTOR	OBRA
A	de 12 a 14 anys	67	Laura Llunell i Pagès	*Un amor diví*
B	de 15 a 17 anys	35	Sara Jordan i Juviñach	*Una nova vida. Una nova il·lusió.*
C	a partir de 18 anys	38	Ramon García i Reverter	*Un noi agraït*

El jurat estava format per les següents persones:

Joaquim Bayé i Ferrer, filòleg.

Dolors García i Cornellà, escriptora de literatura infantil i juvenil

Carme Timoneda i Gallart, catedràtica de la UdG

Anna Niell i Casamort

Un amor diví

L'Ernest era un noi de 21 anys, ben estrany. El seu caràcter era molt especial, de vegades incomprensible. No tenia gaires amics, però els pocs que tenia els estimava. El seu cor era nòmada, anava de noia en noia, però era incapaç d'estar amb ella més de quatre dies. Creia que no valia la pena patir per amor. Potser ho pensava perquè mai no havia estat enamorat o potser perquè tampoc no volia estar-ho. Li agradava anar a la seva, no dependre de ningú i estimar volia dir estar pendent d'algú dia i nit, perdre la llibertat i ser esclau dels desitjos de la persona estimada. Volia tenir la ment reservada únicament per ell i no per guardar-hi imatges de noies maques, veus dolces dient-li que l'estimen o nits romàntiques sota la llum de la lluna. Segons ell, els sentiments amorosos tan sols eren noses que anaven quedant arraconades al cervell i en els llocs més profunds del cor i que només servien per dificultar la respiració, fer treballar el cor més ràpid del que és normal, fer suar el cos més del

Laura Llunell i Pagès, guanyadora de la categoria A, de 12 a 14 anys

compte, malgastar una frase tan absurda com dir: "T'estimo" i perdre el temps esperant que la persona en qüestió deixi anar de la seva boca una frase que li compensi la seva i que a més la digui amb sinceritat. I tot això no ho deixa precisament per experiència perquè aquestes sensacions no les havia tingudes mai. Ho deia perquè havia pogut veure com molts dels seus amics queien enamorats i perdien l'orgull, la personalitat i el seny, una vegada rere l'altra, per una noia. Deia que l'amor era el sentiment més beneit que existia, i segurament tenia raó, però potser si s'hagés enamorat i hagués tastat l'autèntic gust dolç d'aquest sentiment entendria que arriscar-ho tot valia la pena si després podia gaudir d'aquella dolçor la resta de la vida.

En qüestió d'amor cap a les noies no hi volia entrar, però en canvi sentia un gran amor cap a un ésser sobrenatural que estava per sobre de qualsevol humà. Aquest ésser era Déu, creia profundament en ell i l'admirava. Sempre havia estat un noi molt religiós, segurament li venia del seu pare que es va separar de la seva mare per poder ser monjo en un monestir. L'Ernest s'havia llegit la Bíblia sencera i fins i tot l'havia trobada molt interessant. El seu somni era veure Déu, trobar-se amb ell cara a cara. Més que un somni, era una obsessió, ja que volia fer possible aquell impossible. Una vegada ho va explicar als seus amics i aquests, com és normal, se'n van riure. Es va enfadar tant que els va prometre que un dia els demostraria que Déu existia i el portaria davant d'ells perquè ho poguessin veure amb els seus propis ulls. El van prendre per boig i encara se'n van riure més.

Se n'anà cap a casa seva i el dia següent ningú no el va veure en tot el dia ni a la feina, ni a casa de la seva mare, que l'havia convidat a dinar, ni a la cafeteria on anava a prendre una cervesa cap a mitja tarda. Els seus amics van arribar a casa, la que compartien amb l'Ernest, i a sobre la taula del menjador hi havia una nota que deia que havia anat a buscar Déu i que tornaria quan el trobés. Es van mirar entre ells i no van dir res, però tots pensaven el mateix, que el seu amic havia perdut el cap. No van tenir altre remei que ensenyar-li la nota a la seva mare i aquesta es va posar les mans al cap. Va trucar la policia perquè el trobessin i el tornessin cap a casa. El noi tenia més de 18 anys i no hi van voler saber res, perquè van dir que com que era major d'edat tenia dret a fer la seva vida i que com que ningú no l'havia segrestat i havia marxat per pròpia voluntat, ells no hi podien fer res. Això sí, van aconsellar la mare del noi que quan tornés a casa el portessin a un psicòleg.

Ja feia dues setmanes que l'Ernest se n'havia anat per aconseguir el seu propòsit. Amb el seu cotxe s'anava allunyant de la seva terra natal. Conduïa amb les mans ben agafades al volant i amb el comptaquilòmetres marcant la velocitat que els senyals de la carretera indicaven: sempre havia estat un bon conductor. Creia que seguia la direcció correcta que el portaria cap al seu objectiu, cap a Déu. Sentia que el cor li estava dictant el camí que havia de seguir i l'obeïa perquè estava convençut que no l'enganyava. Somiava despert en un lloc ple de flors de colors, ocells i àngels volant pel cel, un lloc sense pobresa, ni misèries, on no existissin les guerres ni el sofriment, on tot fos felicitat i bellesa; somiava en un paradís, en un lloc que només ell creia que existia.

Va passar-se anys perseguint el seu somni i, finalment, es va adonar que aquell cor en el qual ell havia confiat tant l'estava enganyant i que el camí que havia agafat fins aleshores no era el correcte. De totes maneres, encara s'entossudia en trobar Déu i va pensar que el cel era l'únic lloc que no havia buscat. Es va treure un ganivet de la butxaca i se'l va clavar al mig del cor, al mig de l'òrgan que considerava que l'havia traït, ja que l'havia guiat malament. El seu cos va formar una gran bassa de sang. No van tenir temps d'enterrar-lo, els àngels se'l van endur directament cap al cel i ningú no va saber que ell havia mort.

Ara, és al cel i finalment s'ha trobat amb Déu, el qual l'ha nomenat primer ministre del món celeste per haver confiat tan plenament en la seva existència. Des del cel, pot veure tot el que passa al món, pot veure com la seva mare confia que algun dia tornarà i com els seus amics encara es riuen, del seu somni, quan pensen en ell.

Laura Llunell i Pagès
Guanyadora de la categoria A, de 12 a 14 anys,

Una nova vida. Una nova il·lusió

Rere la finestra plou. Les gotes, petites i fines, cauen lliscant per les teules, els cotxes, els arbres i els paraigües. La gent passa ràpida i sense fixar-se què trepitja. Cada vegada plou més i més fort i, així, el petit ruixim de primavera que queia es va convertint en una tempesta amb tots els ets i uts. La noia, estirada al llit, plora. Les llàgrimes, petites i fines cauen resseguint el contorn del nas i de les galtes i van a morir als llavis deixant un regust salat a la boca. És bonica, ella, malgrat que ara el seu aspecte no és gaire agradable. Fa dies que no dorm, està malalta. Els seus ulls blaus estan envoltats d'una vermellor picant.

Sara Jordan Juviñach, guanyadora de la categoria B, de 15 a 17 anys

La seva pell fina dóna mostres clarividents de cansament. Les bosses, sota els ulls, demostren tota la son que arrossega. Sense moure's per res del llit, els seus cabells, sempre brillants s'han convertit en un manyoc de llana rossa, sense cos ni lluentor. La seva alegria natural ha deixat pas a la malenconia i a un estat de tristesa i d'impotència constant. Els seus setze anys, aquells que la feien sentir bé i que per res del món volia deixar passar, s'han transformat en un pes de gran desassossec. En aquests moments, tant de bo en tingués trenta, d'anys, ja que el seu cos, tendre i suau, cos d'adolescent, sofrirà aviat les transformacions que comporta dur una criatura al món.

La noia es palpeja la panxa, se la mira, li pren les dimensions, incrèdula que allà dins pugui habitar-hi, ja, un nou ésser. Desitja amb totes les forces que tot sigui només un malson.

Les llàgrimes, que ja havien aturat el seu descens pel rostre desolat de la noia, tornen a aflorar-hi. Plora i plora, sense parar, suaument. La seva mare truca a la porta i li diu que hi ha una seva amiga al telèfon. La noia crida que no vol parlar-hi, que la deixin sola, que no vol parlar amb ningú. La mare, pobra dona, se'n va. Qui li havia de dir que a ella li cauria, de nou, el pes d'un embaràs no desitjat. Perquè sap que si la seva filla el tira endavant, haurà de cuidar dues criatures: la mare i el nounat. La dona també plora, de pena, de cansament, de preocupació...

Un truc a la porta li fa créixer les esperances. Potser és un amic que la pot distreure, el metge que tant ha estat esperant, el pare desaparegut de la noia, un mag que li farà desaparèixer el fetus, un presentador de televisió que li dirà: "Felicitats, acaba de passar la prova de foc, és vostè una mare molt valenta i, per tant, la seva filla i vostè acaben de guanyar un viatge a Venècia"... Però a l'obrir descobreix davant seu, el rostre capmoix d'un adolescent d'ulls verds, que han perdut tota la seva brillantor juvenil, de mans tremoloses, de pensament en un altre lloc i de paraules sense cap sentit que volen expressar el desconcert que sent.

– Passa, Àlex, passa. La Judit és a la seva habitació...

El noi mira agraït aquella dona que tant suport els està donant. Camina lentament pel passadís que tants cops havia recorregut amb la Judit. Truca a la porta suaument i diu, fluixet, molt fluixet: "Judit, sóc jo". I obre. Es precipita al llit on passa les hores la noia i s'abracen amb ràbia, aferrant-se mútuament a l'únic punt de suport que troben al seu voltant. Ell amb ella, ella amb ell. S'abracen, es besen, diuen monosíl·labs sense por, sense vergonyes...

– Què hem de fer Àlex?

La veu de la Judit sona esquerdada, trencada i cansada. L'Àlex li proposa que dormi una mica. La noia, que està extenuada, s'estira, li agafa la mà i tanca els ulls. La son s'apodera d'ella. El seu cos cau rendit en un descans merescut. L'Àlex, mentrestant, li parla a cau d'orella mentre l'acarona, com es fa amb els infants. I mentre fa això deixa que els seus records facin marxa enrere...

"Des de petits que ell i la Judit eren amics. Al començament, quan jugaven nens i nenes junts, ells dos deien que eren "novios". Amb el pas dels anys, i com passa sempre, els xiquets van fer el seu grupet i les xiquetes se'n van deslligar. Però a l'arribar a les portes de l'adolescència, les dues colles es van tornar a ajuntar i entre alguns d'ells en van sortir lligams més forts. Aquest va ser el cas de l'Àlex i de la Judit. Sempre havien estat bons amics, fins i tot havien compartit habitació a l'hospital al néixer. Van començar a sortir sols alguns vespres i poc després es van donar a conèixer com a parella oficial.

Tenien només catorze anys però, en contra de tots els pronòstics de la gent gran, la seva relació marxava molt bé. Així doncs, el dia que va fer un any que sortien van decidir fer un pas més en la seva relació: van voler consolidar els seus sentiments fent l'amor. La decisió, presa de mutu acord, els va obrir els ulls a un pilot de coses que no sabien.

Estaven nerviosos, però la seguretat que es donaven mútuament va fer que ben aviat les pors i els nervis quedessin en segon terme. La visió dels seus cossos nus, les bromes, els jocs, les rialles van fer desaparèixer la mica de tensió que encara quedava entre ells. Les boques, els dits, les mans... es van convertir en eines per realitzar aquell projecte comú. Els dos cossos, inexperts en l'art d'acariciar, es buscaven desitjosos. Els dits d'ell recorrien, amb encert, tots els punts d'aquell cos que tant havia somniat. Ella es deixava fer, esperant amb ànsia el moment d'entrar ella també en aquell joc. Volia acariciar i besar el noi que tan bé la feia sentir. I lentament, la realitat va deixar d'existir al seu voltant, el temps es va aturar, els sorolls van desaparèixer. Només eren ells dos. Ell i ella. Adolescents, infants

potser encara, que descobrien les delícies del sexe, paraula un xic tabú en ambdues famílies. I va arribar el moment. Els dos cossos van deixar de ser dos per convertir-se en un de sol. La respiració acompassada, els moviments rítmics, els sorolls guturals compartits... Un castell de música de colors. Imatges celestials, veus dolces... Sentien molt, però molt confús. Fins que esgotats, potser per la inexperiència, es van deixar caure, l'un al costat de l'altre. Ella, amb el cap sobre el pit d'ell. Ell, acariciant-li els cabells, amb les mans tremoloses per l'emoció. Estaven més units que mai. Cada un tenia una part de l'altre. S'estimaven i allò era el que realment importava. Mentre la vida seguia igual per tots els que els envoltaven, alguna cosa havia canviat per a ells.

Després d'aquella primera vegada, en van venir més: a casa del noi, quan els pares van marxar de vacances; a la tenda quan van anar un cap de setmana amb la colla; a la platja, una nit en què la lluna plena va ser testimoni dels seus jocs d'amor... i més escenaris, llocs que els dos adolescents es feien la promesa de recordar sempre amb tendresa.

A part de la primera vegada, però, els quedarà sempre més marcada en el record l'última. Estaven estudiant junts i sols a casa de la Judit. Els llampecs il·luminaven el cel i els trons feien retrunyir els fonaments d'aquella casa fosca i antiga. A poc a poc, els llibres van quedar en segon terme. Aquell temps els havia despertat el desig de trobar-se, altre cop, amb l'emoció del sexe. Van començar els petons, les carícies, les abraçades i sense saber com, envoltats per l'aurèola que sempre acompanya l'amor, es van trobar estirats al llit, ja sense roba. No tenien gaire temps, puix que la mare de la noia estava a punt d'arribar. Així doncs, després de jugar entre ells, van tornar a transformar els seus dos cossos en aquell únic ésser que tant els agradava. Un xic fet expressament, però també amb una mica d'inconsciència juvenil, els va passar per alt. Tant ell com ella, s'havien oblidat del preservatiu, però era un fet que en aquells moments ja poc importava.

Va ser a l'acabar, quan ja vestits tornaven a estudiar, que la noia va tocar de peus a terra:

– Àlex, ho hem fet sense condó, què passarà?

Per uns moments, es va poder llegir preocupació al rostre dels dos nois, però la vida, als ulls dels joves, no es pot desaprofitar. I de seguida, entre tots dos, van trobar un pilot d'arguments que els van tranquil·litzar i que van aniquilar, completament, la possibilitat de ser pares.

Mes, a la naturalesa, que a vegades juga males passades, no la van convèncer els arguments de la jove parella i el cap de pocs dies, la noia va a començar a preocupar-se.

Els mareigs, els vòmits, el retard... Ho va comentar amb l'Àlex, i espantats, tots dos van córrer a la farmàcia. Allà, els van vendre l'aparell que desperta il·lusions entre els matrimonis, però que en el seu cas, els va fer molt mal. Amb els ulls tancats, les mans estretament agafades, tots dos desitjaven amb totes les seves forces que tot no fos més que un malentès, però a l'obrir els ulls, van veure que la seva inconsciència els costaria una vida.

Al començament es van quedar muts. Ni la mort els hagués sorprès tant. Finalment, ella va esclatar en un gran plor. I allò va ser el començament de tres setmanes de patiment constant. La mare de la noia va acceptar el fet força bé. Com que ella era mare soltera, no li va costar tant fer-se'n a la idea, almenys el seu nét tindria un pare. Als pares del noi, però, la notícia els va caure com una galleda d'aigua freda. Els van titllar d'inconscients, de ximples, de criatures... Van començar a fer plans per fer avortar la noia, van atabalar la jove parella amb totes les coses negatives que el fet de tenir un fill, en aquells moments, els podia comportar... El metge, que la coneixia des que va néixer, li va dir que tot estava en ordre i que estava a les seves mans el que la criatura nasqués. Va ser en aquell moment quan va començar la depressió i la incertesa.

La mare d'ella estava a favor de seguir amb l'embaràs. Els pares d'ell volien que la criatura no arribés a néixer, i entremig de les baralles hi havia la jove parella, que se sentia manipulada per les dues bandes, sobretot ella, ja que ningú no els demanava la seva opinió. Sense veu ni vot, sentia com estaven jugant amb la vida de tots tres. Així, doncs, va decidir tancar-se a la seva habitació, negant-se a veure a ningú a part de l'Àlex.

El noi, per la seva part, va marxar de casa seva i es va instal·lar a casa dels avis, que, al saber la notícia de l'embaràs, van limitar-se a callar i a donar tot el seu suport a aquell nét que tant estimaven.

Feia tres setmanes d'allò. Tres setmanes eternes. Només els empenyia la il·lusió de poder-se retrobar sols, fugint de tot, a la cambra de la noia. Els semblava impossible que el seu oblit pogués canviar d'aquella forma les seves vides...".

La Judit va obrir els ulls, i amb un gest afectuós va acariciar la mà del noi. Aquest va deixar la maleta dels records i es va concentrar en aquella xiqueta a qui tant estimava.

– Què hem de fer Àlex?

Mirant-se directament als ulls van decidir que ja era hora d'escollir què volien fer amb aquella nova vida que estava prenent forma dintre el ventre de la noia.

Van començar a dir coses negatives: no podrien seguir estudiant, haurien de començar a guanyar-se la vida per mantenir-se, alguns companys es riurien d'ells i els titllarien de ximples, la pèrdua de tota llibertat juvenil, les transformacions del cos de la noia.

Tot d'una, però, les coses bones van començar a sortir a la llum: el suport d'alguns parents i amics, l'alegria que els aportaria un xiquet, la satisfacció d'haver creat una nova vida, la il·lusió de sentir-se dir "papa i mama" i, més que res, veure la cara d'aquell ésser únic que formaven quan s'unien, aquell ésser que els feia oblidar tot el que els envoltava, aquell ésser que tant els agradava invocar...

Havien decidit.

Ells sols.

Després d'aquella conversa, l'Àlex va marxar. La mare de la noia, a l'acomiadar-se, va descobrir una espurna de brillantor en aquells ullets apagats de feia només tres hores. I se'n va alegrar.

Entretant, al dormitori, la noia es palpava el ventre, encara llis. Rere els vidres, les gotes queien suaument, talment com les llàgrimes, dolces i esperançadores que rodolaven pel rostre d'aquella adolescent després de prendre la decisió més important de la seva vida.

Dedicat a en Guillem, un infant molt esperat.

Sara Jordan Juviñach
Guanyadora de la categoria B, de 15 a 17 anys

Un noi agraït

Manolito el gitano, àlies *el Lagartija*, va tenir la desgràcia de néixer en la més absoluta pobresa de bressol calé. Vivia en una miserable barraca als afores de la ciutat i compartia habitació amb els seus dos germans grans: Rafael, l'alè del qual feia pudor d'alcohol durant el dia i la major part de la nit, i Carmen, meuca de professió, els guanys, d'un ofici tan dubtós, s'esvaïen en la compra d'unes bossetes de pols blanca que s'obstinava en anomenar *neu* i que segons ella la feia volar, significat que encara s'escapava del jove enteniment de Manolito per molt que s'esforcés a voler comprendre-ho. El seu pare era estibador del port i no arribava a casa, si podia qualificar-se així a mitja dotzena de planxes rovellades cobertes per unes quantes plaques d'uralita, fins ben entrada la nit. La seva pobra mare, quan no venia cigarretes de contraban o deia la bonaventura en alguna concorreguda estació de metro de la ciutat, es passava la vida traginant entre perols, paelles i estris de la cuina.

Ser el petit de la família li conferia certs privilegis. Els seus deures quotidians es limitaven a haver d'anar a buscar aigua a la font i deixar-se caure sense falta cada divendres per una empresa de confecció, l'encarregat de la qual acostumava a regalar-los les peces defectuoses de tela, que la seva mare transformava en tota mena de roba de vestir durant les vetllades d'hivern.

Els seus amics el cridaven pel malnom de *Lagartija* perquè sovint el veien vagant d'un lloc a l'altre o descansant al sol, assegut en un vell descapotable abandonat, les rodes del qual havien desaparegut feia anys revenudes en algun mercat i els seus seients convertits en sofàs de luxe dels missers habitatges de la perifèria, ja que la majoria de barraques només disposaven de cadires o simples caixes per seure. Allí Manolito passava hores i hores somiant i, mentre desfilaven els dies amb monòtona lentitud, ell s'entretenia forjant il·lusions i fantasies, tot i saber que mai no es farien realitat. Per sort, la capacitat de somiar no discrimava en pobres i rics i, mentre ell romania en aquell indret, bocabadat i

embadalit, amb la mirada perduda al llunyà horitzó, era l'amo d'un fantàstic món, privat i exclusiu, ideat per la seva pròpia imaginació com a vàlvula d'escapament a la crua realitat que l'envoltava i que en general envolta tota la raça calé.

Ramon Garcia i Reverter, guanyador de la categoria A, més de 18 anys

Com els altres bordegassos del barri, recorria els carrers donant cops de peu a una llauna buida de Coca-cola, imitant els astres de futbol que de tant en tant veia per la televisió. De vegades, juntament amb els altres membres de la colla, envaïen els horts veïns per agafar fruita o algunes hortalisses que donessin sabor al potatge de l'endemà al migdia. Gaudia empaitant els gossos que furgaven entre les escombraries amb la vana esperança de clavar els queixals a qualsevol cosa que valgués la pena. El cert era que Manolito gairebé mai no era a casa. El motiu? Un dia, tot pensant que obrava correctament i convençut de fer-los un favor als seus germans, buidà les botelles de licor que Rafael guardava sota l'apedaçat matalàs i escampà el contingut de les bossetes de *neu* que va trobar amagades entre la roba interior de Carmen. Aquella *bona acció* li suposà una pallissa de cadascun i li serví d'escarment. Aleshores va comprendre que no havia de ficar-se en els assumptes dels altres, sinó que havia d'aprendre a viure la seva pròpia existència sense preocupar-se de ningú més.

El temps transcorria amb llanguida monotonia. Tanmateix, en començar setembre, l'ajuntament, seguint el pla d'escolarització obligatòria del govern, va obrir una escola al barri, malgrat que en realitat es tractés d'una vella granja avícola reconvertida en quatre aules, mitjançant fràgils envans i una capa de pintura. La notícia va córrer com un reguerò de pólvora. Tots els *primos*, gitanos de la mateixa edat, estaven obligats a assistir-hi. El patriarca calé així ho havia ordenat i els seus pares li aconsellaren que, per obrir-se camí en la vida, calia aprofitar l'oportunitat que el destí li brindava. Manolito no va entendre gens ni mica aquell sermó, però com que el van advertir que l'apallissarien si faltava a classe, no li quedà més remei que acudir amb puntual obediència a la cita escolar. I així es va iniciar el seu contacte amb la cultura.

El primer dia, la professora, una dona d'uns quaranta anys, de raça paia, anomenada Montserrat, va distribuir quaderns i llibres entre els alumnes. A continuació ajudà cadascun a escriure el seu nom a la pissarra. Des d'aquell precís i meravellós moment, es despertà la innata curiositat de Manolito i en el seu interior va néixer un indescriptible entusiasme per desxifrar els estranys signes que la mestra dibuixava amb un bocí de guix i que aconseguien fascinar-lo. Aviat va demostrar la seva predisposició per al treball i una sorprenent facilitar per a assimilar conceptes i coneixements. La mestra, admirada amb la capacitat intel·lectual del noi, insistia i complicava les lliçons, donant-li feina extra per tal d'explotar les seves possibilitats. Manolito es prenia els exercicis com un joc i, tot i la seva creixent dificultat, realitzava els deures amb increïble perfecció i pulcritud. Va aprendre a comptar, a escriure els dies i els mesos, a distingir figures geomètriques, a classificar objectes, a llegir un plànol, a composar paraules senzilles en primer lloc i de més complicades després. Va tardar quasi una setmana a saber l'hora, però els seus esforços van merèixer la pena, ja que de llavors endavant portaria amb orgull el rellotge, de dubtosa procedència, que li regalà el seu germà gran. A poc a poc deixà de ser un analfabet per arribar aviat a comprendre la importància de la cultura en la societat actual. Li apassionava descobrir coses en els llibres, viatges, aventures, sentiments... Li entusiasmava analitzar el contingut d'un text per copsar el missatge que l'autor desitjava expressar.

Amb el transcurs dels mesos, l'hivern deixà pas a la primavera. I aleshores, Manolito es va adonar de l'abnegació de la mestra, de la infinita paciència demostrada al llarg del curs. Havia suportat estoicament les bromes d'uns alumnes granyuts, els insults dels

joves del barri que consideraven l'escola com una lamentable pèrdua de temps i les bronques dels ignorants pares, incapaços de comprendre la necessitat de l'educació. Advertí que tot el que havia après al llarg de l'any ho devia al deler que la professora posava en l'ensenyança i va sentir, al fons del seu cor, brollar la gratitud. Potser en aquell precís moment sorgí la idea de provar que també els gitanos saben ser agraïts. El 27 d'abril, dia de la Verge de Montserrat i onomàstica de la mestra, seria la data adequada. Però, com agrair els seus sacrificis, els afanys, l'anhel en ocupar-se d'aquella colla d'entremaliades criatures, les ganes d'inculcar la preuada cultura a uns murris que mai no havien somiat en una oportunitat com aquella? Ell no tenia res per regalar. D'haver tingut quelcom de valor, no hagués dubtat a oferir-lo a aquella dona que ni tan sols era jove ni bonica, però sí d'una voluntat de ferro i una constància admirable.

A mesura que transcorria el temps i s'apropava el dia assenyalat, les seves rialles s'esvaïren i les seves faccions es van entristir. L'angoixa i la més forta desesperació començaren a desanimar-lo. Mai no s'havia sentit tan deprimit. Aleshores, abatut i decandit, caminava esmaperdut, sentint per primera vegada vergonya de la seva pobresa, la impotència que li impedia demostrar la gratitud del seu cor. Notava com la pena li anava consumint l'ànima, mentre maleïa el desdeny amb què el capritxós destí tractava la raça calé. Era voler, però no poder, perquè la societat valora els ciutadans pel compte bancari que tenen i no per les seves virtuts o per la noblesa dels seus sentiments. Mai no havia sofert una soledat tan intensa. El seu sempitern somriure es va corbar en un rictus d'amargor i la seva mirada brillant s'humitejava sovint amb les llàgrimes que relliscaven pel seu bru però noble rostre. Rondava pels carrers sense parar per oblidar l'infortuni de la cruel realitat, l'angoixa que l'afligia, tractant de buscar debades la forma de manifestar el seu reconeixement per una tasca ben feta i que tant apreciava.

Finalment, una nit, endormiscat al seu catre, va trobar la solució. Recordà que de vegades Carmen tornava a casa amb un pom de flors que algú li havia regalat amb impulsos romàntics o amb la infame intenció d'emportar-se-la al llit de franc. A la majoria de les dones els encanten les flors. Una indescriptible emoció va recórrer les seves venes. Sabia on eren els hivernacles dedicats a l'horticultura... Estava decidit! Aconseguiria un esplèndid ram que faria les delícies de la mestra.

La tarda del 26 d'abril la dedicà al seu objectiu. Després d'un parell d'hores de caminar a corre-cuita, arribà fins a l'emplaçament d'aquells immensos habitacles de plàstic on, tot i les inclemències del temps, creixien tota mena de flors que impregnaven l'aire amb el seu delicat perfum. Gladiols, dàlies, clavells, margarides, lliris... Les varietats més selectes, producte de l'atenció i esforç d'un anònim pagès, s'arrenglaven en els geomètrics solcs d'aquell paradís vegetal. Va elegir les roses pels seus vius colors i el seu tacte envellutat. Amb una navalla tallà les tiges dels capolls més bonics. Es punxà un parell de vegades amb les afilades pues sense deixar escapar el més mínim gemec de dolor. N'havia reunit prop d'una dotzena quan escoltà uns crits furiosos, segurament del propietari de l'hivernacle. Sorprès *in fraganti*, reaccionà amb la serenitat de qui està acostumat a situacions semblants. És cert que va tenir una breu vacil·lació, però de seguida va emprendre la fugida amb el ram de flors a la seva mà dreta. Intuïa la proximitat del seu obstinat perseguidor, per la qual cosa va haver de concentrar totes les seves energies en la fugida. Saltà una tanca i va travessar diversos horts. El tipus que el seguia devia ser jove i fort, ja que mantenia la veloç cursa sense mostres d'esgotament. Molt havia d'estimar les seves preuades flors per posar tant d'afany en la captura de l'autor d'un robatori de tan poca importància! Però ell necessitava aquelles flors perquè no disposava d'altra cosa per regalar a la mestra en el dia del seu sant i volia demostrar que el cor d'un gitano, quan cal, també sap ser agraït. De sobte, va arribar a una carretera. Començà a creuar-la sense mirar. I així passà a millor vida Manolito, àlies *el Lagartija*, que va morir sense gairebé adonar-se'n, atropellat per un camió, pel noble desig de demostrar el seu efecte a la professora, en agraïment per una dedicació lloable i aprimorada. I mentre agonitzava, del darrer alè de vida brollà l'últim pensament: "felicitats, senyoreta Montse".

Ramon Garcia i Reverter
Guanyador de la categoria A, més de 18 anys

HOMENATGE A Miquel Martí i Pol

ELS ALUMNES DE LES ESCOLES DE SANT HILARI PARTICIPEN EN L'HOMENATGE A MIQUEL MARTÍ I POL

El Ple de l'Ajuntament de Sant Hilari es va adherir a la proposta de la candidatura d'en Miquel Martí i Pol per al Premi Nobel de Literatura i el 27 de maig passat es va dur a terme l'acte d'homenatge que es va celebrar a la Sala Noble de La Cooperativa i va comptar amb l'assistència de més d'un centenar de persones.

Els escolars del poble van treballar prèviament les seves poesies i van participar en l'acte amb aportacions com poesies plagiades, proses dialogades, cal·ligrames, dibuixos sobre poesies... i tot de treballs molt originals i inèdits. En acabar l'acte es va lliurar, a en Miquel Martí i Pol, una enquadernació amb una mostra del treball fet pels alumnes. També es van confeccionar murals per ambientar la sala i la coral Petits Cantaires va interpretar el poema *Xocolata calenta* segons una versió de l'Antoni Miralpeix.

L'acte va comptar també amb la participació de les corals Petits Cantaires, Amethysta i Nois Alegres, dels poetes de Sant Hilari i del Casal d'Avis "Can Blat" i amb la presència de l'alcalde de Sant Hilari, en Robert Fauria i Danés, que va dedicar, en nom del poble, unes paraules al poeta rodenc i a totes les escoles participants.

L'ACTE D'HOMENATGE

L'acte d'homenatge es va iniciar amb la intervenció d'en Quico Danés que va glossar la figura del poeta. Penso que val la pena incloure en aquest programa la transcripció íntegra del parlament inicial.

M'han demanat que sigui breu. Ho seré perquè aquesta celebració d'avui no ha de tenir cap altra protagonista que els nois i noies que volen homenatjar Miquel Martí i Pol, i el poeta mateix, que, d'una manera excepcional, ens ha volgut honorar amb la seva estimada presència. Dic d'una manera excepcional perquè, com tots sabeu, aquests darrers mesos en Miquel ha estat contínuament requerit des de tots els racons del país per rebre el reconeixement, tan merescut, a la seva feina tenaç d'escriptor, raó per la qual recentment havia manifestat que volia descansar una bona temporada.

La seva generositat, però, l'ha empès a ajornar encara una mica més aquest repòs tan necessari. És excepcional, també, que un poeta del seu prestigi s'avingui a fer acte de presència en una celebració que, per la seva senzillesa, és molt lluny de les solemnitats institucionals o acadèmiques. Tal vegada, doncs, anirem justos de cerimònia i de protocol, però sobrats d'il·lusió i d'estimació cap a l'home i el poeta a qui mai no podrem pagar allò que els seus versos ens han donat. Des de sempre, els escriptors que han assolit fama i prestigi no han estat gaire pròdigs a deixar-se veure fora dels nuclis estrictament gremials o els esdeveniments de rellevància manifesta. En Miquel, però, és d'una altra mena. Ell no s'ha enfilat mai a l'escambell de la pedanteria perquè s'ha mantingut fidel als seus orígens d'home de poble, amb "consciència de classe" –a mi, com a ell, tampoc no m'avergonyeix fer servir aquesta expressió– que no ha fet ostentació de la condició singular de poeta amb què els déus l'han volgut distingir. Gràcies, doncs, Miquel, per ser entre nosaltres i per ser-hi, a més, amb aquest aire de bonhomia, de cordialitat i d'esplendidesa que us caracteritza.

Si ens agradeu com a persona, us venerem com a poeta. Perquè allò que primer hem sabut de vós ha estat, certament, a través de la vostra poesia. A través d'ella us hem conegut, ens hem conegut una mica més nosaltres mateixos i hem après a veure la realitat a través del filtre màgic de les vostres paraules. No intentaré pas acostar-me críticament a la vostra obra perquè, encara que aquest fos el lloc i el moment, em faltaria, de segur, destresa per poder-ho fer. Més aviat em detindré en un parell o tres d'idees que vós mateix heu expressat sobre la poesia com a fenomen i, particularment, sobre la vostra poesia. Heu dit que escriviu "assajant de convertir en expressió poètica l'experiència íntima del dia a dia, amb la màxima dignitat, amb la màxima senzillesa". Tinc la seguretat que si aquest intent no hagués estat reeixit, les vostres paraules no haurien pas tingut el ressò i l'abast que ara tenen. Heu arribat amb força a tot arreu i la vostra poesia ha tingut i té –si em permeteu l'expressió– el valor de l'ecumenisme: ha interessat a la crítica especialitzada més primmirada i ha captivat –no saben ben bé per què, ni cal que ho sàpiguen– infants i joves de totes les escoles del nostre país. En són un bon exemple aquests nois i noies que avui volen homenatjar-vos, no pas per afany de notorietat personal ni per cap dèria d'esnobisme d'ells o dels seus mestres, sinó perquè, havent-vos llegit, han après a estimar una mica més la poesia. Si repassem el nostre inventari de poetes d'ençà de la Renaixença, podríem comptar amb els dits d'una mà els qui han assolit aquest nivell de popularitat. I no per això heu hagut d'abdicar el tractament rigorós del llenguatge que l'art poètica requereix. Us ha calgut només trobar el punt dolç entre la idea i la paraula –conscient que Mallarmé no tenia tota la raó quan deia que la poesia no es fa amb idees– i deixar que l'ètica comprometés i arrossegués l'estètica en un afany d'harmonia entre parts.

Ignorants d'aquest perfecte equilibri, molts poetes i poetastres se n'han fet la pell: els uns s'han enfilat als núvols d'una poesia críptica, de la qual només gaudeixen ells i quatre acòlits, i els altres no s'han mogut de la banalitat més elemental. Vós heu trobat la drecera justa, no sense esforç; per dir-ho amb paraules vostres, lliurant "un combat cos a cos amb mi mateix". D'aquesta manera heu acomplert la sentència de Carles Riba –que us és tan grata– aconseguint la "transsubstanciació de la matèria en forma lírica sense residus". Perquè els nostres joves oïdors ens entenguin, fent servir una metàfora un xic matussera, aquesta vostra feina és com la de les abelles que són capaces de penetrar amb el seu fibló fins a l'indret més recòndit de la flor, extreure'n el nèctar en mínimes dosis i oferir-nos, després de mil intents pacients i esforçats, la dolçor en essència, la mel pura, sense cap ingredient sobrer que pogués alterar-ne el gust o la textura. I, així, la poesia –també la vostra poesia– es converteix, com diu Plató en la "llaminadura de l'ànima". Ja ens convé endolcir la nostra existència per contrapesar les agrors del viure quotidià i per mantenir receptiva la nostra pell, i emotius els nostres sentiments, en un món que, obsedit pels coneixements pràctics i de rendibilitat immediata, ha acabat per esmussar-nos la sensibilitat i la imaginació. Els mestres i les mestres lluitem cada dia perquè això no passi al nostre alumnat. I en aquest intent, els vostres llibres ens han estat una eina impagable. Aquest és l'agraïment que em demanen que us transmeti aquests nois i noies que us han llegit i que han descobert –com vós heu deixat escrit– que l'activitat del poeta "es converteix en un bé comú que s'ha de compartir i ha d'incitar a compartir". D'aquesta manera ens hem reconegut en l'emoció dels vostres versos, en els moments de joia, de dubte o desencís dels vostres poemes, en els vostres estats d'ànim que, essent personals, ens heu fet sentir, frescos i espontanis, com si fossin nostres, fidel com heu estat a una voluntat clarament expressada també per vós mateix: "aplicar la sensibilitat poètica a totes les coses de la vida, per comprendre-les i assajar de transformar-les en expressió universal, assimilable i compartible".

Estigueu segur, Miquel, que vós i nosaltres ens hem entès perfectament. Que ningú, ara, no gosi dir-nos que "ni els poetes ni la poesia serveixen per res", perquè no ens el creurem.

Volia, per acabar, triar algun poema que fos alhora reflex i síntesi de la breu idea que he volgut expressar en aquesta meva presentació, tal vegada un xic maldestre. La tria és difícil, i encara ho és més per a un lector de poesia que, com jo, fa més de trenta anys que és fidel a la vostra obra i la segueix amb devoció. La dificultat d'elecció em ve, de fet, de la coneixença embadalida de la seva vastitud i la seva profunditat. He triat el poema 23 del recull Primer llibre de Bloomsbury *que, al meu entendre, il·lustra sintèticament la voluntat de permanència –individual i, tal vegada, col·lectiva- mitjançant la paraula, i la necessitat que aquesta paraula esdevingui essencial, i essencialitzada, en la seva funció comunicativa:*

Si alguns mots han de fer-nos perdurables
que siguin clars i austers: aigua de pluja
porfidiosa; no ratxa de vent
que encén, fal·laç, els rostres i les fulles.

Tornem-ho a dir com qui no vol, volent:
si un sol mot ha de fer-nos perdurables
que sigui clar, i auster, i necessari.

Una vegada més, Miquel, en nom de tota aquesta mainada i dels seus mestres, gràcies per la vostra presència. Venint-nos a veure, acompliu, també, un deure de bon veïnatge. No hem d'oblidar que els de Roda i els de Sant Hilari seríem veïns estrictes, sense haver de fer marrada, si el Ter, amb una feina persistent de desgast secular, no hagués volgut fer-nos la passa difícil amb sots i cingles.

Francesc Danés i Andreu

NO DEMANO GRAN COSA

No demano gran cosa:
La igualtat entre Homes i Dones.
La pau a la terra.
Feina per tothom.
Prou menjar al Tercer Món.

O bé, si sembla massa:
Prou menjar per a Homes i Dones.
Feina a la Terra.
La pau per tothom.
La igualtat al Tercer Món.

O bé, si sembla massa:
Feina per a Homes i Dones.
La igualtat a la Terra.
Prou menjar per tothom.
La pau al Tercer Món.

O bé, si sembla massa...

Llívia Escolà Hernández
Segon d'ESO

Adaptació del poema *Maig* de Miquel Martí i Pol pels alumnes de 5è

Per la fira de Sant Ponç
Comprem mel i confitures
I herbes collides al bosc
Que curen moltes malures.

Si salsa-al-pesto cuinar vols
I les mosques espantar
Busca **alfàbregues** i no cols
I tot se t'arreglarà.

Si el cap tens dolor
D'anar amunt i avall
Fes-te una infusió
De **cua de cavall**.

Aquesta nit he dormit poc
Per això avui estic neguitós
Vés al til·ler i encén el foc
Pren-te de **til·la** un got o dos.

Si tu tens el cabell ros
I te'l vols aclarir més
Preparar-te un xampú pots
Amb **camamilla** i res més.

(Fragment)

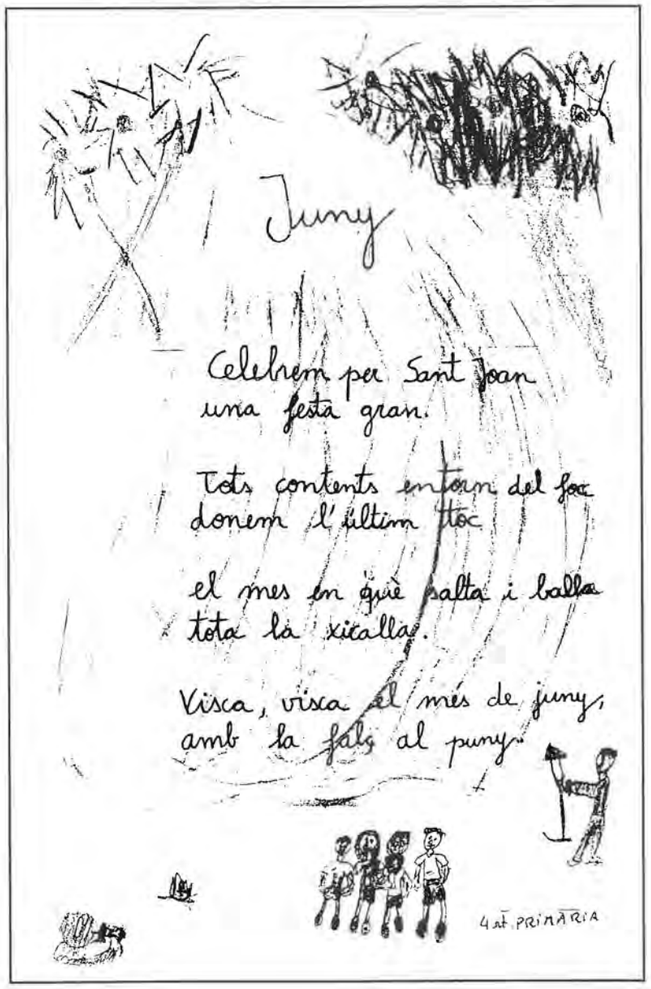

POEMA PLAGIAT

EL VENT DEL SUD

Anuncia la felicitat aquest vent suau
que ve del sud i empeny suaument
la finestra oberta.
Són alegres
i joiosos aquests dies assolellats
d'un maig harmoniós que desvetlla
un ressò dins la cambra.
Tots tenim
la mirada espurnejant. Els anys i els somnis
converteixen propòsits en esperances
i passió en desig. S'esfullen, bells,
els records, i són entenedors els conceptes.
I simplement la vida segueix.
El Sol resplendirà, i després podrem altra vegada
concentrar en l'aire tota la força
del viure i del foc, perquè s'exalti
l'esperança i el temps tingui una clara
dimensió de goig i d'amor.

Anna Calm Ramon
2n d'ESO

DEDICAT
a Miquel Martí i Pol

T'imagino, Miquel, silent
assegut al teu balancí de boga
amb els ulls desgranant les ombres
i el cor amarat de pluja dolça.
T'imagino, Miquel, i amb el teu permís
reescric paraules dels teus poemes
per sentir-te a prop i que no em sàpigues cega
d'aquest vent de sal que ens neguiteja
el boirós rostre de la incertesa.
Com tu, Miquel, he heretat l'esperança
que m'esberla cada dia l'esmolada dalla
forjada d'egoisme
que tants esperits amortalla.
Com tu, també, voldria creure
en la llum, la bondat i les hores netes.
I ben mirat, Miquel, només ens resta
el terrat amic, el soroll de la riera
el tacte dòcil i la finestra
l'amor antic de les pedres
i algun vers perdut
vagarejant a les venes...

Dolors Cruz i Rech

Lletra
En homenatge a Miquel Martí i Pol

Ara que estic ben sol i és nit a fora
necessito trencar tant de silenci i compartir-te,
Miquel, en l'escalf abundós dels teus poemes,
ara que la nit està ja arrelant-me a dintre.

I t'haig de dir que alguns em costen de pair
perquè m'hi reconec al llast que em deixa
massa identificat, a la deriva d'ulls,
massa sincer, sense haver-ne escrit cap línia.

Però hem de ser valents i acceptar-ne el repte
callat que des de la infantesa ens crida:
no s'hi val a jugar encara a vaixells barats
a l'estany dolç d'una aigua feta a mida.

Navegant pels anys que la tempesta guia,
transcendim la por de morir i la mentida,
i l'ampla mar no és tan gran: la vida
ens desxifra vers a vers de l'ona el ritme.

De què serveix tant de vent que ens bufa de cara
si inutilitzem veles baixant al corrent
fàcil d'una gota furtiva, i no sents
com se te'n va de la mà de la botavara?

On fineix l'horitzó que el cel amara
sinó en la llum d'aquesta ratlla prima
a perpetuïtat, quan el cos s'esmuny,
que és el deix, sempre viu, de la paraula?

Aquesta nit, ja no estic tan sol a casa!

Lluís Serrano i Serrat

Senyor alcalde, senyores i senyors, benvolguts amics,

Permeteu-me que amb aquestes paraules, que llegeix la meva dona en nom meu, perquè a mi m'és impossible de fer-ho, us doni les gràcies per haver-me convidat avui a Sant Hilari i us agraeixi també l'atenció que sé que mestres i escolars han dedicat a la meva poesia, així com l'homenatge que m'ha ofert l'Ajuntament en nom del poble, un homenatge del qual em costa molt considerar-me mereixedor, però que accepto amb la mateixa cordialitat i senzillesa amb què se m'ha ofert.

Mireu, hi ha força gent que demana per què serveix la poesia en una època de tecnicismes tan avançats com la nostra. Davant d'aquesta pregunta, jo sempre responc el mateix: la poesia serveix per desvetllar la sensibilitat o per mantenir-la activa si ja està desperta, i serveix, a més, per recuperar el gust pel silenci, la intimitat i la reflexió si és que s'han perdut, cosa ben fàcil en un món sorollós, agressiu i globalitzador com el que ens ha tocat de viure. La poesia pot tenir efectes veritablement terapèutics, tant si se n'escriu com si només se'n llegeix, i els pot tenir perquè gràcies a la poesia podem descobrir racons de nosaltres mateixos que les sol·licitacions exteriors i les presses no ens deixen veure, però que formen part del que hi ha de més essencial en nosaltres. Però fins i tot deixant de banda aquestes consideracions, la poesia serveix per fer possibles actes com el d'avui, que han estat precedits d'unes activitats de mestres i alumnes que estic segur que han d'haver creat vincles d'estímul, de coneixença i de solidaritat dels quals tots en sortim beneficiats. Per això, aprofitant l'avinentesa de trobar-me entre vosaltres, i partint del convenciment del que us acabo de dir, us vull demanar que m'ajudeu a completar l'eficàcia d'aquest acte i de totes les activitats que l'han precedit amb una actitud d'abast més ampli i més generós. El que us demano és que us oblideu de la meva obra i de mi i que projecteu tot el vostre esforç en la defensa de la poesia en general, de la literatura i sobretot de la nostra llengua, tan necessitada de gent que se l'estimi d'una manera plena i profunda. Us demano que feu això prenent-me si cal, a mi, com a punt de referència, però sense quedar-vos aturats en la meva obra o la meva persona. Jo procuro de fer-lo constantment, aquest esforç, i si tots m'hi ajudeu estic convençut que farem passos prou importants per millorar-nos individualment i sobretot com a societat de cara a un futur que tots volem el màxim de perfecte. Moltes gràcies.

Text de M. Martí i Pol llegit per la seva esposa Montse Sans

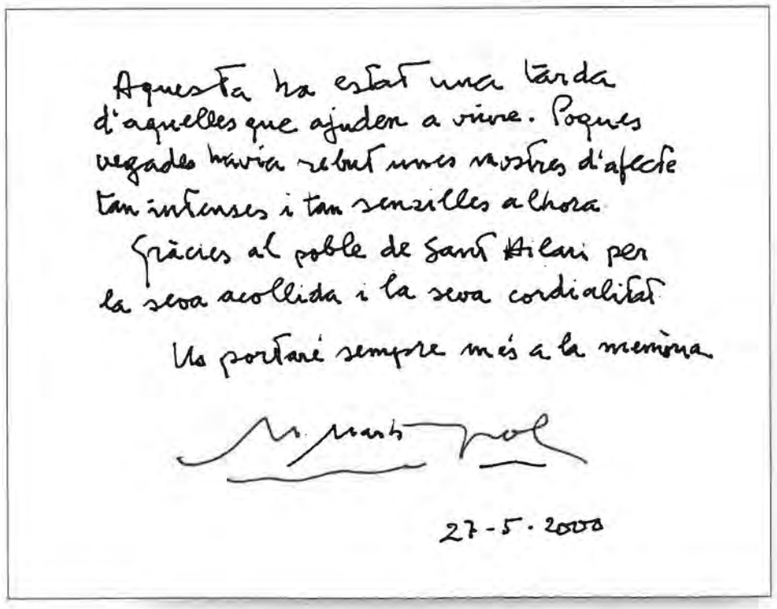

El "Noi Potei" en plena feina.
(Foto: S. B.)

Oficis forestals i sindicalisme a Sant Hilari Sacalm: els roders

L'ofici de roder

La comarca de la Selva ha tingut en l'explotació forestal una de les seves principals activitats econòmiques. Així doncs, no és d'estranyar que fins a la primera meitat del segle XX en moltes localitats de l'interior, després de la pagesia, el grup social predominant fos el dels bosquerols. Les tasques que es realitzaven al bosc eren múltiples així com també els oficis, destaquen però, pel seu grau d'importància, social i econòmica, tres oficis forestals: el carboner, el serrador i el roder.

Rebia el nom de roder o rodellaire (arero en castellà) el treballador forestal que s'encarregava de confeccionar els rodells, que són els feixos de cescles o cèrcols ajuntats, aparellats i lligats de forma rodona. El cèrcol es realitzava mitjançant el tany o brot del castanyer, extret de la baga, també anomenat bastó, destinat a ser utilitzat en la fabricació de rodells per a encerclar bótes i d'altres atuells contenidors. La unitat o mesura d'aquests era la càrrega, composta de quatre rodells, una càrrega solia pesar entre 120 i 125 kg. Hi havia diferents tipus de rodells, determinats per l'envàs que havien d'encerclar, i pel nombre de cèrcols que el composaven.

El col·lectiu dels obrers roders es concentrava en les principals poblacions de la zona Montseny-Guilleries: Sant Hilari Sacalm, Santa Coloma de Farners, Sant Pere d'Osor, Arbúcies, Anglès i la Cellera de Ter eren els principals nuclis roders; i en menor grau també trobem roders a Brunyola, Bescanó, Sant Gregori, Riells, Susqueda, Espinelves, Viladrau, Sant Feliu de Buixalleu i, fins i tot, a Arenys de Munt. No ens podem oblidar dels roders nord-catalans que es concentraven sobretot als pobles del Vallespir: Ceret, Serrallonga, Sant Llorenç de Cerdans o Prats de Molló són les principals localitats rodellaires de la Catalunya Nord. En total podem establir el nombre de roders al voltant d'un miler en el moment de més auge d'aquesta indústria. Val a dir que aquesta xifra seria àmpliament superada si consideréssim el total de treballadors que vivien de l'explotació de la fusta de castanyer (dogues i rodells), així com de la seva distribució (així a part dels roders, caldria sumar-hi els talladors de baga, els serradors, els traginers...).

Com a ofici especialitzat, la primera referència a un roder data del 1686, i la trobem als llibres sagramentals de

la població de Sant Hilari Sacalm, a l'arxiu parroquial. Serà, però, entrat el segle XVIII quan es comenci a abandonar la nomenclatura genèrica de bosquerol i aparegui amb més facilitat als registres parroquials l'ofici de roder. Sens dubte, aquest fet anirà lligat a l'augment de la demanda a causa del creixent comerç català amb les Amèriques, especialment amb els productes vitivinícoles que lògicament incrementaran la demanda de bótes d'embalatge i, per tant, de cèrcols.

L'adaptació de la indústria dels rodells a les noves necessitats capitalistes

A partir de finals del XVIII i al llarg de tot el segle XIX, el consum del rodell selvatà experimentà un augment constant, la qual cosa provocarà una continuada expansió i creixement d'aquesta indústria forestal, que tindrà en les dues primeres dècades del segle XX el seu punt més àlgid.

La indústria dels rodells no va quedar al marge del procés de modernització i racionalització econòmica que molts sectors de l'economia catalana van haver d'adoptar. No es pot parlar d'un canvi radical, d'una ruptura traumàtica, sinó que, sobre les bases de producció i els canals de comercialització tradicionals, la indústria dels rodells va anar adaptant-se i transformant-se de manera contínua i sense pausa. La desvinculació de la figura del comerciant respecte al propietari; l'especialització del treball; l'articulació d'un mercat d'àmbit nacional; la creació de *lobbys* i grups de pressió al voltant de les tarifes aranzelàries; els intents de mecanització de la producció; la creació de societats anònimes patronals..., són una bona mostra dels profunds canvis que en aquesta activitat econòmica s'estaven produint. Canvis que apuntaven tots cap a una mateixa direcció: la integració d'aquesta explotació forestal en una economia de mercat capitalista.

Aquesta adaptació econòmica comportà un trasbals important en l'estructura social tradicional de les comunitats rurals de la zona del Montseny-Guilleries. L'augment de la demanda i de la producció provocà un creixement sense precedents de la mà d'obra i un intens procés de proletarització de l'ofici. La consciència de classe, nascuda de la reacció contra l'explotació i, alhora, de la consciència de la pròpia força i capacitat d'organització, va impulsar a finals del segle XIX l'associacionisme entre els roders, que acabaria desembocant en la creació d'una estructura sindical de resistència sense precedents en la història dels moviments socials de la nostra comarca.

El moviment associatiu rodellaire

La primera societat rodellaire, La Sociedad de Areros, fou creada a Osor el 1892. Posteriorment, al voltant dels anys 1912 i 1913, nasqueren la resta de societats rodellaires més importants: La Asociadora, de Santa Coloma de Farners; El Contell, de la Cellera de Ter i Anglès; o la societat de roders de Sant Hilari Sacalm La Fe, fundada l'1 de maig de 1913.

La defensa de l'ofici va ser un dels punts principals del sindicalisme rodellaire, el qual va aconseguir mantenir les tècniques de treball dins de l'àmbit artesanal. Malgrat això, no s'ha de considerar aquest ofici com a tradicional, sinó que cal veure'l com a un ofici en l'era industrial, ja que el més important no és la tecnologia utilitzada per a la fabricació dels rodells, sinó els mitjans de distribució del mercat i les relacions de producció. Relacions de producció entre propietaris i colles de treballadors que, sense cap mena de dubtes, passaren a ser capitalistes.

És important ressaltar el fet que els roders actuaren sempre de manera coordinada i solidària, així el 1913 es convocà la primera vaga general de l'ofici seguida per totes les societats sindicals de la comarca, i a partir del 1915 aquestes acabarien federant-se i fixant un programa reivindicatiu únic. Tampoc oblidaren establir, sobretot durant els primers anys, aliances d'ofici amb d'altres treballadors del ram com els talladors de baga i els boters, el pacte amb aquests últims es féu per evitar el consum de rodells confeccionats per esquirols.

El ràpid arrelament entre els roders del moviment associatiu i els èxits sindicals aconseguits varen provocar la reacció dels propietaris forestals. Aquests començaren a organitzar-se i a crear associacions de resistència patronals com La Defensora de la Producción Arena (1915) o l'Associació de Propietaris de Rodells de Santa Coloma de Farners i sa Comarca (1917). Des del primer moment els propietaris forestals mostraren la seva bel·ligerància envers els sindicats roders i prengueren tot tipus de mesures per desarticular el seu tramat organitzatiu: llistes negres de roders, intents de mecanització del procés productiu, foment de l'esquirolatge, etc. Tot plegat farà que les localitats de la Selva interior pateixin els efectes d'una conflictivitat sociolaboral intensa, una escalada de tensió que acabarà esclatant de manera violenta durant els anys de la guerra civil i la repressió franquista.

Sant Hilari Salcalm, capital dels rodells

Tant pel volum de producció com pel nombre d'obrers roders –es calcula al voltant d'uns tres-cents els hilariencs dedicats a la confecció de rodells– Sant Hilari Sacalm fou, sens dubte, la capital del rodell selvatà. No és estrany, doncs, que fos a Sant Hilari Sacalm on el moviment associatiu rodellaire hi tingués una especial rellevància.

Ja ha quedat dit que la primera societat rodellaire de la qual es té constància, La Sociedad de Areros La Fe, es fundà l'1 de maig del 1913. Des d'un primer moment, els dirigents sindicals hilariencs mostraren una gran activitat, no tan sols en la construcció del model d'organització federal rodellaire, sinó també participant activament en la transformació de la societat hilarienca. Els roders de Sant Hilari estigueren presents en la majoria d'àmbits locals, ja fos des del mutualisme; participant en el món cultural (per exemple, amb la fundació de la coral Les Guilleries); com també en la política local (foren dos roders, els primers obrers de Sant Hilari Sacalm a formar part d'un govern municipal al segle XX).

L'elevat nombre d'obrers roders al poble dotà el moviment sindical rodellaire de Sant Hilari Sacalm d'una força significativa. Després d'un primer intent patronal de crear un sindicat groc, anomenat dels bons, el 1915 els roders de la localitat es reagrupen en l'associació la Unión Obrera. Serà precisament aquesta societat qui durà a terme una de les accions més ambicioses del moviment sindical rodellaire, i així el gener de 1915 la societat de roders de Sant Hilari era la primera en posar en funcionament una cooperativa de consum pròpia, La Unión Obrera.

L'edifici de la Cooperativa és el testimoni més clar de la importància que el sindicalisme roder tingué a la localitat. A més, la Unión Obrera fou la cooperativa de consum més rellevant en la història del moviment associatiu rodellaire, tant pel nombre de socis que aplegà i pels seus serveis, com també per la seva llarga longevitat. Ràpidament la Cooperativa esdevingué el centre de reunió de la classe obrera local, ja que en la seu s'hi aixoplugaren no solament els roders, sinó la majoria d'entitats obreres locals. Els roders foren els pioners del moviment obrer de Sant Hilari Sacalm. Carboners, talladors i serradors veien en el sindicalisme roder l'exemple a seguir.

Els anys de la Dictadura de Primo de Rivera (1923-1931) comportà un fre per al desenvolupament sincial dels roders, no només pel major control de les autoritats, sinó també perquè coincidí amb una primera crisi de sobreproducció del sector. Els anys vint foren temps difícils, però la nova dècada augurava unes noves perspectives, es parlava de República i de llibertats democràtiques. Aprofitant les últimes angoixes de la Dictadura, els roders de Sant Hilari Sacalm tornaven a reorganitzar-se, apareixia la nova societat rodellaire, la Germanor (1930).

República i conflictivitat social

Immediatament després de l'adveniment de la II República, els roders van posar-se a treballar per reconstruir la seva organització sindical. En una primera assemblea a Sant Hilari Sacalm, el 1932 es constituí, adherida al BOC (Bloc Obrer i Camperol), la Federación Arera, que més tard, el 1934, esdevindria la Federació de Roders de Catalunya. Es té constància que la Federació celebrà dos congressos assemblearis a Sant Hilari Sacalm, els de l'any 1933 i 1934. D'aquests congressos, en sortiren les principals reclamacions laborals dels roders (salari, jornada de treball de vuit hores, model de contractació...). La Federació aglutinava de nou totes les societats rodellaires de la comarca i comptava amb més de 600 afiliats. Resultava del tot evident que els roders havien recuperat en poc temps la força perduda durant el període de la Dictadura. Ara només calia veure quina era la reacció patronal, la qual, després de vuit anys de fer la seva, es trobava altra vegada enfrontada a les reivindicacions del sindicalisme obrer.

No cal dir que la reacció patronal fou la d'oposar-se com fos a la revifalla sindical rodellaire. I més tenint en compte que els roders varen apostar amb força per participar en la política local, especialment a través d'Esquerra Republicana de Catalunya. Fou en el si d'aquest partit que es donà una aliança entre els sectors populars i de classe mitjana i menestrals que permeté enfrontar-se al control polític que durant els anys de la Restauració i la Dictadura havien detentat els grans propietaris agroforestals de la comarca. A la majoria de poblacions de la zona, les candidatures d'ERC guanyaren les eleccions muncipals del 1931. A Sant Hilari Sacalm, després d'un primer període de govern de la Lliga, a les eleccions del 1933 ERC es feia amb l'Ajuntament.

Els anys de la República són, segurament, dels més conflictius en la història de Sant Hilari Sacalm. Un altre cop més, el món rodellaire hi jugà un destacat paper protagonista. Ja s'ha dit que la reorganització sindical rodellaire comptà des del primer moment amb la ferma oposició dels propietaris. Serà precisament a Sant Hilari

Sacalm on es viuran els conflictes laborals de major envergadura. Per dos cops, a l'octubre del 1932 i per l'abril de 1936, els roders federats prengueren el poble de Sant Hilari Sacalm, controlant les entrades i sortides del poble i forçant la presència del governador civil perquè negociés el conveni laboral entre obrers i patrons. La creació per primer cop d'un sindicat groc a la població –l'Associació les Guilleries, amb seu al Tívoli i coneguts popularment com "els de la gàbia dels lleons"– va generar un conflicte permanent entre els roders federats per una banda, i, per l'altra, els propietaris i els roders no federats. Un conflicte que al llarg dels anys anirà acumulant enfrontaments i odis personals que esclataran en el marc de la guerra civil espanyola i la posterior repressió feixista, comportant, dissortadament, l'eliminació física de destacats membres d'un i altre bàndol.

Els roders: protagonistes del canvi de la nostra societat contemporània

Quan un analitza l'evolució històrica del sindicalisme rodellaire s'adona que en el seu si es reprodueixen, en major o menor grau, els fenòmens ideològics i socials que marcaven l'evolució del moviment obrer català. Les grans vagues de principis del nostre segle; les federacions d'oficis; la influència socialista; el pistolerisme i el sindicalisme groc, etc. Tot plegat ens fa veure que les poblacions de la Selva interior no restaren el marge de l'evolució històrica del país, al contrari, la problemàtica social descrita ens acosta més a la conflictivitat sorgida al voltant dels processos industrials i urbans que no pas a un món rural de base predominantment agrícola. Sense negar la importància que la pagesia tenia a la comarca, cal reivindicar el paper i l'existència d'un proletariat rural que sorgeix dels canvis modernitzadors establerts en el sector de l'activitat forestal. Si entenem com a proletariat, en el sentit més genèric del terme, el conjunt dels obrers que donen la seva força de treball a canvi d'un salari, no hi ha cap dubte que la figura del roder s'engloba dins d'aquesta categoria social. L'anàlisi de les seves reivindicacions sociolaborals tampoc donen peu a cap dubte: millores salarials i de condicions laborals; jornada legal de vuit hores; una contractació laboral justa i sense acomiadaments improcedents..., no són les mateixes reivindicacions que subscriuen els obrers fabrils catalans? La resposta dels propietaris intentant trencar la unitat obrera fomentant l'esquirolatge, amb la creació de sindicats grocs, de llistes negres i la persecució dels líders sindicals més destacats, no és semblant a la resposta de la patronal catalana en general?

Val a dir que aquests fenòmens, tan vinculats a la ciutat, lògicament van ser tamisats per les característiques socioculturals específiques de la zona. En aquest sentit, cal ressaltar en l'àmbit polític la persistència del caciquisme que, eleccions rere eleccions, atorga l'acta de diputat a Ventosa i Calvell, pertanyent a la Lliga; o el fort control ideològic que l'Església manté sobre la mentalitat col·lectiva, i la seva omnipresència en tots els àmbits de la vida quotidiana. Així, la lluita dels roders no fou solament una lluita sindical, sinó que també resultà ser un desafiament cap al poder secular establert i un trencament de l'ordre i les estructures tradicionals que regien en aquella època. Sense cap mena de dubte, cal fer un lloc per als treballadors forestals en la història del moviment obrer català.

Roger Zamorano[1]

1. R. Zamorano és autor del llibre *El sindicalisme forestal: els roders*. Ed. Llibres del segle. Col·lecció "Montsoliu", núm. 3, Barcelona 2000.

Reproduïm un text que va ser publicat al* Diario de Barcelona *de l'any 1863 en una secció que se'n deia "Correspondencias particulares del Diario de Barcelona". Dóna una visió del nostre poble sobre aspectes que amb el temps i l'esforç s'han anat superant amb escreix.

Així s'anava a la Font Picant...

Quan no hi havia cotxes a la plaça J. Verdaguer

San Hilario, 8 de mayo (1863)

No hubiera tomado la pluma para dirigirme a V. desde este olvidado rincon de montaña, a no haberme impulsado el poderle comunicar algunas principales novedades que ocurren en esta, al igual que el abandono en que se halla este país por falta de las vias de comunicación.

El buen celo del digno señor Alcalde no perdona medio para mejorar en lo posible esta poblacion, pues a pesar de la escasez de recursos, y en los cuatro meses que lleva de ejercicio del cargo, ha puesto faroles, en lo que jamás nadie habia pensando; ha exhumado el antiguo cementerio, obra por cierto muy útil, por estar abandonado hasta a los animales inmundos, y tiene el proyecto de construir en el sitio que aquel ocupaba una espaciosa casa de la villa, si el señor arquitecto de la provincia se digna aprobar el plano que está delineando el maestro de obras de Santa Coloma. Es de esperar dar también un impulso a la tan conveniente obra de reedificación de esta iglesia, empezada hace ya seis años, y paralizada completamente por falta de medios, si bien esperamos mucho del bondadoso gobierno de S.M. que no se llamará sordo a las súplicas que le dirigimos en el expediente que hace mucho tiempo tenemos empezado, y que por faltarnos el plano no ha podido remitirse aun a Madrid, pues las muchas ocupaciones del señor arquitecto de la provincia no le han permitido emplearse en nuestra obra, si bien nos da siempre muchas seguridades que no lo tiene olvidado.

Sin duda admirará V. que llame a este país olvidado rincon, pero no puedo menos al ver la incomunicacion en que se nos tiene, pues a pesar de las muchas carreteras que se hallan en proyecto unas, y en construccion otras, nadie se acuerda de nosotros, de modo que de los dos proyectos que podian darnos alguna esperanza, que el uno es la carretera de Gerona a Vic, que por precision debe pasar por esta o muy cerca, y el de la de Hostalrich a Arbucias, del primero a penas se habla, y la otra, que tendriamos a dos horas de distancia, y en la que actualmente se trabaja hace como un año, no han hecho más que esplanar los trozos que comprenden sus dos estremos en los términos de los indicados puntos.

Y es lástima que se tenga tan olvidada la riqueza de este suelo, pues a mas de las muchas producciones estancadas de que abunda en arbolado de construccion de varias classes, la Providencia nos ha favorecido con las tan recomendables aguas acido-ferruginosas, que por sus admirables efectos en varias enfermedades, tanta multitud de personas de todas clases y categorias atrae a esta, a pesar de las graves incomodidades que ofrece el viaje desde cualquier punto de ferrocarril que se venga.

Por todo lo que antecede no firmado, el secretario de la Redacción,
Melchor Alió.

(S'ha respectat l'ortografia original del text)

La primera acta de l'Ajuntament de l'any 1900 i algunes anècdotes

De manera frenètica, el 2000 aviat s'esquitllarà i tindrem l'inici del nou mil·lenni. La màquina del consum ja ens ho tornarà a recordar dintre d'uns mesos, sens dubte, però res no serà com la gràcia de la mítica xifra del dos seguit de tres zeros.

S'han acabat els escrits i reportatges que ens parlaven de segles i mil·lennis, de teories i conceptes per a tots els gustos i tendències, de si finiria la vida al planeta Terra...

Avui de tot el que passa al món en queda constància, gràfica, visual i sonora i, a sobre, s'arxiva. No passava així al principi de segle, allà pel 1900.

M'ha semblat que podia ser curiós reproduir la primera acta de l'Ajuntament d'aquell any i comentar un parell de coses que tingueren com a escenari el mil nou-cents.

Les actes eren escrites en castellà pel secretari i pel que escrivien se suposa que, o no es tractaven gaires coses o no se'n deixava constància, perquè sembla que només s'informava i es comentava la correspondència oficial, es discutien pocs temes i cap a casa.

Reproduïm l'acta, que és escrita amb lletra molt clara i intel·ligible.

"En la villa de San Hilario Sacalm a siete de Enero de mil novecientos. Reunido el Ayuntamiento de la misma en sesión pública ordinaria en el lugar de costumbre bajo la presidencia del señor Alcalde Don Felipe Basset Soler, por quien fué declarada abierta la sesión.

Se leyó el acta de la sesión anterior y quedó aprobada.

Desde luego el Señor Presidente manifestó que debía dar cumplimiento a lo que ordena el artículo 25 de la ley de compromisarios para senadores de fecha ocho de Febrero de 1877, dada lectura por el Secretario de dicho artículo y enterado el Ayuntamiento, se procedió ha hacer la lista que el mismo se menciona que dió el siguiente resultado:

Señores del Ayuntamiento

D. Felipe Basset Soler
D. Benito Culí Verneda
D. José Rovira Ros
D. José Codina Ridaura
D. Adjutorio Muntal Codina
D. José Hom Puigderrajols
D. José Casals Benet
D. Francisco Calm Villacrosa
D. Martín Masferrer Grébol

(aquests serien els membres que formarien l'Ajuntament, amb en Felip Basset Soler com a alcalde de Sant Hilari)

Mayores contribuyentes (vol dir els que disposaven de més recursos i que tenien dret a votar i ser votats)

Francisco Martorell Feliu
Félix Pons Villaret
Florencio Serras Plana
Ramon Brossosa Buixalleu
José Fàbrega Thos

Carrer d'Arbúcies

Miquel Borrell Llovera
Francisco Gubau Juanhuix
Agustín Santamaria Corvera
José Casabosca Ros
Narciso Vernedas Culí
Adjutorio Muntal Pujol
Francisco Colobran Costa
Florencio Ridaura Torrent
Mariano Casabosca Cantalosella
Ramon Auledas Serrat
Jaime Verneda Serra
José Rosell Costa
José Busquets Suy
Martín Bosch Roura
José Serradesanferm Rovira
Juan Puig Jover
Joaquin Soldevila Bosch
Luis Parcet Bartra
Juan Corvera Buixalleu
José Ridaura Espona
Tomàs Carbonell Puig
Vicente Comas Jover
José Camprodon Rovira
Ramon Crous Suy
Francisco Mayoral Cullell
Juan Sala Busquets
Isidro Camprodon Rovira
Pascual Portbella
Salvador Fornés Soler
Isidro Torrent Moner
José Muntal Pujol
Ricardo Torrent Mateu
Miguel Miralpeix Pujol
Ginés Joanhuix Gubau

Capella de la Mare de Déu dels Dolors

Y no habiendo otro asunto a tratar se acordó por los Señores Concejales dar por terminado el acto que firman con el Señor Presidente de que certifico.

(S'ha respectat l'ortografia del text original)

El secretari era Juan Clota

En els llibres d'actes del Consistori, hi trobem molt poca informació com per poder dir que al llarg de l'any es portaren a terme diferents actuacions.

En comentem algunes:

– Sant Hilari a l'any 1900 tenia 2.451 habitants.

Al llarg del 1900 varen néixer 109 criatures; 51 nens i 58 nenes, varen morir 50 homes i 39 dones.

Es deixa que en Salvador Casas

pugui seguir tenint quatre anys més arrendades les casetes del costat de l'església on es venia la carn.

El pressupost que l'Ajuntament va aprovar per a l'any 1901 era de 14.843,98 ptes.

Es fa el sistema de clavegueram que va des del carrer d'en Costa a la claveguera general del carrer de Vic.

S'acorda fer la capella de la Mare de Déu dels Dolors en un solar que era propietat municipal i que està al costat del camí públic que va de Sant Hilari a Querós. S'inaugurarà l'any 1901.

En Josep Rovira Ros (amo de can Rovira) cedeix tres metres més del terreny que havia deixat per l'ample del carrer d'Arbúcies i des del pont de la Riberada fins a can Elies, a canvi del camí vell des de les terres d'en Joan Corvera Buixalleu fins a trobar la carretera de l'Estat (d'aquesta manera s'eixamplaria el carrer d'Arbúcies).

S'acorda aixecar "*un obsequio al mejor servicio de la enseñanza levantar un edificio destinado a escuelas públicas y habitaciones para los Señores Maestros, con las demás dependències necesarias.*

Instrúyase el oportuno expendiente y elévese al Excmo. Sr. Gobernador a los oportunos efectos (...)". (No varen donar gaire fruit aquelles gestions i intencions...).

Va caure el pont de la Riberada i el del carrer d'en Rocosa per culpa de les pluges i s'hagueren de reparar.

Com podem suposar eren altres temps, no hi havia els recursos d'ara i les dificultats de tot tipus esdevenien el pa de cada dia per a moltes famílies... D'això fa Cent Anys!

Àngel Serradesanferm

Va de colors

(L'autora fa cinc anys que va marxar de les nostres muntanyes per anar a viure a Mallorca, d'on n'ha tornat fa pocs mesos i ens explica els canvis de sensacions viscudes).

Ja sóc aquí, entre la verdor dels arbres i l'ombra del bosc. No hi ha res en el món que m'agradi més que els colors de la natura i un dia ara fa cinc anys vaig descobrir la llum. Mallorca és la llum. Això és el que serà sempre per a mi l'illa. Quan hi penso, davant meu veig la claror més intensa, més clara, més enlluernadora que hagi vist mai.

Tanqueu els ulls un moment o us farà mal la vista, ara sentiu la seva escalfor, ara ja, la seva energia us colpirà per sempre.

Podria explicar-vos mil situacions que he viscut allà a Mallorca, només em recordo de sensacions, però ara tinc ganes de gaudir del que m'envolta.

Coixins verds. Les muntanyes, no molt altes, s'aixequen entre el cel i la terra, esponges atapeïdes, semblen toves i frondoses, guarnides amb tota una gamma de verds, foscos, brillants, verds clars. Se'm presenten en aquest mes de juliol exuberants de vida.

Aquest any hi seré present quan comenci a venir el fred i la tardor mostri el seu vestit i tornaré a caure dintre els seus colors, m'enfonsaré entre els grocs i els marrons rogencs, entre aquells vermells. Sabeu aquells vermells?...

Eugènia

Sant Hilari i l'expansió del seu culte a Catalunya

Encara que la població de Sant Hilari celebri la seva festa major d'agost per Sant Joan Degollasi o la degollació de Sant Joan, l'autèntica festa religiosa és per Sant Hilari, el vostre patró, que ha donat el nom a la població, a la qual tothom anomena simplement Sant Hilari, sense el cognom de Sacalm, perquè, com veurem, hi ha poc perill de confondre el poble amb cap altre del mateix titular.

Sant Hilari és un sant molt important en la història del pensament i de la teologia de l'Occident cristià. Va néixer entorn del 315 i va morir sent bisbe de Poitiers, ciutat capital del Poitou i del departament de Viena de França, el 367. Tot i estar casat, fou elegit bisbe de Poitiers el 340 per aclamació del clergat i del poble.

Va esdevenir famós per lluitar de paraula i amb els seus escrits contra els arrians, raó per la qual fou desterrat a Orient entre els anys 356 i 359. Allà va escriure el seu famós tractat teològic *De Trinitate* o sobre la Santíssima Trinitat i va continuar polemitzant contra els heretges arrians, que negaven implícitament la Trinitat de Déu. El 359 va assistir a un sínode a Selèucia i allà va atacar tan fort el cap dels arrians, Sadurní, que aquests varen instar l'emperador Constanci, que els era favorable, que el destinés de nou a Occident i així va poder retornar al seu bisbat.

Imatge dels "Goigs a llaor de Sant Hilari de Poitiers"

Aquí va continuar, a través de sínodes i d'escrits, a lluitar contra els arrians i gràcies als seus esforços aquesta doctrina herètica no va prosperar a Occident.

Per això i per altres escrits seus és considerat el primer gran teòleg i exegeta d'Occident. Això va moure el papa Pius IX a proclamar-lo doctor de l'Església, l'any 1851, títol aquest que només es dóna als que han estat sants i grans savis.

El seu culte es va estendre molt aviat per totes les Gàl·lies i altres indrets i va travessar els Pirineus, com ho indica el fet que sigui patró i titular de Sant Hilari Sacalm.

Aquest fet va ser causa que l'any passat, amb motiu de commemorar-se els 800 anys de la consagració de l'església romànica de Sant Hilari, de la qual en queden escasses restes visibles, llevat de les arquivoltes del portal romànic –però va condicionar l'amplada i disposició de la vostra església actual– iniciés una recerca per a conèixer totes les esglésies i capelles dedicades a sant Hilari existents a la Catalunya històrica, la que comprèn el Rosselló i el sector de la Franja d'Aragó.

Conjuntament amb sant Hilari, vaig fer un inventari de les esglésies dedicades a sant Genís i a sant Quirze i vaig trobar-me amb una curiosa sorpresa: d'esglésies de sant Genís, entre existents i desaparegudes en vaig localitzar més d'una cinquantena i de sant Quirze i santa Julita unes 35... de sant Hilari només 11 i encara dues d'elles totalment perdudes.

Com que la llista és breu en donaré una petita notícia de cadascuna.

Avui dia només hi ha tres parròquies vives que tinguin per patró sant Hilari: Sant Hilari Sacalm, amb culte documentat des del 921; Sant Hilari de Vidrà, abans del Ripollès i ara d'Osona, documentada des del 960 i Sant Hilari de Vilanova del Camí, a l'Anoia, prop d'Igualada, documentada al 1306. Les tres, curiosament, del bisbat de Vic.

Sant Hilari, obra de Miquel Lapuja de l'any 1693, es considera la reproducció més antiga que tenim a Sant Hilari, es troba a Can Ribot

Antigament també tingueren la categoria de parròquies o de sufragànies: Sant Hilari de Buina, a Bonansa de l'Alta Ribagorça, dins del sector de la Franja de Ponent, de parla catalana i fins recentment de la diòcesi de Lleida; aquesta església fa més d'un segle que es va dedicar a sant Josep i ara es troba ruïnosa. Vers als mateixos indrets, bé que al Pallars Jussà, dins l'antic municipi d'Espluga Serra, l'any 1970 fusionat amb el de Tremp, hi ha l'antiga església de Sant Hilari de Llastarri, que fou sufragània de Sopeira i propietat del monestir d'Alaó.

Al costat d'aquestes cinc parròquies o sufragànies hi ha tres capelles ben conservades i amb culte: la de Sant Hilari d'Abrera, del Baix Llobregat, documentada des del 1252, però d'origen molt més remot perquè conserva unes interessants impostes preromàniques; la de Sant Hilari de Cardedeu, del Vallès Oriental, situada a la part nord del terme, a l'era de Can Ros de Sant Hilari, existia al 1158 però es va renovar, aprofitant les pedres velles, l'any 1795; i la de Sant Hilari, del llogarret del Puig, municipi de Vallcellera, de l'Alta Cerdanya o Cerdanya francesa, que conserva un interessant retaule renaixentista i algun temps fou sufragània d'Osseja.

Podem fer esment encara d'una quarta capella, que es manté dreta i sense culte i és mig galliner, situada al costat de la casa o mas de Can Sant Hilari, del terme d'Artés, al Bages, gairebé a tocar la carretera d'Artés a Navarcles. La capella actual és tardana, però ja existia al segle XIV, quan s'esmenta un mas de Sant Hilari. Avui dia hi ha dos masos dits Sant Hilari, el Nou i el Vell, és al barri d'aquest segon mas.

Per completar aquest breu inventari em resta només parlar de dos antics monestirs dedicats al sant, bé que són tots dos desapareguts: un de monjos benedictins, es deia Sant Esteve i Sant Hilari d'Umfred, i era a l'inici de la Vall de la Molina, venint d'Alp, no lluny de la carretera que enllaça ambdós llocs, ara hi resta un tros de paret, aprofitat per cabana amb filades d'*opus spicatum*. És conegut des de l'any 815 quan fou unit al gran monestir de Sant Serni de Tavèrnoles, entre la Seu d'Urgell i Andorra. És esmentat encara als anys 1040 i 1050 però ja només amb el nom de Sant Esteve, sense el primitiu de Sant Hilari.

El segon monestir de monges cistercenques es trobava primitivament fora de la ciutat de Lleida, però el seu territori fou absorbit per aquesta i es trobava inicialment al lloc on ara s'aixeca l'Hospital Provincial de Lleida. Una església de Sant Hilari és documentada en dit lloc l'any 1152, tot just conquerida la ciutat als sarraïns; l'any 1204 fou cedida al monestir de Vallbona de les Monges, que hi fundà una abadia femenina cistercenca, filial de Vallbona. Va subsistir a l'esmentat indret fins a la Guerra dels Segadors (1640-1652) en què el monestir fou malmès, aleshores les monges es traslladaren a un pendent del turó de la Seu Vella, però el nou monestir fou destruït vers el 1714 durant la Guerra de Successió, això va moure les monges a abandonar Lleida i passar a viure al Santuari del Patrocini de Tamarit de la Llitera, on estigueren fins a la desamortització.

Tot això ens dóna, com ja hem dit, un inventari de tres parròquies vives, Sant Hilari Sacalm, Sant Hilari de Vidrà i Sant Hilari de Vilanova del Camí, tres capelles amb culte: Sant Hilari d'Abrera, de Cardedeu i del Puig; dues antigues parròquies o sufragànies i una capella sense culte: Sant Hilari de Buira, de Llastarri i d'Artés; i finalment dos monestirs desapareguts: Sant Esteve i Sant Hilari d'Umfred i Sant Hilari de Lleida.

Per història i per esponerositat és avui dia l'església de Sant Hilari Sacalm la que té la primacia entre els comptats Sant Hilari del país.

Antoni Pladevall i Font
Juliol 2000

Farà cinquanta anys...

L'any que ve, el 2001, farà cinquanta anys que el poble va viure un fet molt recordat per la gent de Sant Hilari, la visita de la imatge de la Mare de Déu de Fàtima, que va ser tota una efemèrides.

Aprofito l'ocasió del programa de les festes d'agost per fer una crida a totes aquelles famílies que tenen fotografies o records d'aquelles jornades del juny de 1951, en què els hilariencs convertiren el poble en una mena d'escenari on una gran devoció, ara diríem exagerada, a la Mare de Déu en fou més que protagonista.

Processons, rosaris, guarniment de carrers i façanes, cant dels goigs, estampes, formaven una amalgama que reflectia l'ambient nacionalcatolicista que es vivia en aquells moments, encara no massa allunyats del final de la guerra del 36.

Amb aquest escrit es pretén que es tregui la pols d'aquelles fotografies, que ja no recordem on són, que les mirem i remirem i que les puguem donar a conèixer a través d'alguna exposició o publicació.

Seria molt bonic que a l'estiu vinent es pogués fer un aplec de material i mostrar-lo, en record d'aquella entranyable visita i també visionar la pel·lícula que se'n va fer.

Si volem, podem moure una mica el pòsit dels records i donar a conèixer uns documents gràfics que estan ben desats i que l'any vinent, amb motiu del cinquantenari, podem fer reviure un esdeveniment que va ser molt destacat per la gent de Sant Hilari. Si teniu fotografies les podríeu fer arribar a la Casa de Cultura, per exemple, i allà es triarien i es muntaria una exposició. Tots els fets són vàlids per escriure i fonamentar la història d'un poble, en aquest cas el nostre.

A.S.V.

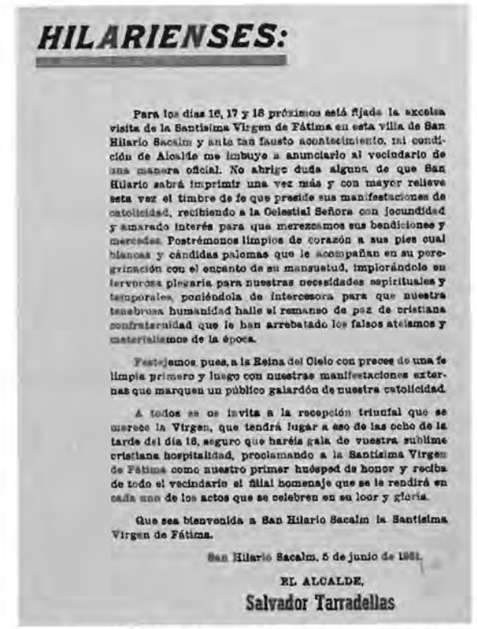

HILARIENSES:

Para los días 16, 17 y 18 próximos está fijada la anciana visita de la Santísima Virgen de Fátima en esta villa de San Hilario Sacalm y ante tan fausto acontecimiento, mi condición de Alcalde me imbuye a anunciarlo al vecindario de una manera oficial. No abrigo duda alguna de que San Hilario sabrá imprimir una vez más y con mayor relieve esta vez el timbre de fe que preside sus manifestaciones de catolicidad, recibiendo a la Celestial Señora con jocundidad y amarado interés para que mereczcamos sus bendiciones y mercedes. Postrémonos limpios de corazón a sus pies cual blancas y cándidas palomas que le acompañan en su peregrinación con el encanto de su mansuetud, implorándole su fervorosa plegaria para nuestras necesidades espirituales y temporales, poniéndola de intercesora para que nuestra tenebrosa humanidad halle el remanso de paz de cristiana confraternidad que le han arrebatado los falsos ateismos y materialismos de la época.

Festejemos pues, a la Reina del Cielo con preces de una fe limpia primero y luego con nuestras manifestaciones externas que marquen un público galardón de nuestra catolicidad.

A todos se os invita a la recepción triunfal que se merece la Virgen, que tendrá lugar a eso de las ocho de la tarde del día 16, seguro que haréis gala de vuestra sublime cristiana hospitalidad, proclamando a la Santísima Virgen de Fátima como nuestro primer huésped de honor y reciba de todo el vecindario el filial homenaje que se le rendirá en cada uno de los actos que se celebren en su loor y gloria.

Que sea bienvenida a San Hilario Sacalm la Santísima Virgen de Fátima.

San Hilario Sacalm, 5 de junio de 1951.

EL ALCALDE,
Salvador Tarradellas

Reproduïm la crida que feia l'alcalde, en Salvador Tarradellas, a la població, amb data de 5 de juny de 1951.

Carrer del Petrinxo, família de "Can Granja".
(Foto cedida per Quico Miralpeix)

Els tres pastors de la Mare de Déu de Fàtima
(Foto cedida per Roser Tarrés)

HI HA QUART MÓN a Sant Hilari?

L'enriquiment lingüístic d'un idioma pot haver estat provocat per la invasió d'una societat més forta sobre una altra de més dèbil o menys preparada, o bé, pel contacte comercial, polític, social i cultural amb pobles més agosarats i d'esperit inquiet que han travessat mars per conèixer altres pobles. En els darrers decennis, la incorporació de noves paraules als nostres diccionaris ha estat provocat pel domini clar d'unes llengües, l'anglès i el francès, sobre les restants. Fenomen mundial que s'ha donat a tots nivells. I últimament estan apareixent uns neologismes, que formen part de fets quotidians, a vegades volgudament ignorats, que han estat provocats per fenòmens socials, econòmics i culturals, i que també tenen un abast mundial. Estic parlant de paraules com: globalització, interculturalitat, multiculturalitat, ONG (Organitzacions No Governamentals)...o expressions tals com deute extern, comerç just... Que ressonen a les nostres orelles i que, possiblement ens fem el desentès, perquè ens sonen com a molt llunyanes. No us ho creieu pas, pareu bé l'orella i segurament que les podrem sentir al costat de casa nostra.

Darrerament, i sobretot amb l'arribada del bon temps, hem vist i llegit com multitud de nord-africans i subsaharians (marroquins i gent de raça negra) arrisquen contínuament les seves vides, intentant buscar-ne una de millor, creuant l'estret de Gibraltar amb unes mediocres i gens segures embarcacions anomenades *pasteres* (aquest és un fenomen prou conegut també a les costes cubanes i americanes amb *las balsas i los balseros*). Hi ha molta gent que busca, jugant-s'hi l'única cosa que té, la seva pròpia vida, aconseguir una altra oportunitat, en un món ple d'opulència, millorar la seva situació i la dels seus. Uns quants ho aconsegueixen, d'altres es queden pel camí.

Per què s'ha arribat a aquests extrems? Per què s'han de buscar noves oportunitats fora del propi país? Per què cal emprendre un nou camí, arriscant-ho tot, en un lloc diferent, amb una llengua moltes vegades estranya, amb una altra cultura, lluny de casa i de tot?

La llista de raons és prou llarga, però la causa principal d'aquestes migracions és l'econòmica. Però n'hi ha d'altres. Últimament la globalització de l'economia, és a dir la implantació del sistema econòmic neoliberal, ha provocat que els països pobres, de ja fa anys, caiguin en una pitjor i precària realitat socioeconòmica. Amb la globalització de l'economia hi ha uns guanyadors, els rics, i uns perdedors clars, els pobres.

Si em permeteu, tirarem una mica enrere en el temps, i anirem a la colonització dels anomenats països del Tercer Món, possiblement origen de les desgràcies econòmiques d'aquests països. La intensa sobreexplotació de les seves matèries primeres, i per descomptat, de la mà d'obra barata, van ajudar que s'arribés a una situació de misèria. Un cop espoliats van aconseguir, amb penes i treballs, la seva independència política (recordeu el cas de Gandi a l'Índia) però, van obtenir la seva dependència econòmica dels autoanomenats països del Primer Món. Amb "préstecs i crèdits generosos i fraternals" moltes vegades, són obligats, a comprar armament, per tal de tornar-los-els, i han provocat les mal anomenades guerres fratricides, com recordareu prou bé les de Rwanda. A tot això, hi hem d'afegir aquestes contínues guerres, que ara dèiem, i les catàstrofes climàtiques i naturals, factors que ajuden a agreujar la situació econòmica i social d'un país (l'huracà *Mitch*, per exemple, amb gran ressò mediàtic), empenyent-lo a l'empobriment constant.

Tot aquest reguitzell de causes han provocat una situació desesperada als països subdesenvolupats. No fa gaires anys, gent compromesa i solidària va organitzar-se per començar una campanya reclamant el 0'7% dels pressupostos dels països més industrialitzats, per tal que fossin destinats a projectes socials que els ajudessin a sortir de la injusta misèria. Ara bé, han estat les ONG solidàries, qui majoritàriament s'han sentit més sensibilitzades per aquests greus problemes. I aquest mes de març, aprofitant les eleccions al govern espanyol, es va endegar una iniciativa social de sensibilització i reflexió sobre la

condonació del deute extern dels països del Tercer Món, amb una altra campanya, de recollida de signatures, demanant un posicionament social, econòmic i polític d'aquest deute (Itàlia ja l'ha perdonat), i que segurament és el Primer Món qui el té envers el Tercer Món.

Malauradament, han estat els mitjans de comunicació qui han denunciat, gràcies a la difusió d'imatges i reportatges, posant-los a l'abast de tot el món, les greus situacions de fam, guerra, malalties, atur o misèria, en què viuen molts països del Sud. I dic malauradament, perquè ha estat un fenomen audiovisual, i no pas una denúncia d'estaments més alts, els que han provocat aquesta solidaritat, tan mediàtica, del Primer Món cap als països del Tercer Món. Aquests problemes, encara que no surtin a la televisió, existeixen. Hi ha molta gent que els viu diàriament a la seva pell.

És possiblement una manera de netejar la nostra consciència? O bé, creiem que els problemes només existeixen al Sud? Què passa amb la gent que no viu dignament al costat de casa de nostra? Que no és de justícia que també els ajudem? Hi ha un Quart Món, que viu al costat de casa i que ens està trucant a la porta, no el respondrem?

Segons un estudi de l'ONU el pobre d'avui ja no és necessàriament un camperol asiàtic, com en els anys 70, sinó un africà subsaharià o un llatinoamericà no qualificat i mal remunerat que viu a la ciutat, i té rostre de nen o de dona més que d'home. També pot ser un refugiat, polític o econòmic, o un desplaçat pels conflictes, una persona sense terra o un habitant d'una zona ecològicament fràgil. En paraules de Pere Casaldàliga, la migració, normalment, és forçada. La majoria dels immigrants surten de la seva terra, del seu hàbitat, per algun tipus de necessitat imperiosa, ja que no es deixa la casa sense esqueixament.

Igualtat: "Quina culpa tinc d'haver nascut en un país pobre".

A la nostra rica, però vella Europa, hi viuen 50 milions de pobres. Cada cop hi ha més riquesa en menys mans, i cada cop hi ha més pobresa en més mans. Cada vegada hi ha més exclosos del sistema, gent que viu en el llindar de la pobresa, sobretot entre els joves, les dones i els immigrants. Les grans ciutats del Sud i els suburbis del Nord revelen les conseqüències de la globalització de l'economia mundial.

La realitat que envolta el, també mal anomenat, Quart Món contempla molt més que una pobresa econòmica. Hi ha un Quart Món pobre econòmicament que també sol ser pobre afectivament, socialment, sanitàriament, culturalment...Però, hi ha un altre Quart Món, que té diners suficients per viure, però que té una pobresa afectiva, social, sanitària, cultural... Són situacions injustes i cal donar-hi alguna resposta.

Aquests exclosos, que viuen a les nostres ciutats i també als nostres pobles, són gent del país i són immigrants. Cadascú amb la seva manera de ser, de pensar, amb la seva cultura i les seves tradicions, amb els seus problemes com nosaltres, al capdavall persones, que, per alguna raó o altra estan dins aquesta situació injusta. Cal, doncs, donar-los la mà, per tal que les seves vides siguin més dignes.

Estem parlant de col·lectius amb dificultats especials com: atur; menors en risc social; fracàs escolar sense accés a gaires llocs de treball; dones soles amb càrregues familiars o amb poca formació laboral; homes sense qualificació laboral; precarietat laboral amb sous baixíssims i explotació per manca de contracte; prostitució; alcoholisme, toxicomanies i sida; analfabetisme; soledat de la gent gran i gent sense sostre amb problemes per a reincerir-se a la societat; problemàtiques de salut mental, habitatges inhabitables i immigrants extracomunitaris indocumentats; gitanos, encara que ningú no en parli...

El normal seria que fos la mateixa administració qui en tingué cura, però no és així sempre. Generalment, el bon veïnatge ha procurat que a ningú no li faltés res, quan el nostres pobles o barris tothom es coneixia. Pràctica que no s'ha oblidat, però que cada cop és menys la gent, sobretot la més gran, que ho segueix.

Per altra banda, l'Església, a través de les seves institucions caritatives, Caritas en el cas de Sant Hilari, també ha donat i dóna resposta a les necessitats puntuals o materials de manera únicament assistencialista. I ara, els Serveis Socials, són la mà que, amb pocs recursos, ha de donar resposta a unes necessitats cada vegada més complexes i diverses de la realitat de cada comunitat.

Sant Hilari Sacalm, com molts pobles de Catalunya al llarg de la seva història, ha rebut població procedent d'altres indrets. Només cal mirar l'origen de molts dels nostres cognoms o el lloc de naixement de molts de nosaltres. Hi ha gent d'arreu del país, de l'Estat, de comunitaris i extracomunitaris (Rússia, Marroc, països de l'Est, Perú...). Potser, caldria destacar només el creixement que va tenir el poble als anys 60, amb la vinguda d'un nombre importantíssim de persones provinent de pobles i ciutats d'Andalusia. Sant Hilari és un poble acollidor que ha sabut donar l'oportunitat a aquell que la buscava.

Però, han estat aquests últims anys, i sobretot els últims mesos, que el col·lectiu de magrebins ha augmentat considerablement. No fa massa dies a la televisió informaven dels avantatges econòmics que aquest fet suposava per a la nostra economia. I és cert, però ara no en parlarem. El que sí vull parlar, o millor denunciar és, si ho mirem fredament, que s'ha fet poca cosa, ja sigui d'iniciativa privada o pública, per acollir aquesta gent, que al cap i a la fi, vénen a buscar un lloc de treball que els permeti cobrir les primeres necessitats, a ells i a les seves famílies, i un lloc per viure amb dignitat. Són gent que ha viscut o viu angoixada, ja sigui per la nova realitat que l'envolta, moltes vegades gens igual de la seva, amb problemes administratius de residència i treball, amb una llengua nova per aprendre, amb una manera de viure i pensar ben diferent. Posem-nos a la seva pell, com reaccionaríem nosaltres?

Aquesta és possiblement la realitat del Quart Món a Sant Hilari? No ho sé pas. El que sí sé, és que és responsabilitat de tots, hilariencs, hilarienques i administració, que tothom se senti acollit, vingui d'on vingui, que pugui viure dignament, que tingui un lloc de treball, i que sigui ajudat a sortir d'aquesta pobresa afectiva, social, sanitària, cultural... Siguem també, una mica més solidaris amb el nostre veí!

Lluís Puigdemont i Reverter

Racó poètic

Trobar-se

Quan ser feliç és difícil...
quan fugim de no sabem què
i anirem cap no sabem on...
quan davant d'un precipici
la vida ens porta i sense alè
no gosem saber ni qui som...

Si ens aturem sense recança
obrint de bat a bat els ulls del cor,
ens abrigarà una joiosa gaubança
que brolla de la pau interior.

I en una fulla d'arbre
que dansa melòdica en el vent,
en el va i ve de l'onada,
en la serenor d'un cel rogent...

En la verdor de les prades,
en els vius vestits de les flors,
en les tonalitats de les arbrades
d'un verd brillant a un fosc marró...

En el treball pacient de les formigues,
en el joiós piular dels ocells,
en la rialla de la cara amiga:
petits instants però grans moments!

És en eixos racons de la vida
on pot trobar el vertader sentit
aquell cor que a si mateix s'estima,
aquell cor que es busca amb delit.

Carme Timoneda i Gallart
Agost 2000

MATÍ

Són dos quarts de sis del matí.
Pujo amb l'autocar
per la fosca pell de serp
que sembla l'asfalt.

Hi ha qui porta els ulls tancats.
Jo miro, contemplo,
tot allò que m'envolta;
l'arbre prim i solitari,
que s'alça entre els brots de la perxada,
no fa gaire temps tallada.
Les últimes flors de la ginesta.
Les torres de la nova línia elèctrica.
El pomer que ja té pomes verdes.
Els camps del pla.
El llum vermell del repetidor.
El Montseny majestuós, i al final...
l'ullal de l'elefant!

Tot sota l'amplitud d'un cel
que obre serenament el finestral de la llum;
el cel blau intens de juny,
que degrada l'horitzó
vers la rosa de l'albada.

L'ordre del dia? el de sempre:
reavivar l'infern dels motors a les ciutats,
la inquietud quotidiana, el batec,
les presses que s'encenen
mentre s'apaguen els llums dels carrers,
els uns que van, els altres que vénen...
amunt i avall de la inconsciència,
com en un immens formiguer.
Em pregunto, a quants importa
si la contínua emissió de gasos
malmet poc o molt la nostra atmosfera?
O la progressiva contaminació dels rius
cada cop més a prop de la seva font...
O la destrucció de les selves,
o..., sense anar més lluny,
a qui preocupa si a les vores de la carretera,
entre l'herba crescuda,
romanen impunement les deixalles
de més d'un ral·li?

Em pregunto a quants importa
si en altres horitzons,
altres ulls desperten
sota la injustícia de l'opressió
que dosifica cruelment el seu pa,
que anul·la la seva esperança,
que els impedeix pronunciar la seva paraula,
que els roba la seva pau...

Passo entre corba i corba, (la recta no existeix)
i sento el pensament
com una formiga solitària
que s'allunya per la certesa
del que no entén.

Tant de bo pogués baixar d'aquesta solitud,
no pensar res,
despertar i començar el dia
taral·lejant la cançó de moda...
o allò tan divertit
d'algun espot publicitari.
Oblidar aquesta trista broma
que tot ho envolta.
Somriure com ho fa l'horitzó,
i reconèixer impassible que sóc jo,
l'ésser humà al món,
que exerceix la seva devastadora funció.
Tal vegada fóra millor;
mes no puc deixar de ser jo!
I mentre arribo a la feina,
amb una vella pregunta als ulls,
callo i contemplo la bellesa del matí,
i sento a l'ànima la inundació del misteri,
del dubte, de l'infinit!

Manel Ruiz
Juny 2000

Esclat

Ets crisàlide, estel, papallona,
joguina rodona d'un cel arrissat.
D'ulls ametllats que el tou llit bressola:
devesa, mar. Qui sap si un juny volaràs
lluny d'aquest bell jaç, ales esteses...
I ara un bes t'adorm al pit d'una fada,
tendríssim setí, fruita daurada,
somia llamins que el vel t'amanyaga:

fes nones nonetes
llaçada en un cant
remor d'amoretes
sol i lluna arran.
Si amb l'oreig t'inquietes
no temis infant
fes nones nonetes
prou l'amansiran.

Viles perdudes

Riuen les campanes. Passet a passa
grises velletes desperten la plaça
sense por a la fosca ni al fred que glaça.

Entre Ave Maries i cops al pulmó
donen ulladetes al vellet rector:
pot ser que badalli, es deixi el sermó
o bé que s'adormi en algun racó.

Vàlguem Déu velletes quina sort tenim!
tan arraulidetes i amb el cap tan viu!
Porteu ulleretes i fileu tan prim
–xamoses veuetes– mentre feu xiu-xiu.

M. Rita Pagespetit Noguera

A propòsit del Decret d'Humanitats

En aquesta societat de la informació ara es vol reintroduir el *nihil obstat* institucional. El govern español diu que vol garantir uns continguts mínims comuns referits a la llengua i la història "comuna" que diuen –els prohoms de San Millán de la Cogolla– que ens han de fer entendre millor.

Ara, quan algún diu "Dios, no lloréis!", tothom sap perfectament de què es parla –o és que no veieu *El Gran Hermano*?–. O si algú comenta *sotto voce* "Guerap·pa" està fent una clara al·lusió a uns valors socials plenament compartits. De la mateixa manera, quan hom parli d'Espanya ha de tenir-ne una mateixa idea clara, sigui de Melilla, de Coruña o de Sant Hilari.

... O es tracta potser d'una estratègia, autènticament aglutinadora de voluntats, que durant 40 anys va funcionar. "Contra –el que sigui– se aprendía mejor".

El debat suscitat amb la publicació del Decret d'Humanitats m'ha fet recular en el temps i recuperar un text, ara l'anomenarien "preconstitucional", a partir del qual es proposen diverses activitats per prendre consciència de, no només, les estructures lingüístiques comunes, sinó també de la història comuna que ens ha de fer parlar a tots els que tenim DNI en uns mateixos termes.

"Indíbil fue príncipe de los ilergetes españoles en la España Tarraconense por el siglo III antes de Jesucristo.

Deseosos de vengar los atropellos de los romanos se unió a los cartagineses y derrotó a Escipión en el año 211; pero, ofendido después por Asdrúbal (hermano de Aníbal), se pasó a los romanos creyendo que estos le devolverían su reino.

Como no lo hicieran así, unió sus tropas con las de Mandonio que era jefe de los ausetanos y quizá hermano suyo y se levantó contra Escipión. Éste salió a su encuentro y después de una reñida batalla, los caudillos españoles fueron derrotados.

Indíbil pudo refugiarse con parte de los suyos en un lugar fortificado y se cree que murió en un encuentro posterior con los romanos, pero Mandonio fue cogido prisionero y condenado a muerte de cruz.

Las hazañas y valentías de estos dos primeros caudillos de nuestra independencia ha sido cantada por el poeta catalán Ángel Guimerá en un poemita titulado, Indíbil y Mandoni (sic).

Enseñanza moral: Indíbil y Mandonio constituyen un claro ejemplo del espíritu de independencia que siempre ha existido entre los españoles. Sus fuerzas eran mucho menores que las del enemigo, pero ello no fue obstáculo para que se levantasen contra él.

El ejemplo de estos dos héroes ha sido repetido posteriormente por multitud de españoles: Viriato, Guerra de la Independencia, Alzamiento Nacional, etc. El espíritu español no ha soportado nunca ni la injusticia ni la esclavitud. Imitando su ejemplo estemos siempre dispuestos a luchar y morir por cualquiera causa justa en pro de la Patria".

Enciclopedia intuitiva-Sintética-Práctica ALVAREZ
Sugerencias y Ejercicios (Libro del Maestro), pp. 607 i 608
Valladolid. Ed. Miñón, 1963

En acabar la lectura podeu reflexionar sobre els següents punts clau[1]:

1. Qui manava més: Indíbil o Mandoni? Feu una anàlisi etimològica prèvia.
2. España era Tarraconense o Tarraco era Española, eh?
3. Feu una recerca de com acostumaven a ofendre els cartaginesos els seus "compis".
4. Digues el nom de tres batalles "no reñidas".
5. Com traduiries "caudillo" al català:
   a) Cabdell
   b) Cadell
   c) Cabdal
   d) Cabdill
6. "Poemita" és un diminutiu de "poema". Fes un diminutiu de les paraules clau del text anterior: "Caudillo, batalla, héroe"...
7. Feu una redacció sobre "El espíritu español no ha soportado nunca ni la injusticia ni la esclavitud".
8. Busca en el diccionari les paraules "alzamiento" i "levantamiento". Escriu dos antònims.

Saber entendre, parlar, llegir i escriure diverses llengües –català, castellà, anglès i francès, dominar els procediments essencials d'accés a la informació i tenir **curiositat**, heus aquí els tres punts del meu decret d'humanitats. De la mateixa manera que el Decreto m'ha motivat –motivar ve de moto– potser també motivi el professorat d'història a cercar estratègies per desvetllar la curiositat. Si contra el Decret hem d'aprendre millor, benvingut sigui.

Ricard Madrià Garriga

1. L'ús de les dues llengües cooficials vol reforçar les arrels lingüístiques comunes.

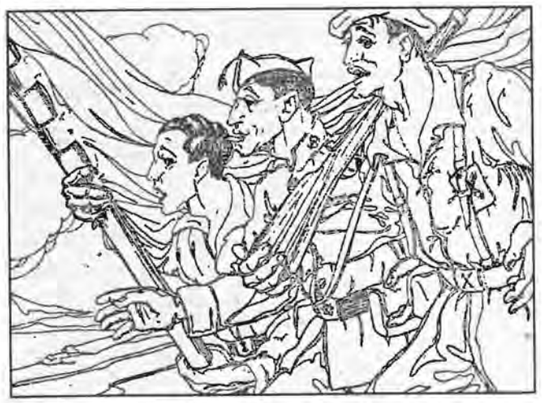

Il·lustració del llibre* España es así *d'A. Serrano, Ed. Escuela Española, Madrid 1942

Recordança

De puntetes, quasi sense adonar-te'n, el temps va desfilant el teixit esponjós i simple de la infantesa, talment que, tot i engrunant-lo, trena arrels a l'endins que enllà de mil albes encara fondejo.

Aquella vesprada, un vent furiós i aspre imposava la seva presència acusadament, mentre esbatanava sense pietat els magraners, els àlbers, i acometia amb insistència contra l'esponerós brancatge de la noguera. Xiulava, grimpava com una heura incolora enmig del tot i del no-res, udolant llarga i afiladament, com un llop noctàmbul esgarrapant la nit. Sorollava inesgotablement la uralita del porxo de les eines, els porticons de fusta, l'antiga i esgavellada vidriera de la galeria, àgil i persistent com un corredor de fons. A mitjanit, no havia minvat encara el seu abrivament.

Un cop de branca a la finestra va interrompre-li el son d'una batzegada. De primer, amb el pols accelerat per culpa de l'esglai, no va adonar-se'n. Però instants després, ja desvetllada entre els llençols, pendent de desxifrar cada soroll que li arribava i maldant per tornar-se a adormir, va percebre'l. No era pas la primera vegada, que la Marina sentia aquell plor ofegat i tèrbol rodolant entre la fosca, cargolant-li la gola, engrunant a bocinets la seva alegria jovenívola i afable. Aquell plor l'afligia de sobte, com un núvol ombrejant el cel llis i assolellat del seu esperit, endins, molt endins, com un doll d'aigua freda i cruel que amb el pas dels jorns dibuixa un clot opac i decebedor en la fràgil, trencadissa, vidriosa vorera dels sentiments. Aquell plor, li esborrava el perfum de les violes que al matí havia collit a la prada, la copsava, li xuclava els colors, les albes, les nits al terrat amb la guitarra, la pluja poruga que tant estimava.

Va llevar-se aprofundida, talment com si retornés d'una llarguíssima i pesarosa caminada. Fora, mil estels blanquíssims de gebre vestien de núvia l'herba, els arbres, la teulada... Era aviat, però no volia romandre més al llit, teixint pensaments que la turmentaven. Descalça, va arribar-se fins al bany.

– Quina mala cara, Senyor! Aquell esguard de porcellana esquerdadissa i pàl·lida li alletava la semblança.

– Igual que un ciri de Pasqua!–, va pensar, tota irònica amb si mateixa.

No li agradava gens, aquella pell dolça i blanca que havia heretat de l'àvia materna. Malgrat que hom la trobés bonica, ja que apareixia finíssima, com un lliri d'aigua setinat i fràgil, en perfecte contrast amb uns llavis ben dibuixats i d'un vermellós intens i uns ulls de vellut fosquíssim, ulls de dol, de terra negra i afligida. Però..., ben pensat, tant li era! La seva aparença no la preocupava massa al contrari que a la Sílvia, la seva més apreciada amiga, que tot el dia s'emmirallava. Tot li servia. Els aparadors, els retrovisors de les entitats bancàries. De vegades, ella li'n feia mofa:

– Ui, noia! Em sembla que t'estàs tornant guenya i tot. Aquest teu ull dret ja mira de gairell. Per què serà? Qui en tindrà la culpa?

I la Sílvia reia, totes dues reien, i passaven així la tarda, entre converses d'adolescents, llibretes plenes de somnis, enganxines de cantants a les carpetes i apunts de matemàtiques.

Ja pentinada i neta, va enfundar-se en uns texans estrets i descolorits, "de moda", i un jersei blavós de coll alt amb cremallera, i va preparar-se la motxilla per anar a l'escola. Era el seu últim curs d'EGB. El matí se li presentava una mica feixuc. Va recordar-se, però, del seu germà petit, l'Oriol, que ja s'hauria llevat –era el despertador oficial de casa– i seria per baix, trastejant. Aquell pensament va amorosir-li l'ànsia. La llar de foc estava encesa, i la mare feinejava a la cuina. La cuina era vella. Amb les parets escrostronades i els armaris de fòrmica marró, lletjos i vells, de les aixetes rovellades i les piques que sovint s'embussaven, de la porta que ajustava malament i que a l'estiu mil corriols de formigues li perdien el respecte i l'arrebassaven. Potser era per això, que plorava la mare. Per això, i perquè s'escarrassava hores i més hores davant d'aquella màquina de cosir, amb el mal d'esquena com a millor amic, per treu-

re's un jornal escàs i poc just, però necessari per pagar l'arrendament de la casa, per poder alimentar els fills, perquè la nena pogués estudiar a l'Acadèmia i no fos una inútil. Una inútil com ella, que només sabia cosir... Per això, i perquè el pare l'havia abandonada ara feia un parell d'anys –anava al darrere d'una jove ballarina alemanya, deien les males llengües– i, amb la seva marxa, l'havia estafada. Li havia robat tots els anys per ella oferts, tota la jovenesa, tots els somnis, tot l'esforç, ara inservible, de ser una bona muller. L'havia deixada sola davant de tot, a càrrec de tot, i, de vegades, les nits eren massa llargues i soles... humiliants. I la mare anava perdent aquella rialla d'almívar espès que tenia, i la lluentor de les ninetes, i les ganes de cuidar les camèlies, tan delicades, d'esporgar els rosers i de fer pomells de gessamins i clavellines per posar-los a la tauleta. I plorava.

Després de l'escola, havia de passar a recollir l'Oriol al parvulari. Li havia dit a la mare que el portaria al parc, perquè ella pogués treballar una estona més i preparar el sopar tranquil·lament. Era tan feble, aquella expressió que li havia vist al matí, tan desvalguda, malgrat que ella intentés emmascarar-la amb paraules lleugeres i despreocupades per no amoinar-la, que no va comentar-li res que aquell vespre havien quedat tota la seva colla d'amigues a casa de l'Anna, per provar-se les disfresses de Carnestoltes. I no va anar-hi. En tenia moltes ganes. Tota la setmana havia esperat aquell dimecres amb impaciència. Volia veure de què es disfressarien la Raquel, l'Anna, la Sílvia i la Meritxell. I que elles poguessin veure el seu sari de noia índia, ple de sanefes i astres reis esplendorosos, vinsat d'ones púrpures i argentades i llarg fins als turmells. Havien recorregut sense èxit totes les merceries del poble buscant una tela que, fins que la veiés –deia la mare– no sabria que l'havia trobada. La tia Raimunda, que vivia quatre cases més avall que elles, al pis de sobre de ca l'adroguer, els va comentar que al poble més proper, un vell àrab vingut de vés a saber quins mons, havia obert un petit magatzem de teles i catifes. Que podíem mirar si ho trobàvem allí. Però que tinguéssim cura, sobretot, ja que aquests individus amb la pell de color d'oli torrat eren de molt poc fiar. A la Marina va semblar-li una mica grotesc, aquell comentari incisiu de la tia Raimunda, però no va dir res i van decidir provar sort. Va haver-hi d'anar amb la bicicleta, ja que no tenia pas cotxe ni carnet, la mare. Li feia basarda travessar tota sola la carena des d'on, una vegada al cim, baixava la carretera que enfilava cap al poble veí, perquè havia de passar forçosament per davant del cementiri. Aquells xiprers, tan altius i callats, tan greus, li causaven un respecte gengatí. D'altra banda, no podia pas demanar-li a cap de les seves amigues que l'acompanyés, car s'hauria desvelat el secret. Així que va pedalar eixelebradament i amb el cor empetitit fins que va deixar al seu darrere les no massa abundants fileres de nínxols arrenglerats i creus de pedra grisenca. Encara bo, que quan la mare va veure la tela, va exclamar: –És perfecta. Tens un bon cop d'ull, noieta!

Però no va anar-hi. Ningú no entendria mai com se l'estimava, a aquella dona que podia semblar feble, però que era la dona més valenta que mai no havia conegut. Del seu pare, s'estimava més no parlar-ne. No volia pensar-hi. Va colgar en el subconscient totes les carícies, jocs, abraçades i estones que havien compartit perquè, en oblidar-se per sempre d'ella, tot allò va perdre el seu valor, i va deixar-ho adormit en el passat, perquè no li fos dolorós. No li perdonaria mai, mai, perquè aquella absència voluntària havia ensorrat la mare i li havia fet plantejar-se tot allò en què fins llavors creia, i la seva fe en les persones ja no era la mateixa, ni el seu endins... tan blanc.

De tornada cap a casa, pel carrer de Ponent, la gent anava i venia sense entretenir-se gaire, ja que el

fred recorria amb vivesa tots els racons. Ella portava l'Oriol sobre les espatlles, agafadet de les mans i ben abrigadet amb els guants i el gorro de mitja vermells que li havia fet l'àvia de Can Domènech. Va trobar-se amb l'Àngels i en Ferran, i amb la senyora Mercè –que tenia el nas gros i vermell i era miop, però tan bona dona!–. L'avi Quim, que llavors tancava el quiosc, va regalar-li a l'Oriol un conte i va indicar-li a la Marina que triés una revista, la que més li agradés. No va pas agafar-ne cap per a ella, malgrat que hi sortien els seus ídols, sinó que va emportar-se'n una de plantes i flors, d'aquelles que tant li agradaven a la mare i que mai no es comprava. I va tornar cap a casa, cofoia, amb l'angoixa una mica més endolcida. Era cert que quasibé tothom, en el seu petit poble, els tractava amb molta calidesa i bondat. Quan va arribar, va pujar a la seva cambra i va cercar a la calaixera un paper prou bonic per embolicar la revista. Mai no els llençava, els papers de regal. Els plegava, amb cura, i els endreçava, al costat de la bosseta d'espígol i les arrecades, del diari i les petxines que alguna vegada havia collit a la sorra de la platja. Va trobar-ne un de blau cel, molt fi, que va fer-li peça. Després de sopar, va dir que aquell vespre seria ella qui netejaria els estris de la cuina i els plats, mentre la mare reposés ben calentona davant de la llar de foc, tot i esperant-la per anar cap a dalt. Quan la dona va asseure's al vell balancí de vímet, la Marina se li va posar a la falda, com si encara fos petita, i va mirar-se-la amb tota la fonda i alhora copsadora tendresa que sentia vers aquell ésser tan proper i únic com era per a ella la seva mare.

– Tinc una cosa per a tu –va dir-li, tota intrigant.

– Què dius, ara!

– Sí, sí. Una cosa que sé que t'agradarà, i per això vull donar-te-la.

– No cal, noieta. No cal que em compris res per a mi, ja ho saps. Et dic sempre que els pocs diners que puc donar-te te'ls guardis. Jo no necessito res, només veure-us bé i contents a tu i al teu germanet. I no demano res més que això, que per a mi ja és prou important.

– Síííí, peròòò... em fa il·lusió. Té. Per tu.

Va besar-la a la galta, i se'n va anar cap a la cuina.

L'Oriol ja dormia al seu llitet amb el *Bobi*, el petit gosset de peluix taronjat que ella li havia comprat quan va néixer. Mentre rentava, pensava què li hauria agradat dir-li. Li hauria agradat mirar-la amb tot aquell neguit que la corcava per dins, i dir-li que necessitava veure altra vegada els seus ulls lluents. Que necessitava aquell tacte de pètals i lliris que tenia abans el seu somriure.

Després d'una estona, quan ja gairebé estava, la mare va treure el cap per la porta de la cuina, i li va dir –per primera vegada des de feia molts dies amb un to de cascabell rioler a la veu–:

– Saps? Demà, per esmorzar, farem xocolata desfeta.

I aquelles poques paraules, dites melosament i tan netament, van semblar-li, a la Marina, com una carícia, com un bàlsam. Com si el seu cor fos una llesca de pa, erm, i eixut, i aquells mots, un immens cullerot de melmelada al seu damunt.

Dolors Cruz i Rech

1999

MOVIMENT DEMOGRÀFIC

Matrimonis

Jordi Comas Mayorgas i Noemí Pastor Escarrà, 22-2
Joan Mateu Jurado i M. Àngels Baxeries Pujol, 27-3
Miquel Bayés Vilar i Anna Dolors Pérez Chica, 20-4
Josep Puig Donadeu i Eulàlia Vila Rabella, 27-4
Daniel Carreras Masó i Pilar Tornés Manzano, 25-5
Albert Roca Rabionet i M. del Carme Ávila Jiménez, 31-5
Andreu Porta Brugués i Dolors Rojas Díaz, 19-7
Agustí Baena Jiménez i Núria Cabañas Bartolomé, 27-7
Jordi Pulido Córdoba i Leonor Pérez Ruiz, 27-7
Jaume Campmajó Boils i Montserrat Montfort Tarrés, 27-7
Joan Rovira Jofre i Anna Miralpeix Pujol, 4-8
Antoni Zamora Masnou i Irene Cullell Fernández, 4-8
Josep Fàbregas Marcero i Cristina García Mayorgas, 10-8
Jordi Rebujent Moner i Teresa Cullell Pardo, 18-8
Jordi Gili Tremoleda i Iolanda Contreras Jiménez, 1-9
Moisès Soler Casadesús i M. Carme Redondo López, 7-9
Josep Toneu Falgà i Anna Donadeu Masó, 13-9
Pere Colomer Bosch i Montserrat Toro Galisteo, 20-9
Lluís Cabanes Barcons i Ma. Josep Maresma Pagès, 4-10
David Ramon Recasens i Sílvia Armangué Triadó, 11-10
Antoni Adillón Bosch i Rosa Márquez Sevilla, 18-10

En total són 21 parelles. Algunes resideixen fora.

Naixements

M. del Carme Ghazi Castro, 5-1
Andreu Testart i Castellà, 25-1
Abel Marfil i Gálvez, 31-1
Meritxell Izquierdo i Taberner, 17-2
Arnau Pacheco Tarrés, 12-2
Ferran Bigas i Juvanteny, 17-2
Jésica Meireles i Borges, 23-2
Nil Soler i Arbós, 12-3
Esteban Calvo i Perea, 23-3
Maria Barandas García, 12-3
Jordi Comas i Pastor, 23-3
Joan Roura Miralpeix, 5-4
Pau Molist Villegas, 13-4
Laia Nunes Sánchez, 16-4
Júlia Rotllant i Caralt, 16-4
Adrià Marfil i Pérez, 15-4
Maria Canaleta i Mateu, 25-4
Gerard Solà Berga, 12-5
Joan Mas Torrent, 20-5
Pau Cobo i Ferrés, 26-5
Alba Teixeira Villegas, 4-6
Miquel Martín Pacheco, 17-6
Wafa Azzanchi El Yahyaoui, 18-6
Clàudia Fogueras i Figueras, 14-6
Aleix Pidemunt i Moragas, 5-8
Marc Solà Campmajó, 24-8
Nàdia Rocha Martín, 25-8
Beatriz Calvo Perea, 9-9
Rocío Trujillo Díaz, 25-9
Pau Compañó i Guzmán, 5-10
Carla Puigderrajols i Valls, 25-10
Andrea Moreno Rojas, 27-10
Joan Rojas Gavilán, 29-10
Anna Beatriz Pimpao Xamani, 7-11
Oleguer Arteaga i Masferrer, 29-11
Emma Codina i Camó, 3-12
Marina Gros i Clarà, 3-12
Fàtima Marouan Marouan, 16-12
Emma Mochao Sapateiro, 22-12

En total 39 criatures,
21 nenes i 18 nens.

Defuncions

Maria Danés Torner, 3-1
Carme Camós Jordi, 6-1
Jordi Sala Vilaró, 6-1
Pere Fauria Moner, 14-1
Rafael Álvarez Corrales, 16-1
Josep Rotllant Verdolet, 19-1
Montserrat Moragas Matamalella, 20-1
Joan Busquets Roura, 27-1
Rosa Solà Clopés, 27-1
Maria Timoneda Crous, 9-2
Josep Melián Planiol, 12-2
José Contreras Rojano, 16-2
Rosa Nogué Nogué, 14-2
Maria Costa Roca, 26-2
Josep Borràs Ramon, 16-3
Maria Bosch Coll, 3-4
José Linares Moyano, 18-4
Antoni Juvanteny Verdolet, 21-4
Josep Serrano Godayol, 18-4
Josefa Carós Basset, 13-5
Àngela Tornès Riera, 30-5
Luis Rufián Soria, 5-6
Margarita Bové Ribé, 12-6
Manuel Ávila Gámiz, 20-6
Dolors Bruguera Moner, 24-6
Josep Vidal Güell, 29-6
Maria Hortal Fornés, 25-6
Rosa Sala Bernatallada, 15-7
Gabriel Miralpeix Boada, 25-7
Francesc Torras Rovira, 7-8
Núria Heras Fité, 17-8
Jordi Pascual Masdeu, 29-8
Josefa Broto Twouse, 17-9
Isabel Herrera García, 20-9
Melcior Subirà Busquets, 22-9
Amador Ruiz Navalón, 30-9
Teresa Frías García, 1-10
Joan Soler Gubern, 3-10
Josefa Rifà Arimany, 17-10
Josep Palomeras Seguí, 9-11
Josep Bonvehí Corbera, 16-11
Pilar Domènech Roura, 27-11
Anna Massó Moragas, 10-12
Consol Ripoll Parés, 10-12
Carme Tornabells Muntada, 30-12

En total 46 defuncions,
23 homes i 23 dones.
Com es pot comprovar el creixement natural de la població és negatiu perquè el nombre de morts supera al de nascuts.

El Centre d'Estudis Selvatans, una institució en marxa

Creat el 1983 per una colla d'intrèpits conreadors de la cultura a la nostra comarca, el Centre d'Estudis Selvatans arriba a l'any 2000 en plena activitat, amb més de 200 socis a tota la comarca, amb una vintena de publicacions al carrer i amb un conjunt d'activitats realitzades que avalen la seva solidesa. Però com que encara no és prou conegut arreu de la comarca i de les seves poblacions, val la pena resseguir-ne les darreres etapes des d'aquesta finestra que el programa de la vostra festa grossa ens ofereix.

Quaderns de la Selva I...

El desembre de 1999 ens vam aplegar una bona colla d'amics a la Casa Xifra, seu de l'Escola Forestal de Santa Coloma de Farners, per festejar els 15 anys de la nostra publicació anual *Quaderns de la Selva*. La revista apareix per primer cop el 1984 amb les comunicacions de l'Assemblea Intercomarcal d'Estudiosos celebrada a Santa Coloma de 1983. En quinze anys, *Quaderns* ha mantingut una alta regularitat (12 números al carrer) i una mitjana de qualitat formal i solvència científica que molts observadors externs a nosaltres reconeixen.

El Centre dedica els propers dos volums de *Quaderns* (núm. 12 i 13) a la figura i a l'obra del jurista, arxiver i historiador Josep M. Pons Guri, d'Arenys de Mar. Com sabeu, Arenys i la marina, segons la nostra visió àmplia de la Selva, pertanyen al nostre àmbit comarcal: formen part del bisbat de Girona i han estat sempre vinculats a la Selva i a les terres de Girona. Pons Guri, estudiós de la història i la tradició documental d'aquestes terres i, especialment, de l'antic vescomtat de Cabrera, personifica un tipus d'estudiós de visió àmplia, pluridisciplinària i oberta sobre temes i zones que històricament presenten vincles humans, jurídics, culturals, etc. L'abril del 2001, segurament a Hostalric, antic cap del vescomtat, una festa servirà per lliurar al nonagenari historiador dos volums gruixuts en honor seu.

A més, el 12 d'agost presentarem a Maçanet de la Selva el volum 7 de la nostra segona col·lecció *Estudis i textos* sobre les excavacions fetes en l'anomenat Hort d'en Bach d'aquella vila, obra de l'arqueòleg Joan Llinàs i altres col·laboradors. S'hi podrà resseguir la història d'aquest element patrimonial des d'època romana fins quasi a l'actualitat i creiem que serà una aportació a l'estudi de les continuïtats d'habilitació i d'explotació que s'han donat en un país tan vell com el nostre i que encara configuren, de vegades, el nostre present.

CENTRE D'ESTUDIS SELVATANS

Les Jornades *Guerra civil i franquisme. Seixanta anys després*

Un altre aspecte que mereix ser comentat per l'èxit que va significar (24 ponents i 120 inscrits i 3 dies d'activitats) i per la repercussió que encara tindrà en els propers mesos (presentacions del volum resultant, ja editat), és la celebració el 30 i 31 de març i l'1 d'abril d'enguany a la vila de Blanes de les *Jornades Guerra civil i franquisme. Seixanta anys després*, promogudes pel Centre amb el suport de l'Ajuntament de Blanes i del Consell Comarcal de la Selva. El tema s'ho volia i no podia quedar sense record i sense una activitat crítica d'anàlisi i de valoració per part dels qui a la nostra comarca tenim encarregat de vetllar per la història i el patrimoni. El trist balanç de la guerra, les il·lusions trencades, les repercussions a la rereguarda, l'arribada del franquisme i el seu ròssec de repressió brutal contra la llibertat i la catalanitat... Tot plegat mereixia, des d'una òptica local, però amb connexions generals, ser enfocat de prop, estudiat, sospesat.

Durant dos dies i mig, alguns especialistes van exposar ponències sobre diversos temes agrupats en dos blocs (rereguarda i franquisme). Es va generar un gran interès entre els assistents i el debat va ser en alguns moments molt viu. A més de les diverses intervencions i debats programats, es projectaren ininterrompudament diversos reportatges sobre el paper de les dones durant la guerra. Igualment hom programà el film *Tierra y Libertad*, de Ken Loach, i l'exposició fotogràfica *La cambra fosca*, amb obra dels periodistes gràfics Brangulí. Aquestes activitats van ser molt ben rebudes i van ajudar a fer més viva la participació d'un públic ampli.

Hi participaren uns quants investigadors i professors de

diverses universitats (Miquel Berga, de la UPF; Salomó Marquès, Josep Clara i Josep Maymi, de la UdG; Juanjo Pujadas i Antoni Gavaldà, de la Rovira i Virgili, de Tarragona; i Carles Santacana, de la UBI de la UOC), així com investigadors independents, joves llicenciats i escriptors (Narcís-Jordi Aragó, Pilar Frutos, Ruben Doll, Francina Carles, Josep Bota, Josep Ros, Xavier Turró...). L'àmbit territorial era obert, bé que la major part de comunicacions se centraren en les comarques de Girona. Els blocs i les ponències dibuixaven una opció temàtica i deixaven de banda altres aspectes igualment interessants que poden tractar-se en futures edicions.

El volum de 300 pàgines que recull les aportacions d'aquestes jornades ja és al carrer, se'n comença la distribució aquests dies. És un conjunt d'articles d'un notable interès, ja que aporta novetats, ajuda a concretar aspectes locals, s'hi fan primeres aproximacions a nous temes d'estudi o bé s'hi proposen síntesis interpretatives o comparatives ben interessants. La pluralitat de punts de vista i d'orientacions disciplinàries, de temes de recerca i d'experiència investigadora, de poblacions tractades en les comunicacions etc. tot plegat dóna una riquesa a aquest volum que segurament és el seu interès i singularitat.

Tancà els actes una taula rodona dirigida pels periodistes Carme Vinyoles i Pau Lanao, amb protagonistes vius de l'època: Francesc Llobet, exalcalde de Vidreres; Antònia Adroher, exregidora de l'Ajuntament de Girona pel POUM; Carmel Rosa, del POUM; i Nicolau Zurita i Josep Brunet, membres de la CNT de Blanes. El text de la taula rodona apareix al volum d'actes i conté expressions magnífiques d'esperit combatiu i de sentit cívic de part dels ponents, al costat de comentaris eloqüents sobre els efectes del franquisme i la construcció del futur. També es publica un text de Lluís Falcó i Edmon Castell en la presentació del seu llibre *La batalla de l'Ebre. Història, paisatge, patrimoni* (Ed. Pòrtic, 1999). La seva visió sobre la necessitat de recuperar la memòria dels fets passats i donar-los un sentit en aquesta construcció del futur sintonitza perfectament amb les jornades i els seus resultats.

Propostes de futur, amb Sant Hilari

El Centre d'Estudis va signar recentment un conveni amb el Consell Comarcal de la Selva per tirar endavant diversos aspectes relatius a la recerca a la nostra comarca. Un d'aquests, la celebració de les Jornades, ja s'ha produït amb èxit. Ara cal desencallar els altres. D'una banda, donar efectivitat al Premi Josep Moragues que tots coneixeu; el darrer any no s'ha atorgat i cal redefinir-ne els objectius i les bases per fer-lo més atractiu. Igualment cal avançar en la realització de l'inventari del Patrimoni Etnològic que el Consell patrocina i el Centre executa.

La possibilitat de realitzar unes noves Jornades ja és present en la ment de tots. I hi ha diversos temes en què Sant Hilari podria ser protagonista, si el seu Ajuntament hi donés prioritat i volgués comprometre-s'hi pressupostàriament. Deixeu que pensi en veu alta des d'aquestes pàgines. Unes jornades obertes a la participació de professors universitaris, joves investigadors i estudiosos de tot Catalunya centrades en els aspectes més diversos del paisatge podrien tenir Sant Hilari com a escenari i es podrien anar fent cada dos anys. Les relacions entre la literatura i el paisatge tenen un gran interès per a nosaltres en aquest moment, però qui no et diu que, ara ja o en properes edicions, no poguessin centrar-se en l'explotació social i turística del paisatge en l'estiueig i la seva trajectòria fins a l'actualitat, o els aspectes forestals i els seus reptes. El paisatge és un aspecte del patrimoni que té diversos punts d'aproximació històrica i actual i que estimula múltiples nuclis d'interès.

Crec sincerament que és bo que els ajuntaments, els pobles i les ciutats, vagin trobant aquells aspectes que els identifiquen i els singularitzen, però no solament per atraure visitants estacionals, sinó també per convertir-se en nuclis de reflexió sobre el passat, el present i el futur d'una determinada activitat, amb l'objectiu de fer una aportació a la reflexió que el nostre país necessita per encarar el futur sense malmetre el patrimoni en els seus diversos aspectes. Els investigadors, al costat dels gestors de diners públics i privats, els càrrecs electes, els tècnics, etc., hi tenen molt a dir. D'altra banda, la celebració d'unes jornades i l'edició d'un volum d'actes que n'és el resultat, així com l'obertura d'un espai a Internet que s'hi refereixi són elements de projecció gens menyspreables per una població que vulgui mantenir-se en el panorama cultural amb una presència activa i renovada. Sant Hilari ha demostrat sempre tenir iniciativa i persones capaces d'encarar reptes com aquests, des de les vostres institucions culturals públiques o des del món associatiu. El Centre d'Estudis Selvatans es presta a la col·laboració, pensant en el futur de la comarca, en el futur de Sant Hilari.

Narcís Figueras Capdevila
Universitat Oberta de Catalunya
President del Centre d'Estudis Selvatans

"El pare Joaquim Alqueza: paciència i perseverança"

A la Medalla al Mèrit Sardanista atorgada per l'Obra del Ballet Popular l'any 1975 i a la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya atorgada l'any 1996, enguany s'hi afegeix un nou guardó **L'Escut d'Or del Grup Sardanista Sant Hilari**.

El pare Alqueza pertany a l'orde de la Sagrada Família. Va néixer a Barcelona el 27 de setembre de 1937.

Al Col·legi Santa Maria de Blanes va arribar-hi amb només 24 anys. Allà va exercir de professor i secretari entre els anys 1966 i 1969.

El 1975 ja és vicari del Col·legi, un càrrec que alterna amb la direcció de la Banda-Cobla. La seva estada a Blanes es perllonga fins al 1984 en què és traslladat a Barcelona, i més tard a Reus.

La tasca a Blanes

A Blanes s'encarregà de l'escolania que havia fundat el seu predecessor el pare Piqué. Una tuna infantil seria el següent pas, una tuna que seria la base que portaria a la constitució de la Banda Infantil l'any 1966.

Un any més tard una cobla portaria el nom del centre. Era la primera cobla infantil de Catalunya. La inquietud d'aquest home el portaria molt lluny: la creació de dues cobles més. Aquestes formacions es farien populars per l'acompanyament de la Caravana de la Flama de la Sardana en els recorreguts entre les Ciutats Pubilles. Les cobles del pare Alqueza són conegudes arreu, fins i tot al Vaticà; el Sant Pare també les ha escoltat, i el mateix president de la Generalitat de Catalunya.

El fenomen pare Alqueza ha estat decisiu per aconseguir un nou planter de músics en una època en què el futur de la sardana perillava per manca d'instrumentistes. Amb l'Escola de Blanes s'iniciava el primer graó d'una cadena que comportaria un futur brillant. Les millors cobles gironines compten amb músics sorgits de Blanes: Montgrins, Maravella, Selvatana, La Principal de la Bisbal, Bisbal Jove, Sant Jordi, Sa Palomera, Foment, Blanes Orquestra, etc.

Algú havia de ser el primer. El primer va ser el pare Alqueza. El seu exemple tindria, sortosament, més seguidors: l'Escola de Cobla "Conrad Saló" de la Bisbal, l'Escola "Antoni Agramont" de Castelló d'Empúries, l'Escola de Cobla del Foment de la Sardana de Banyoles i la del "Pare Manyanet" de Reus. El món sardanista no podrà agrair-li mai prou la seva tasca. D'això en són conscients els seus exalumnes. Heus aquí una mostra:

Jordi Molina (tenor): "*Jo vaig començar a caminar per la música de la mà del pare Alqueza, com tants altres infants del Col·legi Sta. Maria que ara formen part de les més renombrades cobles gironines. Amb els inicis de la Cobla Infantil es va començar una etapa molt bonica, difícil d'oblidar. L'ambient musical que actualment es respira a Blanes, és precisament per la gran quantitat de músics que hi ha. Un present que no hauria estat possible de no haver passat per Blanes el pare Alqueza*" (Diari de Girona, 22 de juliol de 2000).

D'aquella època Jordi Molina recorda: "*Jo només tenia set anys quan vaig començar a l'Escola de Blanes. El pare Alqueza feia classes de música, em va fer gràcia i ja ho veus... fins aquí.*

Viatjàvem molt, fins i tot a l'estranger, no guanyàvem diners però ens ho passàvem molt bé". (Diari de Girona, 19 de gener de 1996).

El fiscornaire Quim Gómez (Ciutat de Girona) explica: "*Als set anys ja acompanyava per Catalunya i l'estranger la banda i cobla del Col·legi Sta. Maria de Blanes. Recordo que jo era molt petit, el pare Alqueza em va donar una boquilla de clarinet i no vaig ser capaç de fer-la sonar, em va donar una boquilla de metall i va sonar*"...

El pare Alqueza feia una selecció entre els nanos: "*Et donava una boquilla d'un instrument de metall de tuba gran i una de clarinet, és a dir de canya, i a bufar! D'acord amb les possibilitats de cadascú t'atorgava l'instrument més adequat*".

El pare Joaquim Alqueza amb els seus alumnes de la Cobla Pare Manyanet
(Foto: M.J. (Diari de Girona)

Un dia em va dir: "*tu al bombardino! Suposo que va veure que tenia facilitat*". (Diari de Girona, 15 de novembre de 1996).

Al Col·legi "Pare Manyanet"

El segon projecte del pare Alqueza es consolidava en terres tarragonines, a Reus, on va ser traslladat. El 27 de juny del 1992 debutava la primera cobla del Col·legi "Pare Manyanet", a la qual ha seguit una segona i una tercera, aquesta darrera femenina, la primera cobla femenina de Catalunya i de la història de la sardana.

Sense el fenomen pare Alqueza no hauria estat possible

La banda i Cobla del Col·legi Sta. Maria de Blanes celebraven el 30è aniversari de la seva fundació el 1998 amb un seguit d'actes que van culminar amb un Concurs Musical per a Joves compositors de sardanes, dotat amb 100.000 ptes. el primer premi, 50.000 el segon i 25.000 el tercer, un concurs que enguany arriba a la tercera edició.

També van celebrar una Nit màgica el 18 de setembre del mateix 1998. 84 músics es van reunir per celebrar i per recordar. D'entre ells 28 pertanyien a les cobles del Pare Manyanet, 38 exmúsics i 18 músics actuals de la cobla del Col·legi.

La Fundació de l'Escola de Música del Col·legi Sta. Maria de Blanes és un altre fruit dels fonaments que va posar el pare Alqueza.

Una sardana dedicada

El 18 de juliol de 1999 el pare Alqueza rep un homenatge a Ripoll i la compositora ripollesa Montserrat Pujolar li dedica una sardana, *Goig* que interpreten les cobles assistents a l'aplec: Ciutat de Cornellà, Ciutat de Girona, Jovenívola de Sabadell i Juvenil de Bellpuig, a més de les cobles del Col·legi Pare Manyanet. Gairebé un centenar de músics que, a més de bufar els instruments, tocaven amb el cor. També s'hi suma un exalumne de Blanes, Jordi Molina, que no es vol deixar perdre l'esdeveniment.

Hi ha moltes maneres de fer país. De mica en mica, sense pressa però sense pausa, sense cap ànim de protagonisme. Un instant de conversa amb el pare Alqueza i ja hem fet el retrat de la seva personalitat. Senzillesa pels quatre costats. Aquests són els homes que necessita Catalunya.

Una vegada més, enhorabona!

Montserrat Juvanteny
Redacció "Sardana" *Diari de Girona*
Direcció i presentació *La Principal de la Rambla* a Onda Rambla Girona 89,9 FM
Premi als Mitjans de Comunicació OBP 1997
Floricel Rosa d'Or 2000

Museu Guilleries

Actualment el **Museu Guilleries**, des de les seves dues seus, **Can Rovira** i **La Cooperativa**, comença a consolidar-se com a **Centre d'Interpretació del Patrimoni de Les Guilleries i de Sant Hilari Sacalm.** El nostre objectiu és mostrar-vos un museu viu i actiu, on en les seves sales es reflecteixi la interpretació del nostre territori: **el paisatge i la seva gent**.

Així, des de la nova etapa, iniciada el 1996, el museu segueix un pla que recull els criteris generals d'actuació proposats per la direcció i que es van anar perfilant en aquell moment per la Comissió del Museu. Actualment es continuen incorporant iniciatives de l'actual equip tècnic al museu en temes educacionals i de dinamització, així com propostes de col·laboradors i simpatitzants. Entre tots anem definint un museu que volem que esdevingui un lloc de referència en les nostres comarques i a Catalunya, és a dir, que destaqui tant per la qualitat dels continguts que presenta i les activitats que oferim, com pel seu caràcter propi. En aquest sentit, el cor, el nucli del museu, és tanmateix una part de la història i la vida del poble de Sant Hilari Sacalm. Destaquem l'activitat del poble i les seves tradicions, l'estreta relació dels hilariencs amb el bosc des de perspectives diverses, com ara els aprofitaments forestals, l'ofici dels roders i les explotacions fustaneres; també la importància de l'aigua: les fonts i manantials, ... les rieres i rierols. Volem que tot això hi tingui cabuda i s'expliqui des del museu, així com algunes de les moltes coses que la nostra gent fa per preservar l'entorn natural: recordarem la tasca d'arranjament de les fonts i camins per persones com Joan Collell o Ramon Bohils, o la neteja de les rieres, en concret els treballs que va dur a terme fa temps la Societat de pesca La Gorga, tot això entre altres accions que fan els hilariencs que s'estimen casa seva.

La idea de donar a conèixer el nostre caràcter i els nostres fets diferencials, val a dir que és un criteri que des del museu compartim amb un bon nombre de museus a Catalunya que són similars al nostre: es considera molt interessant que cada museu tingui les seves senyes d'identitat, que sovint són el reflex del territori o país en el qual està ubicat.

Sant Hilari ha estat tradicionalment una vila turística, i és per això que des de sempre hem volgut manifestar que el Museu Guilleries tenia quelcom més que un museu clàssic; es va planejar un museu interactiu, obert i participatiu, tal com aneu veient que va esdevenint i que a més fos per damunt de tot, una oferta d'interès per al turisme cultural i de natura. Per això hem establert acords amb altres museus de la rodalia per millorar, hem cercat l'ajut institucional i ampliat l'objectiu inicial del museu que era només de flora i fauna, cap a una idea més actual d'ecomuseu i centre d'interpretació ambiental. És a dir, mostrar l'estreta relació dels hilariencs amb el seu extraordinari entorn natural, de l'home arrelat al territori.

Com podreu veure, amb les activitats que hem dut a terme i ens proposem per enguany, ens impliquem en la recuperació de les nostres tradicions i del turisme de sempre, que per allò que els temps canvien, avui dia es coneix amb el nom d'ecoturisme o turisme rural. És en aquest context en què el Museu Guilleries, com a museu municipal, aporta la seva tasca a la campanya endagada per l'actual consistori dedicada a promoure comerç i turisme. El Museu participa activament, com des de sempre, en la dinamització del turisme de natura i de salut, dissenyant i endagant les rutes de bosc i aigua i recuperant i potenciant el despatx de l'aigua, lògicament, a més de tenir cura de la resta de l'oferta museística. Cal remarcar tanmateix que el Museu Guilleries és un equipament cultural i des d'aquesta perspectiva sovint va de costat amb la Casa de Cultura, que és un centre ja consolidat, amb el qual d'un temps ençà organitzem algunes activitats conjuntes i ens oferim col·laboració mútua.

El Museu Guilleries fa tot el que està a la seva mà per mostrar els valors paisatgístics i humans del poble de Sant Hilari. A més de donar a conèixer arreu les seves activitats pròpies, aquestes han estat sovint una magnífica ocasió per donar a conèixer el poble arreu de Catalunya i més enllà. Fa pocs dies vam aportar propostes per rodar algunes escenes pel programa de televisió espanyola *Catalunya avui* que es va emetre en directe des del pati de Can Rovira. Aquesta no ha estat l'única vegada en què hem aconseguit que els mitjans de comunicació de certa rellevància recollisin les nostres activitats. L'estiu passat, des que es va inaugurar el despatx de l'aigua, va ser una constant mantenir els mitjans de comunicació al poble, entrevistes en directe i telefòniques, pràcticament durant tot el mes d'agost. I recordem amb il·lusió que ja l'any anterior amb motiu de l'exposició de bolets de la tardor, les nostres activitats van aparèixer en diversos programes televisius, entre ells les notícies de nit de L. Milà a TV2, en horari de *prime time*. A més de ser una publicitat gratuïta, hi ha quelcom més important i és que així es mostra arreu l'hospitalitat de Sant Hilari Sacalm.

Des del Museu Guilleries, un objectiu prioritari en el qual es treballa des de fa temps és en el seu reconeixement dins la Xarxa de Museus de Catalunya. A criteri nostre aquest reconeixement, al menys per part de les institucions culturals i universitàries, vindrà del fet que el museu completi el seu projecte museològic proposat en el seu moment per l'actual direcció, ja que és un projecte sustentat en un plantejament creatiu des d'un punt de vista tècnic i científic, alhora seriós i pragmàtic i elaborat a partir d'un estudi minuciós de com són diversos museus de Catalunya, però també els d'altres països. Els terminis en què es completarà el projecte, previst inicialment per a un quinquenni des de la seva posada en pràctica el 1996/97, ara depèn de la inversió que hi pugui destinar l'Ajuntament o obtenir-se mitjançant altres finançaments institucionals.

Hem vist que en les vostres visites, us interesseu i ens pregunteu què fem i alhora ens feu suggeriments.Ens agrada

veure que el museu ens l'estem fent una mica nostre tots els hilariencs. Al llarg dels darrers mesos ens heu proposat activitats concretes i exposicions, que amb molt de gust procurarem afegir a la nostra programació mentre els recursos propis ens ho permetin. I us convidem a fer noves propostes; la participació, com ja sabeu, és molt enriquidora.

L'activitat que du a terme en l'actualitat el Museu Guilleries es reparteix en diversos àmbits; alguns ja us són coneguts, altres potser no tant; per això creiem que pot interessar saber què farem properament així com conèixer la diversitat de coses que es van fent de mica en mica.

L'oferta d'exposicions s'aferma a la Sala permanent de La Cooperativa on es tracta sobre el paisatge i els ecosistemes de les Guilleries. Però la importància que donem a l'àmbit de les exposicions es veu en el fet que estem renovant constantment, cada semestre o més sovint les sales temporals. A Can Rovira, mostrem un ampli ventall de temes que van des de la història de Sant Hilari, passant pels espais naturals, les explotacions fustaneres i la relació de l'home amb el medi. A més, d'altres exposicions temporals específiques tracten sobre l'aigua o sobre l'ús racional del territori des d'una perspectiva sostenible a d'altres països amb característiques geogràfiques diferents a les nostres. A la sala permanent de La Cooperativa, s'interpreten els ambients naturals de les Guilleries i enguany el museu creix, ampliat-se cap a la terrassa posterior, incorporant un tema ben atractiu: **el Jardí de Plantes Remeieres**. Volem agrair explícitament en aquest tema, l'ajut que ens ha ofert Pitu Clarassó.

També tenim propostes pel Turisme de Natura i Cultural: aquest estiu es presenten les **Rutes de bosc i aigua**, un vell projecte en el qual hem estat treballant durant tot aquest any. A més, iniciarem una ruta guiada **Un passeig de bosc i fonts** amb la col·laboració d'Adriana Juvanteny i Lluís Pagès. D'acord amb la nostra tasca de dinamització del **Despatx de l'aigua**, estem preparant un **Dia de l'Aigua** amb una sèrie d'activitats relacionades amb aquest tema de les quals ben aviat en tindreu notícia. Us avancem també que estem preparant per a començaments de setembre una taula rodona en la qual participaran persones que, des de diferents perspectives professionals o personals, tractaran el tema de l'aigua. Ens agradaria poder comptar, com en altres anys, amb el Dr. Xavier Clos a qui convidem des d'aquestes pàgines i agraïm la seva permanent col·laboració.

Recordem en aquest apartat turístic, la satisfacció que ens va produir la bona acceptació de **Les Gestes d'en Serrallonga** tema presentat en el museu el cap de setmana de la Festa d'en Serrallonga.

Referent a les **exposicions temporals** estem treballant en la que s'anomenarà **Sant Hilari Sacalm, història de fonts i personatges**. Es presentarà el mes d'agost. Tractarem del *Despatx de l'aigua* i *la Font Picant*, de la importància que han tingut en el desenvolupament del poble i també parlarem d'*en Jaumet* i en *Pep Xato*. El nostre agraïment més sincer al Sr Josep M. de Ribot i a la família Vilarrassa de la font Picant.

Actualment encara podeu visitar a la seu de can Rovira diverses exposicions:

La Mediterrània, una cruïlla de camins i **El Museu Nacional del Sàhara**.

Al llarg dels primers mesos d'aquest any heu pogut visitar **Els boscos del fons del mar** que tractava de la riquesa de peixos i altres animals marins que viuen, s'alimenten i troben refugi als prats de Posidònia, el que explica entre altres raons, el seu interès ecològic en el medi marí.

Des del Nadal passat, a can Rovira hi ha exposats els **Diorames de Pessebres**, expressió de l'obra de l'Associació de Pessebristes de Sant Hilari. Des del Museu Guilleries vam oferir l'espai i convidar Quimet Planes i altres companys, que van ser els artífexs i impulsors de la mostra pessebrista. Ens alegrem que enguany l'Associació hagi inaugurat seu pròpia. De tota manera ens agradarà continuar comptant amb la seva col·laboració i des d'aquí els oferim amb molt de gust les sales per exposicions temporals.

També per Nadal, a La Cooperativa, vàrem fer una **Mostra fotogràfica de la Fira de l'Avet d'Espinelves**, amb imatges recollides per la cambra de Salvador Bosch, fundador i primer director del Museu Guilleries, un excel·lent fotògraf i admirable persona i amic, amb el qual sempre comptem. El propi autor va seleccionar les imatges i dirigir l'exposció. Vivers Tortadés ens van oferir la seva col·laboració aportant-nos diversos exemplars de les espècies d'arbres de Nadal procedents de viver més corrents a les nostres cases en el període nadaldenc.

Aprofitem per convidar-vos el proper Nadal a participar en **una Mostra de dibuixos i poemes de natura**, a la qual estem començant a posar fil i agulla. Així podríem donar un caliu nadalenc a Can Rovira juntament amb els arranjaments i il·luminació pròpia d'aquelles diades.

A la tardor d'enguany, presentarem **l'exposició permanent de bolets de les Guilleries** de la qual en té cura el micòleg Enric Castellón. Com recordareu ja a la tardor de l'any passat, juntament amb la presentació de l'audiovisual **Bolets de les Guilleries**, férem una primera mostra de bolets liofilitzats. La liofilització és una de les diverses tècniques que s'emprarà en aquesta col·lecció per tal que els bolets es mantinguin en la seva forma original. En aquesta i interessant secció que estem preparant a Can Rovira, es mostraran els bolets que trobem a diversos ambients, tot esmentant el seu valor culinari. En una vitrina a part mostrarem algunes espècies tòxiques. Finalment muntarem la primera vitrina que dediquem a la col·lecció científica del museu.

Quant a **conferències**, entre les quals procurem oferir al llarg de l'any i que us esmentarem en altres paràgrafs, a començaments d'agost a la sala noble us hem ofert una conferència sobre *El sindicalisme forestal: els roders*, a

càrrec de Roger Zamorano, i hem fet la **presentació del llibre** d'aquest títol. Volem deixar constància que en aquesta publicació ha col·laborat molta gent del poble de Sant Hilari. L'autor ha fet donació al Museu de les còpies dels documents relacionats amb el nostre poble, que seran incorporats a l'arxiu del museu. Us agraïm la vostra assistència i molt especialment als amics roders a qui anava dedicada la conferència.

En l'àmbit d'**Interpretació i Educació ambiental**, com és lògic, en aquesta època de l'any estem preparant les noves ofertes per al curs vinent. Sovint col·labora amb nosaltres en aquest tema Sònia Miquel, biòloga. Enguany hem treballat conjuntament amb la Casa de Cultura en l'organització del **Dia Mundial del Medi Ambient** (és el 6 de juny), oferint activitats als nens (des de P3 fins a 6è de Primària) activitats que, com sempre, estan coordinades amb la programació de centre de les dues escoles del poble, per treure'n el màxim profit educatiu. Es van resseguir diferents rutes lligades amb personatges mítics de Sant Hilari Sacalm (*els bandolers*, en *Jaumet*,...), comptant amb la col·laboració desinteressada de *dos bandolers* tan fresats com la Mari Cruz Franco i en David Juanhuix.

Encara en el marc de les activitats educatives proposades en el **Dia Mundial de l'Aigua**, (és el 28 de març) es va parlar de la presència de la llúdriga a les Guilleries en altres temps, i es va explicar el Pla de recuperació de les fonts de Sant Hilari, poble de les Cent Fonts. D'altra banda, Jaume Rosset, bosquerol i roder de tota la vida, a qui agraïm amicalment la seva col·laboració, va explicar amb tot detall com era el bosc i la vida a la natura abans. Una de les activitats en què els nens es van implicar més va ser en conèixer el personatge *d'en Jaumet* i el redescobriment de la melodia, d'aquella tonada que tocava en Jaumet amb el seu flabiol. Vam ensenyar com és el flabiol, un instrument dels pastors de les nostres contrades, fet amb fusta dels arbres de la rodalia. A més, l'Eva Codinach va musicar un poema de l'Àngel Serradesanferm que va ser interpretat per Els Ginjolers, els flabiolaires d'Arbúcies.

Es va fer una **conferència** per a les escoles sobre el **Pla de Reintroducció de la Llúdriga** que du a terme la Generalitat de Catalunya, a càrrec de Ponç Feliu del Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà, que va ser una continuació de la que ens havia ofert aquest hivern Deli Saavedra del Projecte Llúdriga, en el qual treballa des del mateix parc. I també es va fer una exposició de **Treballs Escolars fets per nens i nenes de Sant Hilari Sacalm** (el Dia de l'Aigua i el del Medi Ambient), i una **Mostra de Treballs** relacionats amb l'aigua, que ens ha estat cedida per l'IES de Sant Hilari Sacalm.

Des del Museu es duen a terme **accions directes** a la natura, per tal de mostrar i posar a punt de ser visitats alguns dels nostres valors naturals més propers. Actualment s'està duent a terme a bosc, una campanya de recuperació de les fonts. De moment s'han recuperat ja les fonts de l'Ariet, i la font de la Pedrera i es continua amb la font de la Formiga i la font del Gavatx, les quals formen part de les **Rutes de bosc i aigua** que s'han presentat aquest estiu.

El Museu Guilleries manté una estreta relació de cooperació amb altres museus a Catalunya a través de l'Associació de Museòlegs de Catalunya, mitjançant la qual organitzem jornades de treball, conferències i cursos que ens permeten el contacte permanent i la vinculació necessaris amb la Junta de Museus de Catalunya. Volem destacar com a més importants els acords de col·laboració que hem establert amb els museus més propers. Des d'un punt de vista turístic, presentem una activitat conjuntament el Museu Aragall de Breda, el Museu Etnològic del Montseny La Gabella i el Museu Guilleries **La Selva de Plana i de Muntanya, del Montseny a Les Guilleries**. En un altre sentit, el Museu Guilleries i el Museu Etnològic del Montseny La Gabella presentem conjuntament una campanya d'educació ambiental; *la dona de l'aigua i la guilla mugui* mostren als escolars **La Selva de muntanya. Història i evolució d'un paisatge**. En un altre nivell estem potenciant les relacions amb el *Museo de Ciencias Naturales Tranquilino Sandalio de Noda de Pinar del Río* a Cuba, amb qui s'han obert diverses línies de col·laboració. D'una banda potenciant les relacions entre els dos museus, compartint i intercanviant-nos dues exposicions **Espacios Protegidos de Cuba** i **Espais naturals en ambients mediterranis**. Però, a més a més, s'estan endagant relacions entre les escoles de Pinar del Río i els dos col·legis de Sant Hilari, amb intercanvi de dibuixos naturalistes i treballs escolars. Finalment, ambdós museus fan de pont i lligam posant en relació a professionals mèdics d'ambdues localitats que intercanviaran experiències properament. Les primeres passes en aquest sentit ja estan fetes.

Aquests darrers mesos s'ha endegat un **Conveni de col·laboració** amb la Universitat de Girona (UdG), que ha permès que una persona practicant, Marta Masó, estudiant de Pedagogia pogués col·laborar estretament amb nosaltres en les activitats realitzades amb les escoles. T'esperem amiga el curs vinent i t'oferim la nostra col·laboració en el teu projecte de fi de carrera. Tanmateix, des de la propera tardor, el museu acollirà una estudiant de Geografia a la qual se li ofereix treballar amb nosaltres en la realització d'uns crèdits variables sobre el Patrimoni Natural de Les Guilleries.

Al llarg del present 2000, tindrem el goig de presentar-vos un nou col·lectiu: **Els Amics del Museu Guilleries.** Mitjançant una breu publicació us informarem periòdicament de les activitats que du a terme el museu. Una d'elles que no hem esmentat més amunt ha estat ja enguany l'inici d'una campanya de solidaritat, en la qual han participat diferents ents socials de Sant Hilari: el museu, metges del Centre d'Atenció Primària, mestres de les escoles, i altres amics del museu. En el marc dels acords establerts amb el Museu de Ciències Naturals de Pinar del Río, a més d'iniciar-se les activitats que hem citat més amunt s'ha enviat material informàtic reciclat i medicaments i productes sanitaris, material escolar i altres matèries de primera necessitat. Agraïm la col·laboració del Dr. Joan Castells i el seu equip, d'Enric Castellón, així com de les mestres Gemma Ribas, Fina Milà i Roser Arbonés, entre altres persones que enguany han col·laborat en el transport de donacions. I esperem que amb activitats com aquesta i altres que ens heu anat proposant els Amics del Museu Guilleries siguem cada cop més.

Us donem les gràcies a tots els hilariencs per la vosta col·laboració: el Museu Guilleries és casa vostra.

Museu Guilleries
David Suñer, director
Anna Agulló, conservadora i
Responsable d'Educació Ambiental

El grup de teatre de viatge a... Tàrrega

Amb 25 anys d'història, els del grup de teatre, és la quarta vegada que viatgem a Tàrrega per participar en el Concurs Amateur Ciutat de Tàrrega, amb la mateixa il·lusió de la primera vegada que ens vàrem presentar amb l'obra *Maria Rosa* d'Àngel Guimerà, més tard ho férem amb l'obra *Un pagès de Barcelona* d'en Ventura Porta, i la darrera vegada amb *La Rambla de les floristes*, de Josep M. de Segarra, assolint premis importants en cada una de les representacions.

Aquest any hi hem participat amb *Desitjada*, de Josep M. de Segarra; obra inspirada en el cor de les Guilleries gràcies a una visita que féu l'autor per la nostra comarca. Aquest fet fou determinant per escollir, ja fa molt de temps, aquesta obra per representar-la, però per qüestions de repartiment no es podia portar a terme.

L'any passat vàrem assolir el nostre objectiu, ho teníem tot a favor: personatges, tramoies i tot un equip disposat a treballar per fer realitat una il·lusió que feia temps se'ns esvaïa.

Després de quatre mesos d'assaig, es va produir l'estrena per la diada de Nadal assolint un èxit de públic el qual, amb els seus aplaudiments, demostrà que la interpretació havia estat a un nivell molt bo, amb la consegüent satisfacció dels mateixos actors i de tot el grup, i per això es va decidir acceptar la invitació que ens féu la BAT (Benèfica Agrupació Teatral) de la Ciutat de Tàrrega.

Al XII Concurs Amateur de Teatre "Ciutat de Tàrrega" s'hi van presentar 59 grups dels quals es van escollir vuit companyies participants, una d'elles era la nostra. La nit del 8 d'abril es va transformar en una nit màgica, l'esperança es convertí en satisfacció i alegria en el sopar de gala que se celebrà per al lliurament de premis del concurs. Els guardons aconseguits foren:

Grups	3r Premi Trofeu Grup Teatre BAT
Actriu Principal	2n Premi. Srta. Cristina Cazorla.
Actor Secundari	1r Premi. Víctor Javierre
	2n Premi. David Ramon
Actriu Secundària	1r Premi. Sra. Carme Martorell.
Direcció	2n Premi. Enric Gallifa
Votació popular	1r Premi

El grup de teatre us desitja una bona festa major!

GRUP D'ALUMNES AL PATI (1949)
D'esquerra a dreta: J. Ridaura, R. Planiol, Ll. Fuguet, J. Mollfulleda, D. Boada, J. Estragués, A. Artola, A. Masó, J. García, J. Fàbrega.
A. Donadeu, M. Masó, R. Donadeu, J. Fauria, J. Vila, R. Fauria, Terris, J. Gubau, J. Gubau i Mn. Joaquim.
J. Carreras, Ll. Duran, Massaneda, A. Masó, J. Coll, J. Carreras, F. Boix, Ll. Farràs, J. Planas, A. Ripoll, J. Ripoll, J. Puigderrajols i X. Rossell.
J. Taberner, Talleda, J. Vilà, E. Roura, J. Busquets, J. Coll, S. Gubern, J. Pla, J. Ripoll, J. Corbera, Danés, Puig.
J. Buixalleu, J. Donadeu, J. Masó, J. Brugarola, A. Tarrés, J. Masó, P. Ripoll, J. Masó i A. Masó
(Foto cedida per Jaume Vilà)

Coral de les filles de Maria
D'esquerra a dreta:
Forastera, Roser Tarrés, Maria de Can Borrell, Conxita Tous, Maria Serras, Carme Fauria, Carme Planas
Sentades: Maria Brugués, Anna Noguera, Conxita Puig.
(Foto cedida per Roser Tarrés)

Com a homenatge a l'Hotel Suizo *(Foto cedida per Lluís Duran)*

L'actual carrer J. Serras quan era un camí de carro. 1951 *(Foto cedida per Joan Bayés)*

"Amb tu a l'Ajuntament"

La coalició de Convergència i Unió de Sant Hilari Sacalm, vol aprofitar l'ocasió que li brinda el programa de Festa Major per donar les gràcies a totes aquelles persones que han confiat en nosaltres en tot moment. El repte que se'ns plantejava fa tot just un any era realment difícil, ja que es tractava de rellevar l'alcalde que va ostentar la representació del poble durant vint anys i va assolir unes fites que sens dubte formaran part de la història de la nostra vila. Aprofitem, doncs, per manifestar públicament el nostre agraïment a ell i al seu equip per la tasca realitzada durant aquests vint anys.

Ara ja ha passat un any des que el poble ens va tornar a donar la seva confiança a les urnes i pensem que és un moment adient per valorar la tasca que el nou equip de govern ha desenvolupat en aquest període. Val a dir que part dels objectius que proposàvem en el nostre programa ja s'han assolit, altres s'estan desenvolupant i la resta es duran a terme en un futur immediat. Des d'aquesta perspectiva d'un any, valorem de manera molt positiva la tasca dels nostres representants al davant de l'Ajuntament de Sant Hilari, ja que han sabut posar-se al dia amb celeritat i han engegat projectes de gran envergadura que, juntament amb la continuació d'altres que ja estaven iniciats, faran de Sant Hilari el poble que tots desitgem. El nostre eslògan de campanya *Amb tu a l'Ajuntament* segueix tenint vigència ara, un any després, i seguirà vigent durant els propers anys, perquè som ben conscients que l'Ajuntament el formem tots plegats i que el poble l'hem de tirar endavant tots junts, sense escletxes, amb el pas ferm i constant. En aquest aspecte els nostres representants han estat, des del primer moment, oberts a totes les iniciatives que els han arribat i han estat receptius amb tothom qui ha vingut a l'Ajuntament a exposar els seus problemes o a manifestar les seves inquietuds. S'ha fet costat a totes les entitats ajudant-les a solucionar els seus problemes, bé directament, bé facilitant-los els camins i els elements adients. Les publicacions periòdiques d'informació municipal són uns altres elements que permeten a tota la gent de Sant Hilari mantenir-se constantment al dia i romandre permanentment assabentats de totes les actuacions que s'han desenvolupat o que s'estan desenvolupant a la nostra vila i que demostren de manera clara la voluntat de l'equip de govern de CiU que el poble conegui tot allò que fa referència a l'actualitat municipal.

Estem convençuts que els nostres convilatans han entès perfectament que la feina de CiU ha estat, en tot moment, en benefici del poble i de la seva gent i, amb aquesta base, el canvi s'ha pogut dur a terme amb un ampli suport popular i s'ha anat consolidant amb el vistiplau de tothom. Des de CiU volem agrair aquesta confiança i assegurar a tots els hilariencs i les hilarienques que el treball i l'esforç serà una constant en el nostre dia a dia, sempre en benefici de tot el poble de Sant Hilari.

En aquests moments, s'està iniciant un període important de reflexió i d'anàlisi per tal d'anar preparant els congressos anuals que organitzaran abans d'acabar l'any els partits que formen la nostra coalició. Aviat començaran l'estudi de les ponències i els debats interns d'ambdós partits per tal de preparar esmenes i fer aportacions que seran, sens dubte, beneficioses per a tot el conjunt dels ciutadans de Catalunya.

Pel que fa a la secció local de CDC hem de destacar l'elecció el dia 18 de novembre del 1999, del nou delegat local i del Comitè Executiu. Un equip de persones amb l'empenta i amb la il·lusió imprescindibles per tirar endavant un gran projecte de futur. Els components del comitè local d'UDC segueixen com fins ara, molt animats i il·lusionats en treballar al màxim per al nostre poble.

No volem acabar sense desitjar una magnífica Festa Major a tots els hilariencs i les hilarienques i a totes les persones que ens visitin.

CiU
Sant Hilari Sacalm

Balanç d'un any

Com és costum en aquesta època de l'any, on el més important és gaudir de les merescudes vacances i fruir de la festa gran del poble, també s'ha convertit en uns dies de reflexió del que hem fet durant l'any. Les persones que formem part del grup Municipal d'ERC a l'Ajuntament, també hem fet un balanç de com ha anat el curs polític al nostre municipi.

El passat 3 de juliol es complia l'any des que vàrem començar una nova legislatura a l'Ajuntament del nostre municipi.

Per primera vegada canviàvem l'alcalde que durant vint anys va presidir el nostre Ajuntament.

Com tots sabeu, els resultats varen ser molt ajustats. Per primera vegada, des del retorn de la democràcia als ajuntaments, el nostre grup no havia disposat d'un total de 5 regidors. Per primer cop, des de l'època de la II República, gairebé la meitat del municipi ens havia donat suport a les urnes del 13 de juny.

Ha passat un any i els regidors d'ERC hem fet la feina que ens va encomanar l'alcalde: fer d'oposició.

Cal dir que, durant aquest any, com a grup municipal, hem intentat, sense èxit, aproximar-nos als companys de CiU per compartir tasques de govern. Els hi hem posat del tort i del revés i no hi ha manera, la resposta és molt clara: **s'ho volen fer sols!**

La política de renovació, que pensàvem trobar amb el nou equip de govern de CiU, tan entusiasta durant la campanya electoral, on ens deien que volien pactar amb nosaltres, malauradament només va durar els dies de campanya. És una llàstima que la predisposició a compartir les coses canviïn tant, només per asseure's en un despatx oficial.

També cal remarcar que la feina que durant aquest any hem fet els cinc regidors d'ERC l'hem hagut de fer des de casa, perquè l'equip de govern de CiU no ens ha volgut deixar cap despatx de la Casa de la Vila on fins i tot els capgrossos i gegants en tenen un.

Malgrat tots aquests inconvenients que tenim, com a grup Municipal d'ERC a l'Ajuntament, hem de dir que la nostra feina ha estat positiva, **els d'ERC hem fet els deures!**

MOCIONS	Presentades	Aprovades	Rebutjades
ERC	8	4+	4
CiU	3	3*	0

+ Algunes han estat aprovades amb esmenes de CiU.
* Dues són consensuades ERC+CiU

Mocions presentades per ERC

• Moció d'ERC Sòl Industrial	Rebutjada
• Moció ERC Etiquetatge en Català	Aprovada
• Moció Pla d'Ocupació Juvenil	Rebutjada
• Moció d'ERC sobre Seguretat Ciutadana	Rebutjada
• Moció revisió procés Salvador Puig Antich	Aprovada
• Moció contra la desfilada militar a Barcelona	Aprovada
• Moció ERC sobre futur de l'Hotel Suís	Rebutjada
• Moció sobre el nou model territorial de Catalunya	Aprovada

Preguntes d'ERC a l'equip de govern 55

Acords de ple

Aprovats per unanimitat	Aprovats per Majoria Absoluta
16*	22+

* Aprovats amb els vots d'ERC+CiU
+ El grup d'ERC o bé ha votat en contra o bé s'ha abstingut

Anàlisi

- El grup d'ERC, al contrari d'algunes veus que diuen que dividim el poble, demostra que en les propostes que veiem factibles hem de votar a favor.
- El grup d'ERC ens hem vist moltes vegades obligats a abstenir-nos per no votar ni en contra ni a favor a causa de la manca d'informació i de temps, ja que l'ordre del dia i els acords de ple ens han arribat tres dies abans del ple.
- També cal dir que el Grup d'ERC ha demanat estar a les comissions de Govern, però se'ns ha denegat.
- També s'han fet propostes de comissions per treballar conjuntament amb l'Equip de Govern (CiU). D'algunes encara ens han de donar la resposta.
- És cert que ens han ofert treballar en dues comissions: Festes i Esports, però els regidors d'ERC volem governar conjuntament, sinó no ens hauríem presentat a unes eleccions només per estar en aquestes comissions.
- L'equip d'ERC treballa i treballarà el que queda de legislatura amb les mateixes ganes que ho hem fet durant aquest any, amb honradesa. Continuarem aquesta línia d'oposició constructiva, i defensant els interessos de TOTS dels hilariencs/enques, sigui quin sigui el seu tarannà polític.

El "senyor Gasull" ens deixa

M'és difícil parlar d'en Gasull pequè han estat molts els motius que ens han lligat al llarg dels anys en què ha estat al col·legi. Va venir quan jo tenia 14 anys i si traiem els 8 d'estudis a Barcelona, sempre he estat amb ell, primer com a alumne i ara com a company de professió. Espero que domini l'objectivitat, però el que convé és que parli ell.

Contràriament al que hauria de ser una entrevista, vaig donar-li les preguntes i ell les ha contestades. Sé que es perd espontaneïtat, però es guanya en intensitat a la resposta, ja que ha pensat el que volia que quedés, que és el que es pretén, conèixer l'opinió d'un home que ha dedicat molts anys al jovent de Sant Hilari i que de cop i volta ens deixa.

He llegit les respostes i he entès que ha volgut fer com aquell que llegeix un llibre en les seves acaballes i que amb la mà dreta, i de manera suau, el va tancant, en aquest cas com dubtant del que ha escrit, perquè sap que aquelles pàgines potser seran les darreres en què ell en serà protagonista.

L'Alfons va néixer a Madremanya, un petit poble del Gironès, però a prop de l'Empordà, el 4 de maig del 1935. Era el fill del secretari de l'Ajuntament i amb els seus germans passà una bona infància. Als 12 es desplaça a Osor perquè el seu pare hi va ser traslladat.

Com va ser la teva infància?

La mare tenia cura de la casa i ensenyava a cosir a les noies del poble, l'àvia i un mosso treballaven la terra i conduïen el bestiar, i el pare era el secretari de l'Ajuntament. La meva infància va ser molt tranquil·la com era la vida d'un poble rural i petit. Anar a col·legi, jugar amb la mainada del carrer i amb els meus cosins i fer alguna malifeta, com tothom. La nostra diversió a vegades era muntar a cavall i portar-los a pasturar.

Els estudis

Quan vaig tenir 11 anys la mare no va parar fins que amb la meva germana vàrem estudiar. Vaig fer el batxillerat elemental per lliure i el superior a l'Institut de Girona i després els estudis de Magisteri a la Normal.

Fill del secretari d'Osor

En acabar el batxillerat, quan tenia 12 anys, el pare fou destinat a Osor com a secretari de l'Ajuntament i més tard s'hi traslladà tota la família. Allà hi vaig passar la joventut i de pas hi conegué la Salvadora, amb qui posteriorment em vaig casar.

El servei militar a Ifni, a l'Àfrica

Després de tenir el títol de mestre vaig haver de fer la mili amb destinació a Sidi-Ifni, a la costa marroquina. Com es pot suposar la notícia va caure molt malament, però no hi havia res a fer. Foren quinze mesos plenament perduts en tots els aspectes i no vaig tenir mai ni un dia de permís. Durant una temporada i per distreure'm donava classes a soldats analfabets que hi havia a la meva companyia.

El primer destí: Susqueda

Sí, en acabar el servei militar vaig fer les oposicions a mestre i les vaig aprovar. Segurament vaig triar la plaça més dolenta, Susqueda, un poble condemnat a desaparèixer per l'embassament, que s'estava construint. Resulta, però, que tenia el pare malalt i així el podia ajudar en la feina de secretari. Com a anècdota diré que hi anava i venia a peu per la muntanya del Coll. El segon any ja tenia la Vespa amb la qual vaig venir a Sant Hilari. L'any 1963 em casava.

L'any 1964 arriba a Sant Hilari. Fem una mica d'història

El Col·legi Sant Josep és una institució de molt més de cent anys d'existència. Els seus orígens són el Col·legi Parroquial Sant Josep, ubicat des de sempre a les dependències de la parròquia. Els vicaris en tenien cura i era l'escola de nens.

L'any 1965 s'estrenava el nou i actual edifici, que venia a substituir dues aules que feien més pena que goig. Seria l'inici d'una tasca que tenia com a objectiu prioritari donar

Concurs literari 1975

als nens i les nenes de Sant Hilari les mateixes oportunitats que tenien els de la ciutat: fer el batxillerat sense moure's de casa.

En Ramon Tresserra, l'amic mossèn Tresserra, que en pau descansi, en fou el pioner. Home jove, inconformista, tenaç, valent, agosarat, lluitador i intel·ligent es va sortir amb la seva a l'hora d'aixecar un edifici per a renovar un col·legi que havia de ser un bon puntal per a la formació dels nois i les noies de Sant Hilari. Els inicis no foren fàcils, però en Tresserra engrescà de tal manera els pares que la nova escola va passar de ser un projecte a una sòlida realitat. Si eficaç i admirable fou la iniciativa i la construcció de l'immoble, també ho fou l'actuació de l'element humà, tant pel que fa als pares que hi confiaren enviant els seus fills al centre, com el professorat que s'hi implicà, un d'ells, un jove que exercia a Susqueda, residia a Osor, feia poc que s'havia casat i es deia Alfons Gasull. Era l'any 1964.

Amb la primera promoció d'ESO

Com vens a parar a Sant Hilari?

Mentre estava a Susqueda, el mossèn d'Osor no parava de dir-me que a Sant Hilari hi havia un vicari que tenia molt d'interès a parlar amb mi per a veure si hi volia anar a treballar. Finalment concretàrem una trobada. Aquest vicari era en Tresserra.

Prens la decisió de venir

Una vegada el mossèn em va fer tota l'explicació del seu ambiciós projecte, em parlà d'un Patronat, que jo no en tenia ni idea, que venia a suposar que continuava estant de funcionari encara que no treballés en un centre públic. El repte em va agradar, però li vaig fer una pregunta: "Guanyaré punts...?, ja que la meva intenció i il·lusió era poder anar a fer de mestre a un col·legi de Girona. En dir-me que sí, ja vam estar d'acord. Han passat 36 anys.

Per què foren molt durs els primers anys?

Pensa que a Sant Hilari no hi havia cap hàbit d'estudiar el batxillerat, ni per part dels alumnes ni dels pares. La cosa estava reservada a fills de casa bona que els podien portar a fora, que per cert eren pocs. Tot estava per a fer i la primera dificultat era, en un poble com Sant Hilari, que començava a despertar amb la indústria de la torneria, convèncer els pares que deixessin estudiar els seus fills.

Treballàvem amb un horari intens. Molts dies sortíem a les vuit del vespre i els dissabtes al matí es feia classe. Pràcticament ho portàvem tot entre en Tresserra i jo, ell feia lletres i jo les ciències i també ens ajudava mossèn Corrons. I ben aviat en Josep Parera, el Sr. Parera (e.p.d.). Amb tot i malgrat les dificultats potser és de l'etapa que en guardo un millor record.

(Puc parlar de les dificultats que va tenir en Gasull, perquè recordo molt bé que va agafar una depressió i nosaltres, com a bons alumnes, estàvem molt contents, ja que no venia a fer classe i només el vèiem passejar amb la Salvadora, i no ens feia gaire pena... Cal dir que venia de Susqueda, amb molt pocs alumnes i arribava a un centre on ja hi tenia alumnes de 16 anys...).

Qui et va ajudar més en aquells moments?

En primer lloc en Tresserra i després la Salvadora, però no puc oblidar aquells pares de la primera junta que tant varen lluitar per tirar el col·legi endavant i que en tot moment, com les altres juntes, em varen donar suport i animar a seguir en el meu treball.

Què recordes d'en Tresserra?

Va ser una persona que em va saber transmetre el seu entusiasme i la seva il·lusió per la tasca que estàvem fent i que ha durat fins avui i durarà, també la seva decisió i seguretat en afrontar els problemes i el càracter obert i dialogant, la seva tenacitat i esforç. Sens dubte em va marcar una línia de conducta en la meva vida. Reconec que si hagués de resumir-ho en una paraula, aquesta seria: gratitud.

Quan i com passes a ser director?

Al col·legi es feia Primària i Batxillerat, elemental i superior, i mossèn Centelles, substitut d'en Tresserra, dirigia el batxillerat i a mi l'any 1967 em varen nomenar director de Primària. Quan en Centelles va marxar l'any 1973, ja vaig passar a ser director del col·legi, càrrec que ha durat fins ara. Cal dir que entremig hi hagué la Reforma educativa de 1970 amb l'EGB i es va canviar l'estructura del col·legi. Es deixà de fer el batxiller d'abans i els alumnes havien de marxar a fer el nou batxiller, el BUP a Arbúcies i el Sant Josep només va fer Primària. La cosa seria llarga d'explicar de per què va anar així.

Els 25 anys al col·legi

25 anys de casats

Millor amb en Tressera o amb en Centelles

Em poses en una situació difícil perquè les dues persones eren molt diferents i les circumstàncies també. Eren dues maneres o sistemes de fer les coses. En Centelles era més tancat i reservat i no teníem gaire relació perquè jo només feia Primària i ell Batxillerat i això feia que hi hagués un distanciament. Com a professor era molt bo, sobretot de llatí.

D'entrada em quedaria amb en Tresserra perquè va ser amb qui vaig treballar més colze a colze i en moments més complicats. Amb això no vull pas dir que no fos bona la tasca d'en Centelles al front del col·legi, al contrari.

Per què Girona i no Sant Hilari?

Ja sé que aquesta alternativa se m'ha retret, però com he dit al principi la meva il·lusió era anar a Girona i tot ho encaminava en aquesta direcció. Bàsicament perquè hi tenia tota la família. Quan al 1979 hi podia anar a treballar, ja estava massa arrelat al Col·legi Sant Josep i hi vaig renunciar, però puc dir que ho tenia tot planificat per anar a Girona.

L'Alfons i la Salvadora (en "Fonso" i la "Ioia" carinyosament entre ells) han estat persones molt lligades a la família i més encara pel fet de no haver tingut fills i això ha provocat que anessin a buscar el caliu familiar allà on era, o sigui finalment a Girona, entre pares, germans i nebots. Aquests es pot dir que els tenen com a fills perquè s'entusiasmen només de parlar-ne. A nivell familiar han passat moments difícils i aquesta solidesa entre ells els ha ajudat molt.

Com són els nens i les nenes d'avui?

Els nens i les nenes d'avui, per descomptat, són molt diferents dels que jo vaig trobar en arribar a Sant Hilari. No són tan constants en el treball, renuncien amb facilitat a l'esforç per superar situacions perquè tenen el que volen i més en general. Però són sincers i no tenen prejudicis. Estem en una etapa canviant en què l'autoritat paterna trontolla moltes vegades i d'això el nen o la nena se n'aprofiten. Per l'escola es fa més difícil avui que abans tractar-hi com a alumnes. De totes maneres sempre en la història s'han donat situacions canviants.

Han passat els anys com un no res

Cabells blancs, posat de senyor, una mica tibat i ben vestit. No aparenta l'edat que té. Ha viscut les darreres setmanes del curs una mica als núvols, a cavall de les mostres d'afecte i reconeixement que ha rebut de persones i entitats.

Resulta que l'Alfons Gasull i Vilà, el senyor Gasull deixa el Col·legi Sant Josep després de 36 anys de mestre i de 33 de direcció.

Diria que li feia ànsia arribar en aquest moment. Per la transcendència personal, per l'actitud dels que l'han acompanyat durant molts anys i per la reacció de les persones que d'alguna o altra manera han tingut vinculació amb el Sant Josep. I a fe que pot estar content perquè ha rebut moltes mostres de gratitud.

Sí que hi deu haver trobat a faltar el cop a l'espatlla d'aquell o aquella, d'en Pere o en Pau, del pare o la mare que no va entendre una opinió, una actuació o una decisió, –perquè en decidir no es pot acontentar mai les dues parts– però el que compte és la tranquil·litat d'haver intentat fer les coses amb honradesa i a consciència, i per aquest cantó en Gasull està content.

Què penses fer a partir del 31 d'agost, dia oficial de deixar el càrrec?

Si haig de dir la veritat no en tinc ni idea. Espero que quan arribi el setembre ja estaré una mica més centrat en la nova situació. No puc amagar, però, que em quedarà un buit que em serà realment molt difícil d'omplir.

Què veus quan mires enrere i endavant?

En aquests dies que he anat revisant el meu passat professional, crec que estic content del treball que he fet. Hi ha hagut encerts i equivocacions, però en general crec que he ajudat a formar persones durant aquests 36 anys d'estada al Sant Josep. El temps ho dirà.

Per endavant veig que he entrat en l'etapa dels records, que haig de trobar noves il·lusions i nous treballs. Tanmateix, d'una manera especial viure més per la família.

La Salvadora en la teva vida...

Ho ha representat i ho representa tot. Segurament sense el seu suport no hagués estat possible que jo m'ha-

Grup d'alumnes de 8è d'EGB. 1979

gués mantingut 36 anys al Col·legi Sant Josep. Ara podria fer un escrit de lloances a la seva persona, però ho puc resumir dient que la unió i la estimació ens han permès als dos fer un camí del que n'estem contents, perquè ens hem ajudat en tot moment.

Moments bonics per a recordar

És difícil concretar, ja que són molts els records bonics que m'emporto. En l'aspecte professional superar totes les etapes que han anat venint al Col·legi Sant Josep: els seus 25 anys de l'edifici nou. En l'aspecte personal la celebració dels meus 25 anys al centre, l'homenatge que em varen fer últimament. Però per sobre de tot la convivència i bona amistat que he tingut amb tots els professors, els meus companys.

De seguir, què et quedava per fer?

En l'ensenyament tot és canviant i, per tant, sempre queden coses per fer. Però si en tingués d'assenyalar una que em queda per aconseguir és crear una associació d'exalumnes.

Qué t'emportes de la gent de Sant Hilari?

M'emporto, més ben dit, ens emportem un gran reconeixement per l'acollida que en tot moment ens han donat. Crec que hi deixem bons amics per tornar-hi sempre. No estic d'acord quan diuen que m'he allunyat de la vida diària del poble i que he optat per la distància. He treballat durant 36 anys diàriament al Col·legi Sant Josep i sempre he pensat que servir de la millor manera possible al Col·legi era també una forma de servir al poble de Sant Hilari.

Quan en Gasull em tornà les respostes no en vam fer cap comentari perquè més o menys sabia què em diria.

Estic segur que a través de la publicació que és el programa de les festes, també estarà cofoi de poder entrar a les llars de Sant Hilari com a comiat d'uns anys que ha destinat als joves del poble, uns que encara ho són, però altres han anat creixent, són pares i mares i tenen un pes específic en el bloc humà de Sant Hilari.

Estem en ple estiu, però per als centres d'ensenyament i concretament per alguns, no es període d'inactivitat, al contrari, perquè el curs comença dintre quatre dies i cal preparar-lo i això vol dir que encara ens trobarem algun dia.

Ell ara està pensant en com el tractarem els que ens quedem quan no sigui el "Sr. Gasull". *Fonso*, sempre tindràs les portes obertes del Col·legi Sant Josep, perquè ha estat casa teva i perquè un consell sempre ens pot ser útil.

En nom de tots els que formem la família del Sant Josep només em resta donar-te les gràcies per la teva dedicació en formar i ajudar promocions de nois i noies d'un poble que sempre et recordarà. Gasull, Sant Josep i Sant Hilari seran tres conceptes complicats de separar.

Moltes gràcies.

Àngel Serradesanferm i Valls

Sant Hilari Sacalm

Festa Major 2000

DEL 24 AL 27 D'AGOST

Actes Religiosos

DIJOUS, 24
Repic de campanes.
8 del vespre: Rés de vespre i missa.

DIVENDRES, 25
12 del migdia: Missa Solemne, concelebrada amb els sacerdots veïns i els sacerdots fills del poble.
Dirà l'homilia Mn. Estanislau Corrons, rector de la Parròquia de Crist Rei de Manresa i exvicari de Sant Hilari.
Cantarà la coral mixta "Els Nois Alegres".

DISSABTE, 26
8 del vespre: Missa solemnitzada per als difunts de la Parròquia.

DIUMENGE, 27
12 del migdia: Missa Solemne d'acció de gràcies.

ACTES POPULARS

DIMECRES, 23

Nit, a les 10: Teatre amb l'obra *Manicomic* de Tricicle, interpretada per Clownic Companyia. Al pavelló Municipal. Patrocinat per Font Vella.

Nit, a les 12: Disco mòbil, a la Carpa.

DIJOUS, 24

Tarda, a 1/4 de 7: Actuació de la TUNA DE FARMÀCIA de BCN pels carrers de la vila.

Tarda, a les 7: Pregó de Festes des del Balcó de l'edifici de la Cooperativa a càrrec de MONTSE JENÉ i RIBA, presentadora del TN migdia de TV3.
Seguidament, LLIURAMENT DELS PREMIS DEL XVI Concurs de Fotografia per a la portada del Programa de Festa Major.

Nit, a les 9: Partit de FUTBOL entre el C.E. SANT HILARI FONT VELLA i el FARNERS C.F.

Nit, a 2/4 d'11: CORREFOC amb el grup DIABLES DE L'ONYAR. Sortida de la plaça de l'Ajuntament. Patrocinat per Font Vella.

Nota: preguem que no deixin els cotxes aparcats i que tapin les finestres dels habitatges amb cartrons en els carrers següents: St. Benet, Vic, Valls, Pl. Jacint Verdaguer, Pl. Església, Josep Ximeno, Pl. Gravalosa i Pl. Josep Moragues.

Nit, a 2/4 de 12: BALL a la plaça General Moragues amb el Conjunt TREN DE LA COSTA.

Nit, a les 12: A la CARPA, conjunts THE CAT EXPRESS BAND, CRISI NERVIOSA i disco mòbil.

DIVENDRES, 25

Matí, a 2/4 de 12: CERCAVILA amb els gegants i capgrossos de Sant Hilari, acompanyats per la banda PAPA JOE'S RAMBLIN'BAND.

En acabar, a la plaça Verdaguer, ESPECTACLE INFANTIL, amb el Grup DESASTROSUS CIRCUS. Patrocina: Font Vella.

Tarda, a les 4: Campionat de BOTIFARRA a la Placeta. (Programes a part).

Tarda, a les 4: TIR AL PLAT a la Ctra. Vilavecchia (organitza la Societat de Caçadors). Programa a part.

Tarda, a les 5: CONCERT DE FESTA MAJOR amb l'Orquestra JANIO MARTÍ al Pavelló.

Tarda, a les 7: Audició de SARDANES per la Cobla CIUTAT DE GIRONA a la plaça J. Verdaguer, a la mitja part, ball dels gegants (Acte patrocinat per Ricard Moragues i Fills.).

Nit, a les 9: TIR AL PLAT a la Ctra. Vilavecchia.

Nit, a les 10: SOPAR DE COLLES (Pl. Moragues).

Nit, a les 12: GRAN BALL DE FESTA MAJOR amb l'Orquestra JANIO MARTÍ i XAVI GARRIGA & GARRIGUETS al Pavelló Municipal.

Nit a les 12: A la CARPA, conjunts CASTAWAY, CATAU i disco mòbil.

DISSABTE, 26

Matí, a 2/4 de 10: XARANGUES pels carrers de la vila.

A 2/4 DE 12: CERCAVILA amb les XARANGUES, gegants i capgrossos.

Seguidament, a la plaça J. Verdaguer, ESPECTACLE INFANTIL amb titelles i pallassos pel grup TURURUT (Acte patrocinat per Font Vella).

Tarda, a les 3: BAIXADA DE CARRETONS

De 3 a 4: Carregada de carretons a la plaça de cal Ros, i carrer Dr. Morales.

A les 5: Sortida d'"ELS MAJORETS", acompanyats del Grup musical LA SINFOROSA.

A les 6: Inici de la XIX BAIXADA DE CARRETONS des del pla de les Arenes.

A les 7: BALL amb el conjunt METROPOL i dutxa col·lectiva a la pl. Gravalosa. (Acte patrocinat per Font Vella).

A les 7: SARDANES a la plaça J. Verdaguer amb l'orquestra SELVATANA.

A 2/4 d'11: SERENATA a la plaça J. Verdaguer. Orquestra SELVATANA.

Nit, a les 12: GRAN BALL DE FESTA MAJOR, per les orquestres SELVATANA i el conjunt JUNIOR'S al Pavelló Municipal.

A les 12: A la CARPA, els conjunts BIG SCORE, LORIEN i disco mòbil.

DIUMENGE, 27

Matí, a 2/4 de 10: XARANGUES pels carrers de la vila.

De 2/4 d'11 a la 1: Exhibició de PUNTAIRES, a can Rovira.

A les 11: Arribada de MOTOS ANTIGUES, passeig pels carrers del poble, i exposició a la pl. Gravalosa.

A les 12: BALL DE L'ESCUMA a la pl. Josep Moragues amb el grup SI FA SOL.

Tarda, a les 5: TORNABODA a la Font Vella, amb TRES SARDANES per la COBLA CIUTAT DE CORNELLÀ, tot seguit TRES SARDANES, per la mateixa cobla, al passeig Font Vella. (Acte patrocinat per Font Vella).

A les 7: ESPECTACLE DE MÚSICA I ANIMACIÓ MEDIEVAL pels carrers del poble.

Nit, a les 10: CASTELLS DE FOCS ARTIFICIALS per la PIROTÈCNICA TURIS, al camp de futbol. (Acte patrocinat per FONTDOR).

Seguidament FI DE FESTA al Pavelló amb ROCCO Y SUS HNOS. + LOS MEJORES. (Entrada gratuïta).

Les Xarangues passaran pels carrers i places de la vila el segon i tercer dia de la Festa Major.

Notes: A partir del dia 17 d'agost a les 9 del matí es podran reservar taules per a les sessions de ball al pavelló, a les oficines municipals.

Durant els dies 26 i 27 hi haurà una Fira de Mostres de tradicions populars catalanes, a la pl. Gravalosa, organitzada pel Grup Divulgatiu de Tradicions Populars.

Exposició de Bonsais a Can Rovira, durant els dies de la Festa Major "Amics del Bonsai".

VENDA D'ENTRADES

BALL
1.000 ptes.
(Tant al Pavelló com a Can Rovira)

TEATRE
Anticipada 1.000 ptes. (a Can Rovira i Casa Cultura)
Taquilla 1.300 ptes.

Els organitzadors es reserven el dret de modificar el programa si causes imprevistes ho motivessin.

Organitza: **REGIDORIA DE CULTURA I COMISSIÓ DE FESTES**

Patrocina: **AJUNTAMENT DE SANT HILARI SACALM**

Amb la col·laboració de: **Font Vella, SA, Fontdor, Font-Selva, Transports Moragues, ADF, Forces Forts i Ferms, Agrupament Escolta "Als Quatre Vents" i Grup Sardanista**

RESUM DE L'ANY

Colles de joves

Tallada de troncs

Baixada de carretons

Diada de l'Onze de setembre

AGOST 99

- 48 hores de Ràdio Sant Hilari, amb concursos i disco mòbil.
- Arrossada popular, organitzada per l'Assemblea Antilínia de Sant Hilari a les Planes.
- Inici del 3r torn de les activitats municipals d'estiu, per a la mainada.
- Audicions de sardanes els dimarts i dijous d'agost.
- Tradicional festa del barri del pla del Campaner.
- Primera festa de veïns del carrer Joan Serras.
- Festa dels Via Kintus Vivent'99 amb la participació de tots els joves de la lleva.
- Diada del Càncer, es recolliren 286.324 pessetes.
- VII Descens de BTT organitzat per Ça-Calm Exprés.
- Exposicions a la Casa de Cultura de Jaume Vila, Marià Climent, Tendències Art d'Osona.
- XIV Festa de l'estiuejant, proclamant Joan Ribas Estadella estiuejant de l'any pels seus 62 anys d'estiueig a la nostra població.
- Festa final de les activitats municipals d'estiu amb el grup Pim i Fèlix a la Placeta.
- Festa dels veïns del barri del carrer de la Piscina amb sopar de germanor i ball.
- Performance *Felip es penja* del grup Trenca de l'Aula d'Art Municipal.
- El grup local Jaisom Peltrós guanya el 2n premi de la 21a edició del Concurs de Cançó de Salitja.
- Concert d'El Chaval de la Peca al Pavelló Municipal d'Esports.
- Festa Major de la font Picant amb un concert vermut amb el grup Tri-Vuc.
- 40è Concurs de tallada de troncs a l'esplanad de Can Burgada.
- Concert de cançó catalana i àries d'òpera a la Cooperativa.
- Concert de música dixeland i claqué al jardí de Can Rovira.
- Campionat de 3 x 3 de bàsquet a la plaça Josep Moragues.
- Festa de la plaça del Peix amb concurs de balls de saló.
- XII Aplec de la Sardana a la plaça Gravalosa.
- Importants destrosses materials a causa d'una espectacular pedregada.
- Inauguració de l'exposició de mobles restaurats per hilariencs a la Casa de Cultura.
- Ferro forjat en acer inoxidable de Xavier Vila a la Casa de Cultura.
- Exposició sobre "Biodiversitat en insectes de l'Amazònia" a Can Rovira.
- Presentació del cd de sardanes d'en Miquel Tudela.
- Representació de *La extraña pareja* amb Paco Moran i Joan Pera.
- Festa Major amb Santi Villas com a pregoner, xarangues, balls, cercaviles, important participació dels joves i baixada de carretons.
- Comença el 4t torn de les activitats municipals per infants i joves.
- Riuada de fang a la plaça de l'Ajuntament, per una tempesta.

SETEMBRE 99

- Partit amistós de futbol entre el CE Sant Hilari-Font Vella i el CE Taradell.
- Exposició fotogràfica del "Trofeu Quillat" de Blanes a la Casa de Cultura.
- Concert pel 25è Aniversari del Moto Club Sant Hilari al Pavelló Municipal d'Esports.
- Diada Nacional de Catalunya amb ofrena floral al monument a Josep Moragues.
- Aplec de l'ermita de Vallclara organitzat per la Parròquia de Sant Hilari Sacalm.
- Els escolars de Sant Hilari emprenen el nou curs escolar 1999-2000.
- Ral·li de tardor del Royal Classic Club, amb concentració a la Placeta.
- Festa Major de Pla de les Arenes amb missa i ball als Cortals i Mas Cullell.
- Extracció voluntària de sang, a la Casa de Cultura, amb 176 donacions.
- El grup antilínia pinta un mural a l'entrada de Sant Hilari.
- Els artistes locals J. Escolà i J. Nogué fan un mural de 17 metres al Parc de Seriñà.
- Dimissió del conseller de CDC Josep M. Valls i el substitueix en Xavier Aguilera, d'UDC.
- Inauguració de la ronda sud, per part de l'Hble. Conseller Pere Macias, que enllaça la carretera d'Arbúcies i el passeig de la Font Vella.
- Exposició "Joves i sexualitat", de la Diputació de Barcelona, a la Casa de Cultura.

Festa dels homes del bosc

Presentació de l'escola d'adults

Campionat de botifarra

Exposició de papallones a Can Rovira

OCTUBRE 99

- Presentació i inici de les activitats del curs 1999-2000 de l'Escola d'Adults.
- Comença l'hora del conte setmanal a la Biblioteca Municipal fins abans de Nadal.
- Curset d'automassatge, amb Carme Pascual, a la Casa de Cultura.
- Taller sobre sexualitat, amb l'agent de salut Cristina Paus.
- XVI Festa del Bosc, al pla de les Arenes, amb missa i dinar de germanor.
- Manifestació en caravana per l'eix i concentració a Girona contra la línia d'alta tensió.
- XV Volada d'estels, organitzada per Ça-Calm Exprés, als Campaments.
- XV Exposició de bolets de les Guilleries a la Cooperativa.
- 2a Fira d'intercanvi a la plaça Doctor Robert.
- Homenatge al compositor Miquel Tudela.
- Salves d'honor i ofrena floral en el 59è aniversari de l'afusellament de Lluís Companys.
- L'Associació de pessebristes munta tallers de diorames per Nadal a Can Rovira.
- L'Agrupament Escolta inicia les seves activitats a la font del Pic.
- Eleccions al Parlament de Catalunya: CiU 1.488; PSC-IC 465; ERC 439 i PP 85.
- Xerrada sobre "L'alimentació del nen esportista" a càrrec del Dr. Jordi Sitjà, metge especialista en medicina esportiva de la Generalitat de Catalunya a la Casa de Cultura.
- XVI Cursa de Sant Hilari de 12 km organitada pel Grup Fondistes S.H.
- *Un plat pla ple de poesia està*, a l'hora de conte de la Biblioteca gentilesa de "la Caixa".
- Incendi en un habitatge del carrer Rectoria.
- Curset d'egiptologia amb l'egiptòleg Mohamed Abd El Rahman a la Casa de Cultura.
- Trobada d'Escoles Verdes de Catalunya al CEIP Guilleries.

NOVEMBRE 99

- Esclaten tres artefactes explosius casolans en alguns portals.
- L'Ajuntament posa en marxa una Borsa de Treball.
- Inici del curs de Tai-Chi, a càrrec d'Emma Romero, a la Cooperativa.
- Hostals i restaurants del poble participen a la nit de la Gastronomia a la Selva.
- L'Associació de Turisme de Sant Hilari, per l'organització de la festa d'en Serrallonga, rep el Salsafí d'Or 1999 concedit per l'Associació de Restauradors de la Selva.
- Inauguració de la mostra permanent de bolets de les Guilleries al Museu Guilleries.
- Presentació de l'audiovisual "Bolets de les Guilleries" i castanyada popular al Museu.
- XI Marxa Excursionista "Camins de les Guilleries", organitzada per Ça-Calm Exprés.
- VIII Trobada d'observadors meteorològics de tot Catalunya a Sant Hilari Sacalm.
- Festival de Santa Cecília: Musical *Cats*, amb la Coral Cypsella de Sant Feliu de Guíxols i audició de les corals Cypsella i Amethysta organitzat pels Amics de la Música.
- Conferència a càrrec de Deli Saavedra, sobre el "Pla de Reintroducció de la Llúdriga", organitzada pel Museu Guilleries.
- Exposició dedicada a Gàmbia.
- Concert de tardor amb Azucarillo Kings, Macaco i Metropol al Pavelló Municipal.
- Aplec de Sant Andreu de Bancells amb la presència del Sr. Bisbe.
- Campionat provincial de Tir amb arc al Pavelló Municipal d'Esports.

DESEMBRE 99

- El CE Sant Hilari canvia l'entrenador.
- Xerrada sobre "Trasplantaments d'òrgans" tema de la Marató de TV3 a la Casa de Cultura.
- Festa internacional d'Ska, organitzada per ERC i JERC al pavelló d'esports.
- Concert del Quartet Albera i Jaume Oliver, guitarra, organitzat pels Amics de la Música.

Inauguració de la nova font del Petrinxo

El rei negre

Homenatge a l'estiuejant de l'any, Sr. Joan Ribas Estadella

Curs d´història de Catalunya

- Festival de Nadal dels alumnes del Col·legi Sant Josep en el Cinema Catalunya.
- 3 hores TT de motocròs, puntuable pel campionat provincial, al circuit dels Cortals.
- L'hilarienc Josep Rotllant i Moragas va rebre un *Laude* en la defensa del doctorat a la UAB, en un estudi de Bioquímica i Biologia molecular.
- Una colla d'hilariencs pugen el pessebre a Sant Miquel de les Formigues.
- Venda de llànties solidàries a la parròquia i a la Casa de Cultura.
- Missa del Gall a l'església parroquial amb participació de la Coral Els Nois Alegres.
- La companyia de teatre local "Com cal" representa *Desitjada* de Josep M. de Segarra.
- Concert Nadalenc de Sant Esteve a càrrec de les corals Petits Cantaires, Lutiana, l'Orquestra de Corda, i grups de Cambra, a la Cooperativa.
- Cagada del Tió popular, per a tota la quitxalla del poble a la plaça de l'Església.
- "El Nadal, una festa reciclable", organitat pels Serveis Socials, a la Casa de Cultura.

GENER 2000

- Recollida de les cartes dels nens hilariencs, a la Cooperativa, per part del carter reial.
- El PIJ organitza dos monogràfics de danses i dietètica per als monitors durant el Nadal.
- Els membres de la cavalcada dels Reis porten els regals despenjant-se pel campanar de l'església.
- Lliurament dels premis del VI Concurs d'aparadors amb motius nadalencs a Can Rovira: 1r Can Jombo; 2n Pastisseria Masó; i 3r Cal Forner Nou.
- Els participants al 3r Concurs de Pessebres reben els seus premis a Can Rovira.
- Cantada de nadales de la Coral Els Nois Alegres al Casal dels Avis.
- 1r Torneig de Reis local de tennis taula, organitzat pel CTT de Sant Hilari al Pavelló.
- Es repeteix, per petició popular, la representació de l'obra de teatre *Desitjada*.
- Presentació de l'Agenda llatinoamericana a la Cooperativa a càrrec de Justícia i Pau.
- XVII Cros de Sant Hilari i Jornada final del Gran premi La Selva al Pla de les Arenes.
- Demostracions gratuïtes de massatges japonesos a la Casa de Cultura.
- Conferència per als matrimonis que celebren 50 i 25 anys, a la Casa de Cultura.
- Inauguració de l'exposició sobre el Centenari Xavier Cugat a la Casa de Cultura.
- Torna a començar l'hora del conte a la Biblioteca Municipal.
- Presentació de l'editorial i la revista del grup Maulets al bar Tívoli.
- Noces d'or i argent dels matrimonis de Sant Hilari Sacalm a la parròquia.

FEBRER 2000

- L'Ajuntament crea un Club de Competitivitat per fomentar el turisme.
- Edició d'un suplement d'informació municipal.
- Es crea una fundació per gestionar la residència d'avis.
- Inici del curset de balls d'envelat a la Cooperativa.
- Inici del curset de massatge japonès: shiatsu amb el professor Hideo Asai.
- Representació de l'obra de teatre *Som i serem* al cinema Catalunya.
- "The cats expres band" a la Cooperativa, organitzat pels Amics de la Música.
- Festa de la Candelera amb els nous batejats al 1999 a la parròquia.
- Inici del curs sobre Història de Catalunya, amb Joan Güell, a la Casa de Cultura.
- Presentació del Club de Competitivitat i de la dinamitzadora de turisme per part de l'Ajuntament i el gerent del Patronat de Turisme de les comarques gironines.
- Primera cursa popular en BTT organitzada per Ça-Calm Exprés.
- Sopar dels empresaris i comerciants del poble amb el Sr. López de Lerma.
- Xerrada col·loqui sobre l'independentisme català organitzat per Maulets.
- Festa dels veterans del CE Sant Hilari a la discoteca Villaret, amb drag queen's i calendari.

Carnaval

El conseller Pere Macias en inaugurar la variant sud

Els armats de Sant Hilari a Barcelona

Equip Juvenil del C.E. Sant Hilari campió de grup

- Una de pirates... a la Biblioteca Municipal per l'Hora del conte.
- Inici curs "Llegir la Bíblia", amb el Pare Vilarrubias, organitzat per la Parròquia.
- Exposició "L'illa del tresor", un recull sobre textos de R. L. Stevenson.

MARÇ 2000

- Comença el nou curs de massatge japonès, Ito-Thermie a la Cooperativa.
- Arribada del Rei Carnestoltes amb botifarrada a la plaça del Dr. Robert.
- Mitin d'Esquerra Republicana de Catalunya, a la Casa de Cultura.
- Gran nit de Revista-Varietés, al Pavelló Municipal d'Esports.
- El Consistori, amb el vot en contra d'ERC, aprovà el pressupost municipal de 453 milions.
- Carnaval Infantil, amb els grallers de Montgrí, el grup "Quina Xerinola" i xocolatada al Pavelló Muncipal d'Esports.
- Carnaval Adult: gran rua amb el Grup Toc de Xarel·lo, i ball amb l'orquestra Traffic i el conjunt Hawai, al Pavelló Municipal d'Esports.
- Trobada Taller de Corals Infantils de Catalunya, al Pavelló Municipal d'Esports.
- VII enterrament d'en Carnestoltes amb botifarrada i grup de música, organitat per Ça-Calm Exprés al carrer Rocosa.
- XXIV Setmana esportivocultural del Col·legi Sant Josep.
- Exposició RECICL'ART organitzada per l'Aula d'Art Municipal a la Casa de Cultura.
- Donació de sang a la Casa de Cultura, amb la participació de 216 persones.
- 1a Marxa nocturna "Camins de les Guilleries" organitzada per Ça-Calm Exprés.
- Ça-Calm Exprés organitza la 1a Cursa ciclista "Carreteres de les Guilleries".
- XXVI Competició de cants d'ocells a la plaça Josep Moragues.
- Festa dels Tres Tombs amb cercavila de cavalls i benedicció dels animals.
- Anada al Teatre Nacional de Catalunya a veure l'obra de teatre *Olors*.
- Celebració del Dia Mundial de l'Aigua pels centres d'educació infantil i primària.
- Presentació de l'associació espanyola d'ajuda a l'adoptat a la Casa de Cultura.
- Audició de rock al Cinema Catalunya amb els grups locals Catau i Lorien dins els actes del 25è aniversari del Grup Sardanista de Sant Hilari.
- Xerrada sobre la malaltia d'Alzheimer al Casal dels Avis Can Blat.
- *Quan les mares es desmadren 3* al Cinema Catalunya, Mares del Col·legi Sant Josep.
- L'hora del conte torna a la Biblioteca Municipal.
- Setmana cultural CEIP Guilleries.

ABRIL 2000

- L'Agrupament Escolta participa a la trobada del Xarbot amb 15.000 joves més a Vic.
- Xerrada per als comerciants de Javier Sobrino, cap de l'Oficina de Comerç de Catalunya.
- Exposició "Dona i família, a la Catalunya Contemporània" a la Casa de Cultura.
- Roda de premsa per explicar les novetats del Via Crucis a Can Rovira.
- Participació en el programa *El suplement* de Catalunya Ràdio de l'alcalde Robert Fauria i Anjelika Lapko com a immigrant.
- La companyia de teatre local Com cal va a Tàrrega a concursar al certament teatral amb l'obra *Desitjada* de Josep M. de Segarra.
- Roda de premsa al Palau Robert de Barcelona per presentar del Via Crucis Vivent.
- La Coral Petits Cantaires canta en el concert del 150è aniversari del moviment coral de Catalunya i la clausura de l'any Clavé.
- Els armats de Sant Hilari desfilen pels carrers de Besalú en la commemoració dels 300 anys de la Confraria de la Mare de Déu dels Dolors, d'aquella localitat.
- L'Associació de Comerciants de Sant Hilari organitza un concurs d'atenció al client.
- Vetllada poètica sobre Salvat Papasseit a la Cooperativa, patrocinada per "la Caixa".
- Presentació del llibre de poesies *Romàntiques* de Manel Ruiz, editat per col·laborar amb Ayuda en Acción.

Guanyador del premi de pintura ràpida, Narcís Sala

Pas de la Flama de la Sardana per Sant Hilari

Inauguració de l'ampliació del parc de bombers local

Concert a la Sala Noble

- Exposició d'autors de sardanes a la Casa de Cultura.
- Lliurament de premis del V Concurs de cartells del Via Crucis Vivent'2000: 1r premi, Irene Mir; 2n premi, Antoni Barcelona; i 3r premi, Iolanda Triadó.
- Exposició i audiovisual del Via Crucis a Can Rovira i del vestuari a l'Hotel Suís.
- Monogràfics de tècniques de circ i ambientació, per a monitors, a la Casa de Cultura.
- Exposició de diorames del Via Crucis als Jardins de Can Rovira.
- Primera desfilada infantil d'armats, Dijous Sant a la tarda, pels carrers de la població.
- El Via Crucis Vivent atrau a més de 18.000 visitants el Divendres Sant.
- El grup sardanista homenatja la cobla Ciutat de Girona.
- Neixen 24 porcs d'una sola truja a la granja Casabosca.
- Fira de productes artesanals al passeig de la Font Vella.
- V Concurs de pintura ràpida organitzat per l'Aula d'Art Municipal.
- XV Concert de Sant Jordi, organitzat pel Grup Sardanista de Sant Hilari Sacalm.
- La coral Lutiana interpreta l *Stabat Mater* de G. B: Pergolesi amb un conjunt de corda.
- Les corals de Sant Hilari feliciten la Pasqua cantant les tradicionals caramelles.
- Parades de llibres i roses, la diada de Sant Jordi, pels carrers del poble.
- XVI Aplec Parroquial a Joanet, amb missa, arrossada i sardanes.
- Lliurament de premis del XXIV Concurs literari de narració curta a càrrec de Glòria Llobet, escriptora de literatura infantil i juvenil.
- Cine fòrum a benefici del Càncer amb la pel·lícula *Música del cor.*
- Arribada de la flama de la sardana, camí de Cassà de la Selva, ciutat pubilla d'enguany.
- Competició de Motocròs, al circuit dels Cortals, puntuable per al campionat provincial.
- La Coral Amethysta participa en un concurs a Ejea de los Caballeros (Saragossa).
- VIII Cursa de 100 km en BTT, organitada per Ça-Calm Exprés.
- Aplec del Roser a Santa Creu d'Horta, amb missa, truita de botifarra, ous i mona.

MAIG 2000

- Inici del curs de flor natural premsada a la Casa de Cultura.
- Es programen activitats per celebrar l'Any Internacional de la Cultura de la Pau.
- Acollida de l'exposició "Deute extern, deute etern" de Justícia i Pau.
- Xerrada al Casal d'Avis "Impostos que afecten els nostres estalvis".
- S'organitza un curs sobre l'obra poètica de Miquel Martí i Pol amb Roser Carol.
- Xerrada sobre "Comerç just, consum responsable" a càrrec d'Intermón.
- Concert *El millor de la tenora* amb la cobla selvatana pels 25 anys dels sardanistes.
- L'orquestra de cambra de Sant Feliu actua en un concert organitzat pels Amics de la Música.
- Venda de productes solidaris al mercat, a càrrec d'Intermón.
- Festa del Roser de Joanet amb missa i gran ball.
- El Casal dels Avis i el Via Crucis organitzen dues excursions al Port Aventura.
- Inauguració exposició "Coneguem el Marroc" amb degustació de menjar marroquí.
- Anada al teatre a veure l'obra *Cacao* de la Companyia Dagoll Dagom a Barcelona.
- Recollida de bolígrafs organitzat per Escoltes Catalans.
- Tirada provincial de Tir amb arc al camp municipal de tir amb arc.
- Sopar de final de curs de l'Escola d'Adults de Sant Hilari Sacalm.
- Homenatge a Miquel Martí i Pol dels escolars de Sant Hilari.
- Concert de final de curs de les corals Petits Cantaires i Nois Alegres a la Cooperativa.
- S'edita un fullet sobre els serveis municipals a la biblioteca.

Estades esportives 2000

Casalet 2000

Irene Mir guanyadora del cartell del Via Crucis i del de la Festa Major

Veterans del Club Esportiu Sant Hilari

JUNY 2000

- Inauguració Exposició Recicl'art a la Casa de Cultura de Girona.
- Performance, a càrrec de l'Aula d'Art Municipal en el seu 20è Aniversari.
- Inauguració Exposició final de curs de l'Aula d'Art Municipal (20è Aniversari).
- Concert Companyia Elèctrica Dharma, organitzat pel Grup Sardanista de Sant Hilari.
- Homenatge a l'Alfons Gasull, al cinema Catalunya.
- Mercat d'Art a la plaça Dr. Robert, a càrrec de l'Aula d'Art, en el seu 20è Aniversari.
- Celebració del Dia Mundial del Medi Ambient, pels centres d'Educació infantil i primària.
- Mostra de teatre escolar de la Selva 2000, al cinema Catalunya.
- Concert Trio de Violoncels, organitzat per l'Escola de Música.
- Promoció de la festa a Barcelona "Torna en Serrallonga", a càrrec de l'Associació de Turisme. Cercavila de Gegants.
- Excursió muntanyenca al Cercle de Siscar.
- Exposició de dibuixos i pintures dels alumnes del col·legi Sant Josep.
- Tram TT, al circuit d'Els Cortals, organitzat per Motoclub Sant Hilari.
- Aplec de l'ermita de la mare de Déu del Pedró.
- Concert fi de curs Escola de Música, a la Cooperativa.
- Tastet d'instruments a la plaça Gravalosa.
- Exposició final del curs de flor natural premsada.
- Arribada de la Flama del Canigó, i encesa de tots els foguerons, la revetlla de Sant Joan.
- Gran Revetlla de Sant Joan, a càrrec de l'orquestra Atlàntida, a la Sala de Villaret.
- 54è Homenatge a la vellesa, amb diferents actes.
- Audició de Sardanes amb la Cobla Genisenca, a la plaça Gravalosa.
- Actuació de l'Esbart Dansaire de Rubí, al Pavelló Polisportiu amb l'Espectacle *Canigó.*
- III Milla Urbana de Sant Hilari Sacalm, organitzada per les AMPA de les Escoles del poble i Atletes de Sant Hilari.
- Espectacle Infantil a la plaça Verdaguer, a càrrec del grup Toni's Trio.
- Cercavila i actuació del grup Roberto Aguilar y sus Mariachis.
- Campionat d'estiu de futbol sala, al Pavelló organitzat pel Club Futbol Sala Sant Hilari.
- Torneig local d'estiu de Tennis, organitzat pel Club Tennis de Sant Hilari.
- Càsting de la pel·lícula *Des del Balcó,* al 3r pis de la Casa de Cultura, per extres locals.

JULIOL 2000

- Ral·li de cotxes clàssics.
- Auto Cross, Campionat de Catalunya, al Circuit de Can Vives, Vidreres.
- Inici de les Bibliopiscines, a la piscina Municipal.
- Inici de les Activitats d'Estiu 2000, (Casal, Casalet i Estades Esportives).
- Concert: "Selva Big Band", organitzat pels Amics de la Música, al Jardí de Can Rovira.
- "Mulla't per l'Esclerosi Múltiple", a la piscina Municipal. Campanya d'ajut.
- Inici curs de balls tradicionals i populars, a la Cooperativa.
- Reunió informativa, IES Sant Hilari Sacalm, "Batxillerats 2000-2001.
- Festa de Sant Cristòfol, a la plaça Gravalosa. Benedicció i sardanes i ball amb l'AMOGA.
- Orquestra Jove de la Selva, al jardí de can Rovira.
- 24 h de futbol sala, al pavelló d'esports.
- Aplec de Santa Margarida de Vallors.
- Festa del Jovent, a la plaça Gravalosa.
- Festa Major de Santa Creu d'Horta.
- Curset de cuina infantil, per en Vadó Brugués.
- Festa del Barri de Petrinxo.
- 48 h de Ràdio Sant Hilari, al Pavelló Municipal d'Esports.
- Xerrada: "Un passeig per l'Himàlaia, maratons de Muntanya", a càrrec de Joan Cardona i Quico Soler, a la Cooperativa.

Centre d'educació infantil "Les Cent Fonts"

Aprendre a llegir i a escriure, una aventura apassionant!

L'objectiu d'aquest escrit és donar a conèixer una mica més el procés d'aprenentatge de la llengua escrita, que segueixen els nens i les nenes d'Educació Infantil i parlar de la necessitat que els pares ajudin els nens/es, en el seu esforç per aprendre a escriure i llegir.

A poc a poc, per l'evolució de la nostra societat, va desapareixent la figura de l'avi com a transmissor de la cultura popular que suposa una riquesa de llenguatge per a l'infant.

Per tant, creiem adient comentar algunes propostes per als pares, per passar-vos-ho bé amb els vostres fills/es en aquesta tasca, tot aprenent junts.

Els pares i les mares també són educadors

El llenguatge escrit és sempre present a la nostra societat, no només a l'escola. La importància del llenguatge escrit, avui, és extraordinària en tots els àmbits professionals i personals.

El fem servir per a totes les àrees del coneixement humà, i a totes les edats de la nostra vida.

Aprendre a escriure i llegir significa una vertadera revolució positiva en les capacitats dels nens i nenes. Ajudar els fills/es a fer un bon aprenentatge inicial facilita tot el seu procés educatiu.

Els vostres fills/es necessiten el vostre acompanyament en el gran esforç que els suposa aquest aprenentatge. El plaer de compartir amb els fills/es l'experiència emocional d'ensenyar i aprendre és insubstituïble.

Com s'espavilen els nostres alumnes per aprendre a llegir i a escriure?

El nen/a té idees pròpies des de ben petit sobre què és i què significa un text escrit. Per ensenyar a llegir i a escriure hem de conèixer aquestes idees seves per tal d'ajudar-los a avançar des del moment on es troben.

Aprendre la llengua escrita és sempre fruit de tot un procés. Els nens i les nenes passen per diferents etapes, cada vegada més perfectes, fins a descobrir els mecanismes que fem servir els adults per a llegir i escriure.

Per al nen/a, quan comença, no existeix cap relació entre els sons i les lletres. Només li preocupa trobar el significat dels textos. Haurà d'anar descobrint de mica en mica que les lletres representen sons diferents i, així, trobar la clau del sistema d'escriptura.

Els nens/es aprenen en grup, en relació amb les persones del seu voltant. Ningú no aprèn res tot sol. Ens necessitem els uns als altres per a tot. El llenguatge és comunicació, no el podem pas aprende sempre en silenci, al contrari: explicant, escoltant, dictant, llegint, escrivint, cantant, representant contes... Aprenem llenguatge escrit mitjançant els textos.

Tot aprenent a escriure i a llegir. Etapes en l'adquisició de l'escriptura

Durant el 1r Cicle d'Educació Infantil de (0-3 anys) l'infant fa canvis evolutius molt constants. Passen de la interacció mare-fill, que es comunica mitjançant la mirada, el somriure, el tacte... i a mida que el nen/a té possibilitats d'anar descobrint el seu entorn, evoluciona el seu coneixement global i participa d'una descoberta d'assaig i error. Balbucejant, imitant sons, sorolls que sent, gestos que veu a fer, escoltant contes, cançons i jocs de falda.

A mesura que amplia el seu vocabulari: verbalitzant tot el que fa, expressant les seves inquietuds i complint ordres senzilles, l'infant comença a associar paraula-objecte cap a la construcció d'una frase senzilla amb significat i qualsevol traç, gargot o expressió plàstica, són el primer contacte entre el lligam del llenguatge verbal i l'escrit.

Etapa presil·làbica

Els nens i les nenes no han descobert encara la relació entre els sons de la llengua escrita.

Etapa sil·làbica

Els infants escriuen una lletra per a cada síl·laba, perquè ja han descobert un primer lligam entre la paraula parlada i l'escrita. Comencen a escriure les vocals i algunes consonants, però només una lletra per a cada síl·laba.

Etapa sil·làbicoalfabètica

Els nens i les nenes van perfeccionant la seva capacitat d'analitzar les paraules i les síl·labes i, així, van trobant gairebé totes les lletres que formen les paraules. Però encara es deixen algunes lletres, especialment si escriuen textos de més de dues o tres paraules.

Etapa alfabètica

Amb tot el treball i l'esforç de cada dia, a l'escola i a casa, els infants van descobrint la relació directa entre els sons i les lletres. Per arribar aquí, els nens i les nenes han hagut de descobrir, entendre i fer-se el seu codi del nostre sistema d'escriptura. Per arribar als sistemes d'escriptura alfabètics la humanitat va trigar prop de 4.000 anys, comptant des dels primers signes considerats vertaderes escriptures.

Propostes per anar fent —tot jugant— a casa

- Llegir i explicar contes, si pot ser cada dia una estona.
- Escriure i llegir el propi nom, dels germans i familiars (en forma de llista).
- Aprofitar tots els catàlegs comercials: Hipercor... retallar-ne les imatges i fer-ne diferents activitats: classificacions, llistes de noms, menús, llista de compra.
- Fer servir anuncis, logotips... escriure el nom.
- Posar sempre el nom dels dibuixos i el propi nom a tots els treballs.
- Escriure i llegir llistes de tota mena, amb dibuixos o sense.
- Escriure la carta als Reis, felicitacions d'aniversari.
- Llegir i jugar amb els noms dels productes de consum.
- Fer el dibuix del conte i escriure-hi el títol.
- Escriure i llegir la llista dels personatges del conte.
- Aprendre poemes i cançons de memòria.
- Escriure cartes senzilles.
- Llegir i interpretar: parts del conte, poemes, programes.
- Llegir programes i cartells que ens arriben a la bústia de casa.
- Llegir els rètols pel carrer.
- Tenir un diccionari a casa i buscar noms.
- Jugar a dir: escriure i llegir paraules que comencin, que acabin, que tinguin... una lletra determinada.
- Jugar a endevinar paraules d'una llista curta que escriurem abans, davant d'ell...
- Fer servir l'ordinador sense por: lletres, títols, llistes; imprimir-ho i formar noms.
- Veure tots junts la tele: comentar, preguntar, interessar-se pels personatges favorits, què passarà, quines lletres han sortit en aquest títol.

L'equip directiu

L'Escola del nou mil·lenni

Tant si hem entrat al nou mil·lenni com si cal esperar al proper Cap d'Any, ja som al mític 2000. Potser ens ha decebut una mica, les pel·lícules de ciència-ficció ens auguraven tantes meravelles...

De totes maneres, les màquines ocupen un espai cada vegada més gran a les nostres vides: han entrat a l'empresa, estan entrant a l'escola i entraran a casa, si encara no ho han fet.

Inevitablement, afectaran també ***l'escola.***

Nosaltres ens hem posat a imaginar com pot canviar.

Com serà l'escola dels fills dels que ara són nens i nenes de parvulari...? Ells ens podran dir, si encara hi som, si hem encertat els nostres pronòstics.

Com serà ***el camí de casa a l'escola*** d'aquí a trenta anys?

Sant Hilari es va fent gran i seran necessaris canvis importants. Així doncs, la construcció d'una important xarxa de carrils per a bicicletes permetrà als nostres alumnes anar a l'escola amb aquest vehicle tan sa i ecològic. Potser el primer d'aquests carrils serà per anar de les escoles al polisportiu.

Els més matiners preferiran fer el camí a peu tot fent petar la xerrada amb els companys del barri. També estem convençuts que un eficaç servei de transport públic i gratuït estalviarà viatges a molts avis i pares. Un petit microbús d'energia solar transportarà els escolars del poble.

Les ***claus*** que ara emplenen bosses i butxaques deixaran de ser una càrrega per als mestres. La ***porta*** de fora el carrer serà d'obertura automàtica, s'obrirà des de la consergeria de l'escola. Un petit monitor de televisió permetrà veure qui truca. Els mestres, per obrir les classes, disposaran d'una targeta semblant a la dels caixers automàtics. Però per accedir a àrees restringides: despatxos, sala de noves tecnologies i experimentació caldrà recolzar els cinc dits de la mà damunt l'identificador digital.

I què hi portaran els nostres alumnes a les ***motxilles***? Per què encara en portaran, oi, de motxilles? Si és així, cal que el seu pes sigui lleuger i el seu transport fàcil. Les continuaran portant penjades a l'esquena si tenen poc pes i, en el cas contrari, les hauran d'empènyer en lloc d'estirar-les. Hi portaran, evidentment, l'últim joc informàtic de moda, els cromos repetits d'una sèrie japonesa sobre en Serrallonga, l'entrepà comprat a qualsevol hora del dia o de la nit en una gran superfície i de llarga caducitat, una beguda *light* amb envàs reciclable, les claus de casa i l'agenda de l'escola on hi haurà guardades un munt d'adreces electròniques i de pàgines web. I no ens oblidem tampoc dels cd-roms de les matèries. Els caldrà també una gorra i una protecció solar elevada per l'hora del pati i, per què no també alguna llaminadura biològica amb la marca de l'artesà elaborador comprada a l'agrobotiga de la cantonada? I què us sembla algun full en blanc per als més nostàlgics? D'avions se'n faran sempre.

El llapis, la goma i la maquineta tornaran a utilitzar-se després d'haver desaparegut dels estoigs durant força anys, però amb algunes variacions. Es posaran de moda entre els nens i les nenes les maquinetes automàtiques solars amb recollidor. Els llapis seran de fusta reciclada, la mina feta amb pigments no tòxics i no agressius per al medi ambient.

De fet, com hem dit, això serà una moda *retro*, ja farà anys que s'hauran inventat els llapis que no necessiten maquineta, la mina va baixant sola a mesura que es gasta.

Per fi s'haurà trobat una goma que no deixa anar borró i vindrà incorporada a la part superior del llapis.

La pissarra, podem concebre una aula sense pissarra? Les classes continuaran tenint-ne i serà de color blanc. Els retoladors esborrables amb esponja substituiran el guix, però s'hi escriurà poc. La major part del temps servirà per projectar des de l'ordinador els esquemes, fotografies, imatges en moviment, etc. continguts en el cd del tema d'estudi.

A les aules de parvulari hi haurà encara pissarres tradicionals de guix, col·locades arran de terra per a què els menuts hi exercitin el traç. De fet, seran les pissarres que la resta de l'escola haurà deixat d'utilitzar.

El mestre (espècie en perill d'extinció) i ***la mestra*** no tindran altre remei que adaptar els seus mètodes i dissenyar noves estratègies d'aprenentatge. Disposaran de moltíssims més recursos. Segurament els nens i les nenes del futur, gràcies als avenços tecnològics i al suport de la imatge i el so, aprendran a llegir i a escriure d'una forma més lúdica, interactiva, progressant sense altre fre que la pròpia capacitat, gairebé sense adonar-se'n, com qui aprèn a parlar. Aprendre a llegir i escriure requereix, però, esforç, cert grau maduratiu, aprenentatges previs, estímuls...

No penseu, doncs, que la feina del mestre ja no serà important. Qui, si no, ajudarà a triar a cada alumne el que li convé segons les seves necessitats, entre un munt de propostes? Qui, si no, oferirà solucions als problemes que sorgeixin mentre aprengui a llegir?

Algunes coses seran molt diferents; altres potser no tant. Les pantalles ens voltaran, estarem permanentment connectats, parlarem amb les màquines, tindrem traductors a l'instant.

Les rates de biblioteca de ben segur que passaran a la història. La ***biblioteca*** estarà ocupada per una invasió de ratolins que acompanyats dels seus col·legues, els ordinadors, els teclats, els altaveus...etc., faran que els usuaris puguin consultar els llibres sense moure's de la seva cadira. Si un lector vol llegir una novel·la només caldrà pitjar un botó i al moment la tindrà a punt per començar la lectura. Fins i tot potser no caldrà que ho faci, el lector de textos de l'ordinador li facilitarà aquesta feina. Qui sap si en obrir un llibre ens sorprenen: imatges animades, sensacions d'olors, gustos, sorolls...?

Això ens porta a parlar més de mediateca que de biblioteca, formada per tot tipus d'escrits impresos, vídeos, cassets, cd-roms, ordinadors, sintetitzadors de veu, qui sap què més.

Malgrat haver entrat en el segle de les noves tecnologies, el que sí és cert és que podrem seguir gaudint d'una manera o d'una altra del plaer de deixar volar la nostra imaginació que ens aporten els llibres tenint-los a les mans, passant pàgina i fins i tot marcant el punt per poder-hi tornar...

...I tota ***la gestió de l'escola***, com ens la podem imaginar d'aquí a 30 anys?

Aquells expedients, informes, llibres d'escolaritat escrits a mà només seran un munt de caixes a les golfes que algun nostàlgic potser desempolsegarà per celebrar el centenari del centre.

Suposem que tot això estarà ja molt informatitzat, potser els informes es rebran per correu electrònic a casa i els llibres d'escolaritat sí que desapareixeran, perquè ja ara és molt dubtosa la seva utilitat. Potser hi ha molta gent que no sap ni on para ni li han demanat mai. El que sí que es demana i potser es demanarà d'aquí a 30 anys seran certificacions d'escolarització que s'hauran de fer amb les dades dels resultats acadèmics informatitzades de què disposaran els centres d'ensenyament.

.... i el ***menjador*** escolar?

Segur que ja no aniran els alumnes amb els diners a la mà a apuntar-se i pagar el dinar del dia. Potser les famílies donaran ordre de pagament a través del seu ordinador o mòbil a l'entitat bancària perquè en el moment s'ingressi en el compte de l'empresa que gestioni el menjador la quantitat que s'ha de pagar per menú i que el llistat d'alumnes que es quedi es confecioni a través de les dades que facilitarà un banc en lloc del llistat de la classe.

...però i ***l'atenció personal*** i personalitzada?

Aquest aspecte mai no el podran oferir les màquines.

Perquè quan una família hagi d'escollir l'escola on portar els seus fills esperem que no només valori el nivell de tecnologia que li ofereixin els centres, sinó que també posi en un altre plat de la balança la possibilitat de fer una visita al centre quan està en funcionament, una entrevista amb les persones responsables, que contrasti opinions amb altres famílies i que sigui el pes d'aquest plat el que faci decantar la seva decisió. Si no és així, ens n'alegrarem molt de no pertànyer a aquesta generació.

Mestres del CEIP GUILLERIES,
estiu de l'any 2000

AMPA CEIP Guilleries

Vet aquí unes breus pinzellades del que ha estat per a nosaltres aquest curs 1999-2000.

La tardor de l'any passat, tota una colla de pares voluntaris durant uns dies van col·locar el parquet del nou gimnàs de l'escola. L'AMPA hi va contribuir amb les despeses totals del parquet. Els nens poden fer la gimnàstica a la mateixa escola i no s'han de desplaçar al poliesportiu. D'altra banda, com que s'ha fet un petit escenari, els pares gaudim amb les representacions dels nostres fills, que queden molt lluïdes.

Us preguntareu què més hem fet i, d'entre altres coses, aquí teniu la resposta: en coordinació amb l'equip docent del centre, hem organitzat, com cada any, tot un ventall d'activitats complementàries que mouen les inquietuds dels nens. Hi ha activitats esportives (bàsquet, escacs, atletisme, joc organitzat) on els nens poden treure el gran esportista que duen a dins; activitats artístiques (els nens i, sobretot, les nenes gaudeixen fent dansa i aeròbic; manipulen diferents materials

i creen unes manualitats d'allò més súper o uns dibuixos i pintures molt creatius). També s'han potenciat la mecanografia, la informàtica i entreteniments per als més menuts.

S'ha organitzat, per a tota la família, una sortida a l'escola verda de Reus i a final de curs hem anat tots plegats al Tibidabo, i per descomptat, l'esperada festa de final de curs dels dies 17 i 18 de juny, on vam tenir de tot: un petit festival ple de bons i graciosos artistes, un sopar a la fresca amb ball i xerinola i una matinal esportiva on els nens i, nenes s'ho van passar d'allò més bé! El dia 18 era el dia de la jornada de "portes obertes" i pares, avis i família tota, podien gaudir veient les diferents classes que feien molt de goig. Nosaltres també vam aportar el nostre granet de sorra amb una gran exposició de complementàries amb fotos, pintures i manualitats fetes durant tot el curs en aquelles hores de 5 a 6 de la tarda en què molts pares treballen o bé s'estimen més que els nens aprofitin el temps de manera creativa o esportiva.

Desitgem una molt bona Festa Major a tothom!

Junta de l'AMPA
Col·legi Guilleries

Apunts del Sant Josep

La promoció de 4t d'ESO del 2000

Se'n van

Cada juny hi ha un grup d'alumnes que ens deixa perquè ha acabat el seu periple per l'ensenyament obligatori. En general estan contents, perquè es troben al final d'una etapa escolar en què han hagut de superar les dificultats pròpies de l'adolescència i també perquè se'ls obre un nou panorama, amb diferents itineraris.

Per a ells, el juny equival a proves, notes, sopars d'acomiadament, inici del primer treball o trencament d'amistats; és com un deixar-se anar, com si ara el nou vial fos una autopista.

Els pares hem de ser conscients d'aquesta nova situació i veure que la relació amb ells canviarà en certs aspectes. Cal acceptar-ho, però pensant sempre que ens necessiten, malgrat que no en volen

Fent matemàtiques a la placeta en el Dia del Nombre

sentir a parlar, amb el nostre ànim, control, ajut i ambient familiar, si abans s'ha cultivat...

No és un moment per perdre els fills encara que siguin més grans, és una edat propícia per enfortir uns lligams que seran definitius. Aquí es veurà si ha estat positiu el treball elaborat artesanalment a casa fins ara...

Per als mestres són dies de nostàlgia, de reflexió, de pensar que els alumnes van entrar al centre infants i en surten nois i noies (per cert que enguany feien molt de goig per anar molt ben vestits) capaços d'enfrontar-se amb la nova realitat que suposa tenir uns envejables 16 anys.

Avui, com sempre al llarg de la història, també els joves són les generacions més conflictives, senzillament per l'edat. Sí que sabem que se'ls relaciona amb determinats problemes conjunturals que coneixem, però al mateix temps puc donar fe que tenen uns valors que els permetran integrar-se en la difícil societat adulta amb garanties d'èxit. Ja ho veureu.

Fora de l'aula, a Primària

Sembla que des de fa tres anys les *stars* del cole siguin les mares, perquè amb el *desmadre* del mes de març acaparen l'atenció.

És evident que els alumnes es diverteixen veient les mares ballant i cantant a l'escenari, però també ho fan al llarg del curs, amb les activitats diàries i més amb les jornades que es dediquen a activitats més lúdiques però vinculades a l'objectiu d'aprendre.

Aquest és el cas del Dia del Nombre, amb la idea de portar les mates al carrer, de la fira esportiva, del dia del medi ambient, de les sortides de colònies... A través d'aquests centres d'interès els alumnes es troben amb situacions pràctiques que faciliten determinats aprenentatges, entre ells també el de la convivència entre els alumnes. Pot aparentar que fora del recinte-aula els alumnes prestin menys atenció, però és al revés.

Des de fa un temps, a les aules, la ratio professor-alumne és molt idònia per a poder treballar estupendament bé amb alumnes i atendre les diferències que hi ha dins del grup classe. És precisament en aquestes situacions que esmentàvem més amunt on es poden veure i detectar trets fonamentals de la personalitat de l'alumne i es poden treballar amb previsió de futur.

Han estat diversos i importants els pedagogs que han fet ús relatiu de l'aula...

Aires de canvi

En altres pàgines ja es diu que en Gasull es jubila i deixa el Sant Josep. S'han fet diferents actes de reconeixement i es tardarà temps a desvincular-lo del centre, evidentment, i per moltes raons.

Cal dir, però, que s'acaba un període, una etapa en què en Gasull ha estat al davant de la direcció del col·legi amb un element humà que ha treballat i li ha fet costat en tot moment. S'acaba una manera de fer les coses.

El fet suposa renovació i implica un canvi que ha de repercutir en l'estructura de funcionament i gestió del Col·legi Sant Josep.

No seria lògic començar de cap i de nou perquè es pot aprofitar el que hi ha. És evident, però, que ha d'entrar-hi aire nou, que vol dir discussió, diàleg, participació, debat i optar per aconseguir objectius que han d'estar molt d'acord amb la situació que ha d'afrontar una escola en els moments actuals.

Canviar no vol pas dir posar-ho tot de dalt a baix, vol dir adoptar un canvi d'actitud de tots els que formem el centre, –d'acord amb el que s'ha fet fins ara–, i adaptar-se a una nova situació que vindrà marcada pel treball de conjunt. Cal que cerquem el rol que ens correspon a cadascú, a nivell de col·lectiu i individual i que fruit d'un treball ordenat i en equip, pares i mestres, seguim progressant pel bé dels alumnes, que vol dir dels futurs ciutadans.

El Sant Josep ha tancat una bella pàgina de la seva història amb en Gasull, una etapa força personalitzada, m'atreveixo a dir. Seria interessant que les noves pàgines a escriure fossin resultat de les aportacions i treball de mestres i pares, perquè només així el resultat serà més beneficiós per aquells nens i nenes o nois i noies que viuen a les nostres aules.

El setembre el Col·legi Sant Josep obrirà de nou les seves portes, amb il·lusió renovada, per millorar el passat i engrescar cap al futur.

Equip directiu del Sant Josep

La gestió artística de les deixalles

Cada temps té el seu art, cada persona té el seu art, cada societat té el seu art, per tant, l'art actual mostra i reflecteix les característiques de la societat on està inserit. L'artista influït per aquesta circumstància i alhora influint en la circumstància desenvolupa un art que sempre estarà d'acord amb el seu temps.

El Taller de l'Aula d'Art Municipal anomenat Reciclart, dedicat a reflexionar i produir art amb materials de reciclatge compleix fil per randa aquestes premisses, retrata fidelment característiques de la societat que la produeix, la societat de l'abundància, del consum, de l'usar i tirar. L'art que utilitza materials reciclats, que busca en els abocadors els materials per expressar-se constata dues realitats que aprofita: 1. Hi ha una gran quantitat de materials i de molt bona qualitat. Per dir-ho en termes de mercat, hi ha una gran oferta; 2. És barat i està a l'abast de tothom.

Però Reciclart és també, al nostre parer, un servei social que hauria de tenir l'atenció de les institucions, d'aquelles que es dediquen a la millora i preservació del medi ambient, també d'aquelles que intenten regular i gestionar el gran volum de deixalles que produïm, de la Junta de Residus, i també de la sanitat. Pensem que és així perquè, com a mínim desviant materials residuals, que a voltes tenen difícil gestió, cap a la creació artística, disminuïm el volum d'aquestes deixalles, gestionant-les, les transformem i passen a ocupar un espai en les nostres lleixes, en les nostres parets. Tots actualment retenim en les nostres retines la imatge de contenidors plens, desbordats, que decoren sense cap mena de gràcia les nostres poblacions, aquí sí que no hi ha art ni poesia.

L'art de materials reciclats hauria de ser una activitat si més no recolzada i no pas subvencionada, tallers on s'experimentessin noves aplicacions, nous aprofitaments en els camps de l'art. ¿Us imagineu una societat on els seus residus es convertissin en art, que la seva gestió residual fos una activitat artística, una gestió poètica de les escombraries? Això sí que seria donar-li la volta a aquesta problemàtica. Estem segurs que si l'art i la cultura participessin en la gestió dels residus, aquesta activitat tindria uns resultats millors, i això és així per les característiques intrínsiques de l'art. Una activitat acostumada a utilitzar la imaginació, a la gestió de sistemes caòtics, a la reflexió i l'anàlisi, que li donen una experiència per poder afrontar amb més agilitat situacions crítiques com pensem que ho és la gestió dels residus.

Exposició Reciclart a Girona.

Imatge actual de les deixalles.

El més de juny passat es va presentar a Girona una exposició de Reciclart que és un exemple del que estem dient, deixalles ordenades i classificades amb valors estètics i ètics clars, que va crear admiració i reconeixement entre les poques persones que s'interessaren per aquesta manifestació, és un petit exemple. Pensem que la solució als problemes que la nostra societat ens planteja no es poden deixar només a les mans dels "especialistes", la complexitat fa que les solucions s'hagin d'afrontar d'una manera interdisciplinària, s'han de trencar les barreres que fan que fins ara els anomenats humanistes no puguem intervenir en temes tècnics, o al contrari, que els tècnics no puguin entrar en el món de la creativitat, dels sentits i dels sentiments. Aquesta és una nova visió que intenta sortir del cul-de-sac, que l'antiga ciència ens ha col·locat, lleis, i teories que en la realitat no es compleixen, en primer lloc perquè la mateixa realitat no es deixa atrapar per aquestes lleis i teories a causa de la seva complexitat, i en segon lloc perquè tenim lleis i teories científiques que tenen la pretensió d'explicar-ho tot, i això no pot ser. Anem cap a la creació de sistemes més oberts on la pretensió no sigui explicar-ho tot, preveure el comportament, si no tot el contrari observar i comprendre.

Joan Escolà Pujol

CLUB TENNIS TAULA SANT HILARI: "TORNAR A COMENÇAR"

Moltes de les entitats que any rere any tenen el seu raconet en el Programa de la Festa Major comencen els seus escrits agraint un any més l'oportunitat que els dóna aquesta publicació per fer conèixer al poble quines han estat les seves activitats. En el nostre cas, el del Club Tennis Taula Sant Hilari, la nostra intenció seria més la d'aprofitar aquesta bona ocasió per fer-nos conèixer perquè molts de vosaltres, amics lectors, segurament us heu assabentat ara mateix que a Sant Hilari hi ha un club de tennis de taula (o de ping-pong, que és el mateix).

Doncs sí, fa cosa d'un any, una colla d'amics, enduts per les ganes i afecció al ping-pong, vam decidir apuntar-nos a una lliga comarcal i representar el poble de Sant Hilari. El suport del nou Ajuntament del poble va ser total i ben aviat ens van proporcionar i habilitar un local (just al davant del bar del poliesportiu) i dues taules totalment reglamentàries per poder jugar. Les taules són d'ús municipal i qualsevol persona que ho vulgui pot jugar-hi. El resultat esportiu va ser molt positiu perquè, tot i ser el primer any, vam quedar just a la meitat de la classificació de la lliga. També a principis de juliol vam participar en les Dotze Hores de Torelló on vam poder respirar l'autèntic ambient del ping-pong en un poliesportiu ocupat per setze taules! També vam organitzar un campionat local per Reis i hem participat en les estades esportives i en la "1a Setmana Esportiva". En definitiva, es tracta d'agafar experiència en tots els nivells i de donar a conèixer les possibilitats d'aquest esport a la nostra Vila.

Qualsevol activitat esportiva és recomanable i la del ping-pong ofereix unes possibilitats molt interessants. Per exemple, és un esport per a totes les edats perquè la condició física no és prioritària. L'experiència i l'habilitat ho són tot. És un esport equitatiu per a nois i noies, la diferència de sexe no és important. És un esport totalment adaptable a persones amb disminucions físiques i psíquiques, hi ha estudis fets del valor terapèutic d'aquest esport i és que, en ser un esport individual, demana una gran concentració i control d'un mateix. I ja per acabar; no és un esport de contacte que pugui incitar a la violència, ni tampoc és un esport car. A tot això hi hem d'afegir que és un esport que es practica en locals tancats, així doncs, faci fred o vent, plogui o nevi podem jugar a tennis de taula sense cap problema.

Per últim, no seria just acabar aquest escrit sense fer una mica d'història del poble i dir que de fet nosaltres no hem creat el club de ping-pong del no-res, sinó que a Sant Hilari hi havia hagut molts bons jugadors per allà als voltants dels 80 que jugaven a l'actual Sala Noble de la Cooperativa i que ells van crear el club. Nosaltres el que hem fet és recollir aquesta tradició, renéixer i mirar de tirar-la endavant amb gran entusiasme i l'ajuda de tots perquè els principis, ja se sap, sempre són difícils.

Bé ara ja sabeu alguna cosa més del Club Tennis Taula Sant Hilari. Al poliesportiu sempre hi ha una taula a punt per jugar i passar una bona estona!

Us desitgem una Bona Festa Major.

CTTSH

Casa de Cultura

Des de la Casa de Cultura, volem donar les gràcies a en Lluís Puigdemont i Reverter per la tasca realitzada durant aquests sis anys al capdavant de la Casa de Cultura ja que, d'entre d'altres coses, ha aconseguit que sigui un punt de trobada per tots els hilariencs i un lloc d'acollida per a la gent nouvinguda.

Cal dir també que, després de sis anys, la Casa de Cultura ha obtingut un dinamisme cultural de consideració i que el que s'ha de fer és conservar els fruits que s'han anat sembrant durant aquests anys.

Un cop més, Lluís, et desitgem el millor.

ELS TEUS COMPANYS DE FEINA

Acomiadament d'en Lluís Puigdemont

EXPOSICIONS

- Exposició de Mobles Restaurats, del taller de restauració de Sant Hilari.
- Exposició de peces artístiques d'acer inoxidable, forjades a mà, per Xavier Vila.
- Exposició fotogràfica del XXVI Saló Nacional de fotografia *Trofeu Quillat de Blanes*.
- Exposició *Els joves i la sexualitat*, cedida pel Servei de Salut Pública i Consum de la Diputació de Barcelona.
- Exposició *Gàmbia amb els cinc sentits*, produïda per la Cooperació Girona-Gàmbia.
- VI Exposició de pessebres i diorames, de l'Associació de Pessebristes de Sant Hilari.
- Exposició de pintura, de Montse Brugarola.
- Exposició *Cugat, del carrer del Sac a Beverly Hills*, cedida per la Diputació de Girona.
- Exposició *L'Illa del Tresor*, de Robert Stevenson, patrocinada per la Fundació "la Caixa", a la Biblioteca.

Inauguració de l'exposició Coneguem el Marroc

- Exposició de *Recicl'art*, organitzada per l'Aula d'Art Municipal.
- Exposició *Dona i Família*, de l'Institut Català de la Dona.
- Exposició d'*Autors de Sardanes*, organitzada pel Grup Sardanista.
- Exposició de Diorames del Via Crucis.
- Exposició de les obres participants al V Concurs de pintura ràpida.
- Exposició *Deute Extern, Deute Etern*, d'Intermón.
- Exposició *Coneguem el Marroc*, cedida per la Fundació SERGI.
- Exposició fi de curs Aula d'Art Municipal. Inaugurat un mural a la Paret d'entrada de la Casa de Cultura en commemoració del seu 20è Aniversari.
- Exposició de treballs dels alumnes de secundària del Col·legi Sant Josep.
- Exposició dels treballs d'alumnes del curs de flor natural premsada.
- Exposició de fotografies, d'Irene Mir.
- Exposició *Les Dones fan Història*, de l'Institut Català de la Dona.
- Exposició de pintura, de Ramon Sala.
- Exposició de pintura, de Montserrat Serra.
- Exposició de pintura, de Jaume Vila.
- Exposició de pintura, de Josep Ramon.
- Exposició de pintura, de Josep Nogué.
- Exposició de pintura, de Marià Climent.
- Exposició de peces artístiques, d'Antoni Barcelona.
- Exposició de peces artístiques, de Blanca.

CURSOS I CURSETS

- Curset d'*automassatge*, a càrrec de Carme Pascual.
- Curset d'*Egiptologia*, organitzat per l'egiptòleg Mohamed A. Rahman A. Aleem.
- Curs de l'art del Tai-Chi, a càrrec d'Emma Romeo.
- Curs de *Balls d'Envelat* a la Cooperativa.
- Cursos de massatges japonesos *Shiatsu i Ito-Thermie*, a càrrec del japonès Hideo Asai, a la Cooperativa.
- Curs *d'Història de Catalunya*, a càrrec de l'Associació Conèixer Catalunya.
- Curs *Coneguem la Bíblia*, organitzat per la Parròquia de Sant Hilari.
- Curs de *Flor natural premsada*, a càrrec de Maribel Toda.
- Curs literari sobre *L'obra poètica de Miquel Martí i Pol*, a càrrec de Roser Carol, organitzat per la Biblioteca.
- Curs de *Balls tradicionals i populars*, amb Jordi Palou a la Cooperativa.
- 5è Curset de Cuina Infantil, impartit per Salvador Brugués.

CONCURSOS

- 6è Concurs de guarniment d'aparadors: 1r premi, Germanes Camó, Ferreteria Can Jombo; 2n premi, Josep M. Masó, Pastisseria Masó; i 3r premi, Carme Fàbregas, Cal Forner Nou.
- 5è Concurs de Pintura Ràpida: Premi Infantil, Coral Escolà; Premi Juvenil, Berto Martínez; Premi Local, Anna Moreno; Premi "la Caixa", Antonio Romero; Premi Font Vella, Carles Ballestero; Premi Ajuntament, Narcís Sala.
- XXIV Concurs literari de Narració curta: Premi infantil, Laura Llunell i Pagès per *Un amor diví*; Premi juvenil, Sara Jordan i Suriñach per *Una nova vida, una il·lusió*; Premi adult, Ramon Garcia i Reverter per *Un noi agraït*.
- III Concurs de fotografia per a la portada del programa de Festa Major 2000. Guanyadora: Irene Mir.

CENTRE DE FORMACIÓ D'ADULTS

ENSENYAMENT REGLAT

Formació Bàsica
Graduat Escolar

ENSENYAMENT NO REGLAT

Català Nivell C
Anglès Nivells I, II i III
Estampació i Puntes de coixí
Aula d'Art
Diferents cursos monogràfics

- Presentació del curs 1999-2000 del Centre de Formació d'Adults a càrrec de Xavi Colon, regidor de Cultura de l'Ajuntament de Sant Hilari.
- Els alumnes matriculats al curs acadèmic 1999-2000 han estat 185.
- Activitats realitzades al llarg del curs:
  - Sortida al teatre a veure l'obra *Olors*, de Josep M. Benet i Jornet.
  - Sortida a València a veure el Museu l'IVAM.
  - Sortida al teatre a veure l'obra *Cacao*.
  - Sopar final de curs.
  - Exposició *Recicl'art*, organitzada per l'Aula d'Art Municipal.
  - Festival *Performance*, organitzat per l'Aula d'Art Municipal.
  - Fira de l'Aula d'Art.
  - Exposició fi de curs i celebració del 20è Aniversari de l'Aula d'Art.

Dia del mediambient

XERRADES

- Conferència *Moble antic*, per Joan Güell.
- Xerrada *Els joves i la sexualitat*, a càrrec de Cristina Paus, agent de Salut del Consell Comarcal de la Selva.
- *L'alimentació del nen esportista*, pel Dr. Jordi Sitjà, metge, especialista en medicina esportiva de la Secretaria General de l'Esport de la Generalitat de Catalunya.
- Assemblea de *treballadors/es de fusta i serradors*, convocada per CCOO.
- Presentació de l'Agenda Llatinoamericana, per Justícia i Pau de Girona i amb la col·laboració del grup Tornaveu.
- *Trasplantaments d'òrgans*, per la Dra. Maria Díaz Caballero, en col·laboració amb la Fundació La Marató de TV3.
- Xerrada-Col·loqui sobre *la Malaltia d'Alzheimer*, a càrrec de l'Associació Entorn de la Malaltia d'Alzheimer (AEMA).
- Xerrada *Deute Extern, Deute Etern*, per Intermón.
- Homenatge a Miquel Martí i Pol, a la Cooperativa.
- Xerrada informativa als alumnes de 2n de Batxillerat.
- *Un passeig per l'Himàlaia, maratons de muntanya*, per Joan Cardona i Quico Soler, escaladors.
- Presentació del llibre *Romàntiques* d'en Manel Ruiz.

PUNT D'INFORMACIÓ JUVENIL (PIJ)

- La demanda d'informació, durant l'any 1999, ha estat de 519 consultes, la qual cosa indica que hi ha hagut un increment important.
- Edició d'un tríptic informatiu de les activitats infantils i juvenils que es poden fer a Sant Hilari.
- Enguany, a diferència d'altres anys, la V Setmana Cultural, s'ha celebrat en dos dies: el dia Mundial de l'Aigua, el 22 de març, i el Dia Mundial del Medi Ambient, el 5 de juny.
- El Punt d'Informació Juvenil va organitzar l'estiu'99 el Casal d'Estiu, amb la participació de 215 nens i nenes, i les Estades Esportives amb 200 infants i joves inscrits.
- Cal dir que, des del PIJ, es pot consultar Internet, tot reservant hora, per evitar possibles col·lapses.
- Per les vacances de Nadal i Setmana Santa es van organitzar monogràfics d'educació en el lleure per a monitors i caps amb el programa:
  - Danses i ballarugues d'arreu del món.
  - Nyam, Nyam. Bon profit! Dietètica i nutrició.
  - Tècniques de Circ.
  - L'Ambientació.
- Des del Punt d'Informació Juvenil s'han tramitat 32 carnets joves. Amb aquest carnet els joves poden aconseguir descomptes i avantatges mensuals. D'altra banda, cal destacar, que una de les novetats d'aquest any és que des del Punt d'Informació Juvenil, es pot fer el carnet d'albergueista.
- Al mes de juliol, i a traves d'Internet, es van donar les places universitàries als futurs estudiants universitaris de Sant Hilari. Van ser prop de 50 estudiants els que van aproparse pel PIJ.

LA BIBLIOTECA MUNICIPAL

Any: 1999
Població atesa: 16.068
Població atesa a les bibliopiscines: 237

Fons llibres a 31-12-99: 17.162
Increment fons llibres 1999: 858

Fons no-llibres: els comptabilitzarem properament
Increment fons no-llibres: no comptabilitzat

Usuaris infantils préstec: 2.287
Usuaris adults préstec: 1.956
Total: 4.243

Usuaris infantils biblioteca: 8.931
Usuaris adults biblioteca: 7.137
Total: 16.068

Llibres en préstec: 6.129
Revistes en préstec: 273
Material audiovisual prestat: 154
Documents prestats: 6.129
Documents prestats no-llibres: 427
Llibres consultats a la sala: 13.727

Llibres consultats bibliopiscines: 1.140
Revistes consultades a la sala: 3.146
Revistes consultades a les bibliopiscines: 174
Llibres consultats: 14.867
Revistes consultades: 3.320

ACTIVITATS

- Diferents sessions de l'Hora del Conte: setmanalment d'octubre a desembre i mensualment de gener a juny.
- L'Hora del Conte *Un plat ple de poesia està*, per Sílvia Llorente i Roser Ros, amb la col·laboració de "la Caixa".
- L'Hora del Conte *Una de pirates*, per Albert Estengre, patrocinat per "la Caixa".
- Exposició de llibres "Charles Schulz".
- Publicació del fullet informatiu de la Biblioteca *Ara, més serveis per a tothom.*
- Recital de poesia *Salvat Papasseit*, amb els actors Xavier Aucellé, Ferran Franca i Montse Triola, patrocinat per "la Caixa".
- Exposició de llibres de Glòria Llobet.
- Bibliopiscines al Pavelló Municipal.

Presentació del llibre d'en Manel Ruiz

Horari Biblioteca: 2/4 de 5 a 2/4 de 9 de la tarda (tot l'any).
Total hores setmanals obert al públic: 20 h (tot l'any).

El Cos de Bombers

Fa més de trenta anys que es va crear a nivell local el Cos de Bombers Voluntaris municipal. Amb la instauració de la Generalitat de Catalunya, el Departament de Governació va assumir les competències sobre prevenció i extinció d'incendis i salvaments, conjuntament amb els ajuntaments. El Cos de Bombers voluntaris va passar a dependre de la Generalitat i va ser dotat de més mitjans tècnics per actuar. Actualment està format per nou persones, un vehicle tot terreny Pegaso, degudament equipat, i nombrosos equips de personal per lluitar contra els incendis. Cal destacar que els bombers voluntaris de Sant Hilari han intervingut en l'extinció de la majoria d'incendis, tant urbans com forestals, amb la col·laboració de voluntaris i de l'ADF.

El passat dia 18 de juliol, l'Hble. Conseller d'Interior, Sr. Xavier Pomés, va inaugurar l'ampliació del Parc de Bombers situat al carrer Verge de Montserrat. Aquest local està preparat per guardar-hi dos vehicles, disposa d'un lavabo amb dutxa i d'una sala d'estar que serveix al mateix temps d'oficina, i està dotat amb els corresponents aparells de telèfon i ràdio per comunicar-se amb la resta de parcs de bombers de la Comarca i amb la central de Girona.

Aquestes noves instal·lacions i recursos representen una millora important en la infraestructura per a la seguretat del municipi quant al tema d'incendis.

Els telèfons per localitzar els bombers en cas d'emergència són els següents:

– **Bombers de la Generalitat: 085**
– **Policia Municipal: 972 86 81 23**

grup sardanista Sant Hilari

TRES DOSOS, UN TRES I... VISCA!

Era l'any 1975 quan, un grup de joves de poble, entusiastes de la sardana, decidiren posar en marxa el Grup Sardanista Sant Hilari. Una entitat que es va anar arrelant a la nostra vila i que va provar de transmetre el seu esperit al jovent de Sant Hilari amb un èxit realment aclaparador. Tots hem sentit a parlar d'aquells cursets de sardanes amb més de tres-cents, sí, sí, tres-cents, tal com sona, participants. Eren altres temps, per descomptat. Es va funcionar així durant una bona temporada, però van arribar temps no gaire favorables i el Grup Sardanista va deixar de funcionar. Uns anys després, un grup de socis, alguns d'ells membres del grup fundador, va decidir tornar-lo a tirar endavant. Hem arribat així a l'any 2000 i, en conseqüència, als vint-i-cinc anys de vida del Grup Sardanista Sant Hilari.

Per celebrar aquest esdeveniment s'han programat moltes activitats dirigides a tot tipus de públic: des d'un Concert de Rock a un Concert de Sardanes, passant per concursos de fotografia, exposicions d'autors de sardanes, concert commemoratiu dels 150 anys de la tenora i un concert estrella amb la Companyia Elèctrica Dharma. Hem preparat tots aquests actes amb il·lusió, amb la il·lusió dels que intenten fer coses perquè la gent del poble en gaudeixi, sense buscar res ni demanar res a canvi, només la participació dels convilatans i el desig d'oferir-los una diversió de qualitat. La resposta, ho hem de dir, ha estat totalment decebedora. Un no acaba d'entendre que poc més de dos centenars de persones assisteixin al concert d'un grup que acabava d'omplir fins a vessar el Palau Sant Jordi. Després, molts es queixen (no saben fer res més) que a Sant Hilari no s'organitzen coses, que no hi ha activitats de qualitat. Com voleu que se n'organitzin, si la resposta és aquesta? Com preteneu que algú o alguna entitat s'arrisqui, a partir d'ara, a organitzar qualsevol acte de qualitat? Nosaltres ho hem intentat i fins i tot hem mirat de fer quelcom més que actes relacionats amb el nostre tema, la sardana. Hem intentat fer quelcom atractiu i ens hem equivocat. No hem comptat amb què tothom va cada vegada més a la seva i que els interessos personals estan, cada vegada més, per sobre dels col·lectius. Ens hem estat enganyant a nosaltres mateixos pensant que la gent respondria, que participaria, que voldria gaudir d'un acte que difícilment tornarà a repetir-se a Sant Hilari. Ens hem equivocat una vegada més. Això sí, ells tornaran a queixar-se, tornaran a dir que no s'organitza res, que Sant Hilari és un poble avorrit. Però no patiu, ells no faran un pas per posar-se al davant de res, seguiran sense agafar la responsabilitat que ja haurien de començar a agafar i seguiran anant a la seva. Això sí, se seguiran queixant (és l'única cosa que saben fer) i, qui sap, potser aconseguiran que els pocs que encara creuen en les persones i en l'actuació conjunta acabin de desil·lusionar-se i, avorrits del tot, ho engeguin tot a fer punyetes i aleshores sí que ja no s'organitzarà res a Sant Hilari i es podran queixar amb tota la raó del món. Segurament ni s'adonaran que gran part de la culpa és d'ells i de la seva manera d'actuar.

Bé, deixem de banda les coses negatives i passem a les positives, que també n'hi ha i Déu n'hi do les que hi ha. Vam celebrar un Concert de Sant Jordi veritablement brillant amb l'assistència de més de tres-centes persones. Es va presentar el nou logotip del Grup Sardanista Sant Hilari, obra de Iolanda Triadó i es van estrenar tres sardanes dedicades a la nostra Vila: *El clam de Sant Hilari*, de Tomàs Gil i Membrado; *Vila de les Cent Fonts*, d'en Martirià Font i Coll i *Vint-i-cinc roses per Sant Hilari*, d'en Pere Fontàs i Puig. Tot això amb una interpretació excel·lent de les cobles Ciutat de Girona i Cadaqués.

I el diumenge, 20 d'agost, el plat fort de l'any sardanista: l'Aplec de la Sardana. Tothom recorda la tremenda pedregada de l'any passat, una pedregada apoteòsica que formarà part de la història del nostre Aplec i, més encara quan s'haurà estrenat de conjunt la sardana del mestre Miquel Tudela i Benavent amb un títol més que escaient: *L'Aplec de la Pedregada*, que sens dubte ens tornarà a fer venir a la memòria l'escenari caòtic de l'Aplec del 1999. Estem segurs que tota la gent que ens visita el dia de l'Aplec no deixarà de donar-nos el seu suport i tornarem a gaudir d'una diada excel·lent i totalment consolidada dins dels aplecs de les nostres comarques. El nostre Escut d'Or d'enguany és el pare Joaquim Alqueza, una persona formidable. No és cap autor de sardanes, com els anteriors guardonats, però és una de les persones que més ha fet per la sardana. El pare Alqueza és un forjador de músics, un líder que ha aconseguit, des de la seva activitat al Col·legi Santa Maria, de Blanes i al Col·legi Pare Manyanet, de Reus, que potser la meitat dels músics que actuen a les cobles catalanes hagin sortit de les seves mans, dels seus ensenyaments i de la seva dedicació. És un veritable honor que ens hagi volgut acceptar l'Escut d'Or d'enguany.

Membres del Grup Sardanista Sant Hilari amb el mestre Pere Fontàs durant el concert de Sant Jordi
(Foto: M. J. Diari de Girona)

Seguirem treballant i ens seguirem esforçant perquè la nostra dansa es mantingui i es promocioni a Sant Hilari. És un signe d'identitat que ens neguem a permetre que desaparegui, si no, d'aquí a quatre dies...

TRES DOSOS, UN TRES I... VISCA LA FESTA MAJOR!

Jaume Fàbregas i Suñé
Grup Sardanista Sant Hilari

Societat de pesca esportiva La Gorga

CONCURSOS TEMPORADA 2000

Ordre	Participant	Puntuació*
1r	Josep García	153.720 punts
2n	Manuel García	94.230 punts
3r	Ramon Garriga	86.530 punts
4t	Àngel Colom	71.250 punts
5è	Eduard Miralpeix	53.050 punts
6è	Jaume Carreras	52.780 punts
7è	Francisco García	51.740 punts
8è	Enric García	44.600 punts
9è	Isidre Obiols	31.280 punts
10è	Rafael López	29.380 punts

* Puntuació provisional a falta de 4 concursos.

Any rere any, la Societat de Pesca la Gorga ve organitzant un calendari d'uns vuit a deu concursos de pesca modalitat ciprínids, en els quals s'ha aconseguit un alt nivell competitiu i de resultats, tant en la classificació provincial com nacional; així com pel nombre de captures per pescador. Cal remarcar que el peix s'ha de mantenir viu durant el concurs i després del control és lliurat altra vegada a l'aigua.

Convidem, tothom que hi tingui interès, que participi. Li facilitarem la documentació reglamentària i, si desconeix el sistema de pesca, l'ajudarem amb molt de gust.

La Junta - Comissió de concursos

Per un riu viu!

Des de primers de juliol la riera de Mas Quintà s'està assecant

A primers de juliol, la Societat de Pesca La Gorga, que té la gestió del vedat de Mas Quintà, va decidir no lliurar més passis per anar a pescar, a causa del baix nivell d'aigua que baixava i la indefensió dels peixos en aquesta situació. En el moment d'emetre aquest informe (mitjan de juliol) *ja hi ha un bon tram de riera totalment sec*. Altres bestioles del bosc estan menjant-se les truites i altres peixos que queden atrapats dins dels bassals i, dintre de pocs dies, els que quedin moriran, convertint-se les gorgues en pous putrefactes.

Ben segur que analitzant el tema en profunditat i amb temps, trobaríem els motius i potser el remei. Ens consta que s'està intentant de trobar solucions, però per desgràcia el temps apressa i nosaltres tan sols en tenim una, al nostre abast, que tingui una repercussió immediata: *Demanar que es gasti el mínim d'aigua possible*, ja que part del consum de l'aigua de la població de Sant Hilari es treu d'aquesta riera. Qualsevol estalvi d'aigua repercuteix en benefici del cabal i conseqüentment dels animals i vegetals que hi viuen.

Per això, demanem amb caràcter d'emergència:

Estalviar el màxim d'aigua possible per salvar la nostra riera i l'entorn

Preguem la transmissió d'aquest missatge als vostres familiars, amics i veïns, ja que la nostra riera ho agrairà.

Hem d'evitar situacions com aquestes, en les que els peixos, mancats d'aigua, moren en els bassals secs. Evitem-ho !

Proposem varis sistemes d'estalvi d'aigua que, encara que s'arribin a trobar solucions per la seva mancança, sempre seran benvinguts, ja que l'aigua és un bé molt escàs.

6 CONSELLS PER ESTALVIAR AIGUA

Primera desfilada infantil d'armats

Novetat del 2000 a Sant Hilari Sacalm

Per primera vegada a la història, pels carrers del poble de Sant Hilari desfilava un exèrcit infantil de soldats romans durant la passada Setmana Santa. Eren un total de 105 nens i nenes del nostre poble que ens varen fer posar la pell de gallina a tots plegats.

Tot començà quan un membre de la junta del viacrucis valorà l'interès i la il·lusió que tenia la mainada per participar en la processó de Divendres Sant. Així, doncs, va pensar que es podia dur a terme una desfilada infantil. I aquí estem!

Es va formar una junta integrada per un grup de pares i mares que volíem que tot tirés endavant i d'aquí que s'anaren fent reunions per poder lligar caps i portar a la realitat el que era un complicat projecte, perquè les dificultats eren enormes.

Qui ensenyaria a tocar els instruments musicals a la mainada? Foren en Ramon Molas, en Josep Mollfulleda *Sereno* i en Josep Garriga *Canudes*, que amb molt d'entusiasme i paciència i posant-t'hi tot el seu cor van ensenyar la mainada a tocar uns instruments que mai no havien agafat, el tambor i la trompeta i a fe que ho aconseguiren, perquè es va poder sentir en el recorregut.

Per altra banda, hi havia el difícil problema de la vestimenta. Eren diferents els interessos a unificar: la roba, qui la faria?, el cost, etc., fins que una mare i un grup de persones es van oferir desinteressadament a confeccionar el vestuari i d'aquesta manera solventar una tasca feixuga.

El casc també presentava dificultats, des del primer dia. Es va trobar, però, un grup de persones que vespre darrere vespre ens ajudaren i gràcies a la seva col·laboració es pogué enllestir tot, o sigui, que els problemes s'anaven resolent a mesura que es presentaven i el sentit d'ajut i col·laboració va permetre que s'arribés a un bonic final.

Havia arribat l'hora de la veritat. Va arribar el tan esperat i temut Dijous Sant. El dia acompanyava, però faltava veure com responia la canalla, ja que els grans mostràvem un gran nerviosisme.

Els menuts varen demostrar estar a l'altura de les circumstàncies i varen acomplir amb escreix el seu difícil repte perquè tot va sortir rodó. Ells s'ho passaren molt bé i es comportaren estupendament en tots els aspectes, demostrant una enorme serenitat i generositat; cal felicitar-los.

Per un altre cantó, s'han de donar les gràcies a totes aquelles persones –que foren moltes– que anònimament varen col·laborar en el somni de veure pels nostres carrers un exèrcit de petits romans. Va ser la demostració del que l'esperit de poble pot fer davant d'un esdeveniment tradicional que forma part de les nostres arrels i que ens identifica.

L'any vinent hi tornarem!

Una cordial salutació.

La Junta

Via Crucis Vivent

Mogut!

El Via Crucis de Sant Hilari al passeig de Gràcia de Barcelona

Com cada any, en arribar aquestes dates de festa i aprofitant l'oportunitat que ens ofereix el programa de la festa major, d'expressar la nostra opinió, volem fer un petit repàs al Via Crucis d'enguany.

Aquesta passada Setmana Santa, la recordarem molt especialment, per les ***mogudes*** que hem realitzat, sobretot per promocionar el Via Crucis Vivent i la Setmana Santa hilarienca, que per primer cop celebràvem com a festa tradicional d'interès nacional.

La moguda la vàrem començar el dijous 6 d'abril de 2000 amb una roda de premsa a Can Rovira. Férem sortir uns quants armats pels carrers del nucli antic, per poder fer una petita representació davant els mitjans de comunicació gironins.

El diumenge dia 9 d'abril es féu una sortida amb tots els armats a la comtal vila de Besalú, on es feia una concentració de manaies de les comarques gironines per celebrar els 300 anys de la Venerable Congregació de la Mare de Déu dels Dolors de Besalú. Cal dir que vàrem patir fins a l'últim moment, ja que aquell dia la meteorologia no ens acompanyava gaire. Finalment sortírem del *castrum*, instal·lat a les escoles de Besalú. Des d'aquí volem agrair a tots els hilariencs que aquell dia es desplaçaren fins a Besalú, per tal d'animar els nostres armats.

El dimecres 12 d'abril, es presentava el Via Crucis Vivent al Palau Robert de Barcelona per a la premsa barcelonina i catalana en general.

Va ser un acte molt curiós, ja que a les 12 del migdia i en plena Diagonal i Passeig de Gràcia, desfilà una petita comitiva dels armats amb Jesús portant la creu. Vàrem anar des del Palau Robert fins a la Pedrera i tornàrem fins al mateix palau on posteriorment es va fer la roda de premsa. La cara de sorpresos de molts barcelonins i turistes que en aquell moment eren al carrer va ser enorme i va tenir ressò a tota la premsa del nostre país. **Havíem conquerit Barcino** (Barcelona).

Gràcies als esforços que vàrem fer en totes aquestes sortides, poguérem disposar d'un nombrós públic el Divendres Sant a Sant Hilari per presenciar la representació de la passió i mort de Jesús.

La Junta actual va voler celebrar la Setmana Santa d'enguany d'una manera especial. Va creure oportú commemorar l'atorgament del Via Crucis com a festa tradicional d'interès nacional, en aquest especial any 2000.

Començàrem al matí del dissabte 15 d'abril fent una

Concentració de Manaies - Besalú

ofrena floral al cementiri per recordar tots els companys que han passat per la nostra entitat i que ja ens han deixat. Va ser un acte molt emotiu i hi varen assistir membres de la junta i familiars dels difunts.

A la tarda es va inaugurar una exposició sobre el Via Crucis i la seva història a Can Rovira. També al mateix lloc es va fer l'entrega de premis del V Concurs de pòsters del Via Crucis que, com sempre, el guanyador serà el pòster de l'any vinent. Aquest any la guanyadora va ser la Irene Mir. Cal donar les gràcies i animar a totes les persones que varen presentar-se al concurs, ja que la qualitat de les obres va fer molt difícil la feina del jurat.

A la nit, es va fer un sopar amb antics membres de junta, ja que no volíem celebrar aquest esdeveniment sense oblidar-nos dels que havien "tirat del carro" en èpoques anteriors. En aquest sopar, es palesaven les ganes que hi ha de fer pinya a l'hora de reforçar el nostre Via Crucis si mai hi ha qualsevol problema. **Felicitem-nos-en!**

Entrats de ple a la Setmana Santa i concretament al Dijous Sant, teníem muntats tots els quadres escènics, ja que hi va haver la I desfilada infantil d'armats. Des d'aquestes ratlles volem felicitar, i així també ho vàrem fer amb l'entrega d'una placa, la comissió que va organitzar aquest acte, i encoratjar-la per continuar-ho fent en les properes edicions.

Per fi va arribar el gran dia. Era el Divendres Sant, com cada any una explosió de nerviosisme i fervor popular acompanyava tots els organitzadors i participants de l'acte processional.

Durant la representació, vàrem tenir la visita de representats de partits polítics i d'institucions de Catalunya. Hi hagué la presència de la consellera de Benestar Social de la Generalitat, Irene Rigau. També varen veure l'acte, membres de diferents passions i processons d'altres pobles.

Durant les tres hores, que durà la presentació, es pogueren contemplar les noves capes que els armats de la tropa lluïren, també el misteri del Cireneu del qual s'ha fet una restauració molt acurada. Cal dir que el bon temps va acompanyar-nos durant tota la nit i vàrem poder gaudir de la Processó sense tenir fred, cosa inusual fins ara.

Per acabar, només ens resta donar les gràcies a totes les persones que d'una manera o altra han ajudat un cop més a portar al carrer el Via Crucis Vivent.

També donar les gràcies a les entitats que han fet possible que el Via Crucis es pogués portar a terme com, l'Ajuntament, pel seu patrocini; igualment a persones i empreses que han aportat el seu gra de sorra per poder sufragar les despeses que genera aquest acte.

Esperem que passeu una molt BONA FESTA MAJOR!

La Junta

Lliurament de premis del Concurs de Cartells

Bajos pel temps

Si l'any passat donàvem en aquest programa la benvinguda al nou regidor de Cultura, aquest any hem de fer-ho novament, ja que si fins aleshores depeníem d'aquesta Regidoria, ara hem passat a dependre de la de Medi Ambient i, per tant, el nostre nou regidor és en Xavi Aguilera. Benvingut.

Fent una mica d'història, hem trobat no fa gaires dies una fotografia antiga que sembla estar datada als primers anys 30, quan una colla d'estiuejants d'aquesta vila varen formar un grup de *meteoròlegs*. No hi ha cap data apuntada, ni tenim coneixement que fessin cap tipus de treball, però el que sí tenim són els noms de les components, que publiquem avui com a record d'aquelles persones interessades, fa una bona pila d'anys, en el temps, tal com nosaltres ho estem ara[1].

Tornant a l'actualitat, el cap de setmana del 20 i 21 de novembre de l'any passat es va celebrar al nostre poble la trobada de socis de l'ACOM (Associació Catalana d'Observadors Meteorològics) amb l'assistència del meteoròleg de TV3 Toni Nadal. Ens vàrem reunir al matí a Can Rovira i a continuació, l'Eduard de Ribot, enginyer agrícola i forestal, va dirigir una visita guiada pels boscos del municipi per poder observar i apreciar l'adaptació i l'explotació de les diferents espècies arbòries a la geografia i climatologia de la zona.

Després anàrem a dinar al Col·legi "Guilleries", tal i com ho veiem a la fotografia, i a la tarda férem una torrada de castanyes a Can Rovira i vàrem veure l'audiovisual sobre les Guilleries i visitàrem el Museu.

Els participants van quedar molt contents i l'encarregat de l'organització i meteoròleg local, Oriol Mas, va mostrar la seva satisfacció en ser la primera vegada que s'organitza la trobada a Sant Hilari i haver tingut tan bona acollida i participació. El fred també va voler assistir-hi i durant aquests dies el termòmetre arribà a –5,4° C i a -5,8° C, que foren les temperatures mínimes de tot l'hivern.

Com ha estat aquest any meteorològicament? Intentarem repassar-ho una mica.

Encara no s'havia publicat el programa de la Festa Major del 99, quan el dia 22 d'agost al voltant de les 7 de la tarda, més o menys, mentre l'aplec de sardanes escampava les notes de les cobles, el cel es posà molt negre amb un soroll que veritablement semblava que venia quelcom especial. No passaren uns segons que començà a caure una forta pedregada, va durar uns deu minuts, amb pedra molt grossa i va deixar el poble molt malmès: gran quantitat de teules, claraboies i uralites foradades, els cotxes que hi havia al carrer amb vidres trencats i molts abonyegats, i els arbres tampoc se n'escaparen. Amb poca estona, les fulles van cobrir el terra dels carrers, i els troncs desfullats deixaven constància de la forta empenta de la pedregada.

Aquest any, les dades del qual van des del juliol del 99 al juny del 2000, només hem batut un rècord i és el que fa referència a la *pressió atmosfèrica* que pujà fins a 1.032 mb el dia 4 de febrer, l'anterior màxima estava a 1.027,3 mb el dia 8 de maig del 98.

Dinar del dia de la Trobada

La *temperatura màxima* va ser de 30,6° C i es produí el dia 2 de juliol a les 16.54 min i la mínima, tal i com hem dit abans, va ser el dia 22 de novembre de -5,8° C en plena trobada local dels meteoròlegs.

Aquest ha estat un any amb molta *humitat* i molts els dies en què s'ha arribat al 100%; el dia menys humit va ser el 10 de febrer a les 14.26 h en què l'higròmetre va marcar el 14%.

Quant a la *pluja,* la màxima va ser el dia 12 de novembre que es recolliren 67 l/m² i la global de tot l'any va ser de 689 l/m² a l'estació meteorològica, 703,4 a la Font Vella i 675 a Can Jaume Moragues. No hi ha hagut cap any més sec des del 73 en què es van recollir 510 l/m² a la font Vella.

El cop de *vent* més fort va ser de 72 qm/h direcció NW, mestral, el dia 12 de desembre a les 9.18 h.

Cada any ens anem afeccionant una mica més a la meteorologia i cada vegada som més els que tenim termòmetres, higròmetres, baròmetres i pluviòmetres a casa, els observem, apuntem les dades i intentem confeccionar un mapa meteorològic de Sant Hilari per arribar a conèixer les característiques generals i les particularitats del temps de les nostres contrades. Aquest és el principal objectiu de tot l'equip.

Bojos pel temps
Sant Hilari Sacalm, agost 2000

1. Senyoretes que formaren la comissió de l'estació meteorològica de Sant Hilari: M. Monsent, M. Polit, C. Cusils, M. Casas, M. Fuster, A. Casas, V. Martí, E. Casals, M. Company, R. López, C. Molist, P. Rivera i P. Pascual.

Coral "Els Nois Alegres"

Enguany, l'agrupació "Els Nois Alegres" ha gaudit d'una nova direcció i té una directora jove, que dóna un nou aire a la formació i també una visió de la coral diferent. Una coral ha de ser una entitat o, si voleu, un grup de gent que es troba per cantar. Potser sembla una acció molt simple, i de fet ho és, perquè només cal tenir-ne ganes i estar disposat a dedicar-hi una petita part del nostre temps.

L'agrupació va sortir amb la finalitat de fomentar la cultura coral i musical i de col·laborar amb el cant en les manifestacions de caire cultural que se celebren a la nostra vila, siguin de caràcter civil o religiós.

La projecció de futur va cap a un nou repertori coral, sense abandonar tot aquell treball fet al llarg de cinquanta-quatre anys d'existència. Durant el nou curs, tenim pensat treballar tot un seguit de cançons tradicionals catalanes i populars a d'altres països. També ampliar el repertori de cançons d'autor, siguin de compositors clàssics, de música religiosa, o bé de compositors més moderns, amb música més coneguda, tot això sense renunciar al repertori característic de la coral, com són les sardanes, les havaneres, etc... En fi, un repertori variat i ric on es pugui gaudir mentre es coneixen diversos estils de música per a cant.

Tenim com a objectiu de la propera campanya, adherir-nos a la FECEC (Federació de Corals de tot Catalunya), que ens permetrà conèixer gent com nosaltres, amb els mateixos interessos i objectius a l'hora de cantar i, per altra banda, enriquir-nos i aprendre de diverses corals, amb nivells i expectatives molt diferents a les nostres. Això possibilitarà poder cantar amb persones d'altres entitats i saber de la vida musical d'altres pobles de Catalunya.

La pretensió, doncs, de totes aquestes activitats és obrir i diversificar les tasques de la coral, procurant en tot moment engrescar la gent de la mateixa agrupació i també del poble, de qualsevol edat i condició, ja que per formar-ne part només es demana el requisit de voler venir a compartir una afició, uns moments de goig i de plaer, una hora a la setmana amb nosaltres.

Tots i totes podem gaudir amb el cant.

La Junta

La Coral a l'antiga Cooperativa el novembre del 99

Ràdio Sant Hilari

Els "amics"
de Ràdio Sant Hilari

En Miquel té una obsessió, i és escoltar la ràdio. Des de petit li ha agradat, ell no sap per què, però és així.

Totes les tardes va amb bicicleta per la font del Ferro, s'emporta uns *walkmans* i escolta la ràdio, li és ben igual el que facin, si és música, genial, perquè s'entreté; si és un programa cultural, també, perquè així aprèn; si és un concurs, s'ho passa bomba... Des de la font del Ferro va cap al Nen Jesús de Praga, i un cop a dalt de tot deixa la bici, s'asseu en un pedrís i mira com les muntanyes l'envolten. Allà també escolta la ràdio, se sent civilitzat, allà només l'acompanyen l'ermita, les muntanyes, algun que altre insecte, i la ràdio, com sempre. Al cap d'una bona estona torna cap al poble, l'esperen per sopar, potser és l'únic moment que no escolta la ràdio, i és que quan s'ha d'anar per feina...!

Quan acaba de sopar el pare li pregunta si, demà que és dissabte, voldrà anar amb ell a la platja; ell encantat diu que sí i enfila les escales de casa seva per anar a dormir, però abans d'anar a domir, què fa? Doncs escolta la ràdio.

Dissabte s'aixeca aviat per poder estar molta estona a la platja, però abans de marxar es dutxa i es renta, quina cosa millor es pot fer a la dutxa que escoltar la ràdio? Efectivament, l'escolta.

Després d'esmorzar agafen el cotxe direcció Blanes, i en Miquel el primer que fa en pujar-hi és engegar la ràdio. Fins a Hostalric ho sent tot bé, però a mesura que van passant els quilòmetres, el senyal es va perdent, sort que Blanes és a prop! pensa ell. Arriben a Blanes, quina calor! Estem al voltant dels 35 graus, uff! En un tres i no res, en Miquel ja és a l'aigua, allà pensa que seria una bona idea que posessin uns potents altaveus per poder escoltar la ràdio...

L'estómac d'en Miquel li comença a fer soroll de gana, ell i el pare tornen cap a Sant Hilari, en Miquel està cansat i de tornada es queda adormit dins el cotxe, es desperta arribant a Arbúcies, el seu pare tenia la ràdio engegada, això sí que és un dolç despertar! pensa en Miquel.

Arriben a Sant Hilari i la mare ja els té preparat el dinar, en Miquel té una gana! Dinen i just acabar de dinar, en Miquel, que és un cul inquiet, ja torna a agafar la bici i els seus *walkmans* i torna a marxar cap a la font del Ferro.

Així és un dia d'en Miquel i la seva ràdio. Per cert, no us he dit quina ràdio escolta, oi? Doncs, és Ràdio Sant Hilari, naturalment!

C.B. Sant Hilari

14 de juliol del 2000

En aquesta ocasió, la informació que hem de donar des del CB Sant Hilari no és la mateixa rutina de cada any.

Aquesta temporada acaba la feina de la present junta, que des de la fundació de l'entitat, l'any 1987, ha seguit una línia més o menys de continuïtat, amb alguns canvis en els seus membres, però amb els mateixos ideals i un sol objectiu: oferir als nois i, les noies del poble l'oportunitat de practicar esport. Però, després de 13 anys, arriba un punt on la gestió es va fent per inèrcia i calen més motivacions. És per això que hem cercat un relleu durant aquest any i l'hem anat orientant perquè el canvi no sigui tan traumàtic. Ara, aquesta nova junta, amb il·lusions renovades, prepara un projecte molt engrescador: la creació d'una escola de bàsquet. Aquesta escola serà la manera de fomentar el bàsquet des dels més petits i es podrà forjar una filosofia de base.

Personalment, he estat des dels inicis desenvolupant diferents funcions dins l'equip de gestió fins a ser-ne el màxim responsable els últims temps i ara, que arriba l'hora del canvi, em voldria acomiadar donant les gràcies a tota la gent amb qui he compartit aquests anys inoblidables, de penúries econòmiques, problemes esportius, dedicant les nostres hores lliures sense esperar res a canvi, tot pel bé dels fills i filles de la vila, però amb la satisfacció de saber que hem contribuït a la seva formació per a ser millors persones.

I, per finalitzar, m'agradaria encoratjar la nova junta en el difícil camí que ara comencen i oferir-los el meu suport per dur a terme aquest fantàstic propòsit.

Bona Festa Major a tothom!

Avel·lí García
President sortint

Equip de Cadets masculí

Nova junta del CB Sant Hilari

President	Baldiri Miralpeix i Villegas
Sotspresident i president comissió esportiva	Antoni Gálvez i Belmonte
Secretària	Rosa Grabalosa i Guerra
Tresorer	Manel Sala i Muntalt
Vocals	Glòria Sala i Masó Rosa Pujol i Busquets Carme Roura i Arimany Francesc Ripoll i Busquets Carme Creixans i Giramé

Equip Infantil femení

Equip de Cadets femení

20è Aniversari de l'ESCOLA D'ART

Retrocedir vint anys endarrere, em suposa adonar-me que per sistema sempre he pensat en el curs vinent, no en el passat. L'Aula d'Art d'avui no seria el que és si abans no hi haguessin hagut uns primers passos. Vint anys no són un dia, són, per descomptat, la meitat d'una vida. Són moltes les llavors plantades. Tot plegat em fa preguntar si és possible que hagi passat tant de temps, quasi em costa de creure. Hem treballat, hem estimat l'art i ens hem mantingut fidels a una tasca que mai no hem deixat de la mà.

La història comença l'any 1980, quan vam estar convidats per l'Ajuntaments tots els pintors locals. El projecte era la futura Escola de Belles Arts. I ens apuntàrem a la iniciativa!

Va iniciar-se el que seria el primer curs (80-81) als locals d'Els Campaments. L'èxit fou notable i també inesperat, amb la matriculació de 141 alumnes –11 adults–, sens dubte tot un repte per un projecte que acabava de començar. En aquells moments els monitors encarregats del curs van ser en Joan Comas, la Nuri Tort i jo, en Joan Mir.

Aquest primer curs, malgrat no escatimar-hi esforços per part de tots, va acabar essent, pel seu cicle natural, un curs de 37 alumnes, o sigui la gent que realment estava interessada en l'art. Que el curs fos gratuït i que no hi hagués al poble cap altra activitat, foren probablement les causes de l'enorme èxit inicial, tot i que de la mateixa manera que van apuntar-se, van optar per no seguir en un terreny que no era especialment fascinant per a alguns.

Curs 1980-1981
La primera ubicació de l'escola, Els Campaments

En Joan Comas, la Nuri Font i en Joan Mir, els primers professors

Per al curs 81-82 es va replantejar la ubicació de l'Escola d'Art i es muntà a l'antiga Cooperativa amb l'intent de facilitar l'assistència continuada a les classes. El curs començà amb retard i els alumnes foren 32.

Al 82-83 no hi hagué en Joan Comas, i la Nuri i jo el duguérem a terme. Els treballs que es realitzaven a l'escola eren de caire acadèmic, tot i que hi havia variants, segons a qui anaven dirigits. Per exemple, per als nens i nenes donàvem gran importància al dibuix lliure i/o inventat, tot i que també es feien tasques de dibuix al natural i d'altres representacions gràfiques (vinyetes...). S'utilitzaven retoladors, ceres, etc., però no pintures, a causa de les condicions de l'aula de treball i el seu limitat mobiliari. Les condicions dels adults eren millors, ja que disposaven de cavallets, figures anatòmiques, focus... i per tant podien estudiar anatomia, per poder, un cop el dibuix perfeccionat, pintar. Amb això sorgeix un dels paràmetres característics de l'ensenyança acadèmica: la importància del dibuix era fonamental. Podien passar-se quasi tot el curs dibuixant, ja que es considerava que no es podia passar a la pintura fins que no es tingués un domini acceptable del dibuix. Per la Festa Major s'exposaven els millors treballs dels alumnes.

Acabat el 85-86, la Nuri Tort, per motius personals, deixà l'Escola de Belles Arts. Després del curs 86-87 em vaig replantejar la meva continuïtat, ja que em trobava sol per portar l'escola. El 87-88 començà amb nova ubicació. L'escola va ser traslladada a una antiga casa del carrer de Montsolís. No va ser l'única novetat, perquè al llarg del curs no vaig estar sol en la tasca, ja que hi col·laboraren els monitors Gregorio Pareja, Josep Juanhuix i Joaquim Vila.

En aquest curs, els nens i les nenes abarcaren més tècniques, amb la utilització del fang, pintures, *temperes*, aquarel·les... Els adults van fer servir també l'aquarel·la i es van introduir en la pintura a l'oli. L'exposició de les obres va ser a la plaça Gravalosa durant la Setmana Santa, la qual va ser molt visitada. El fet de treure la pintura al carrer va cridar l'atenció i trencà la rutina de qui passejava per la plaça.

A partir del 88 fins al 94, van seguir impartint-se les classes al carrer Montsolís i a càrrec meu, junt amb en Pareja i la Dolors Taberner, formats a l'Escola de Belles Arts.

Al 95-96 l'Escola passa a rebre el nom d'Aula d'Art, canvia també la ubicació i ara s'instal·la a la nova Casa de Cultura. Els monitors fórem en Pareja, en Joan Escola, que s'incorporà aquell any, i jo. Vam considerar necessari un replantejament del sistema educatiu i de la filosofia artística duts fins aleshores. Entre les coses que vam considerar, hi hagué la de la de posar la gent directament en contacte amb la pintura, al mateix temps que es treballava el dibuix.

Al 96-97 en Joan Escolà i jo vàrem seguir ampliant el projecte amb un peu a la Casa de Cultura i l'altre a la nova Cooperativa. Més tard entraríem al nou edifici amb dues aules. L'Aula d'Art va comptar llavors amb una sèrie de nous ajudants, en Pere Fauria, la Luciana Macedo, en Marc Andreu, la Irene Mir i la Montse Brugarola, tots ells van ser de gran ajuda per al funcionament global de l'Aula.

Actualment els monitors són: Joan Escolà, Irene Mir, Josep Nogué i jo, Joan Mir. Són moltes i molt variades les tasques que es porten a terme des de l'Aula d'Art. Tanmateix, no tenim per norma conformar-nos i cada curs es pretén fer un pas més.

Volem seguir treballant per una Aula d'Art que interessi a més gent.

És el present que fem cada dia, amb il·lusió i abnegació constant, la vostra col·laboració i amb el patrocini del nostre Ajuntament, perquè d'aquesta manera anem a un futur cada vegada millor.

Que aquests vint anys no siguin cap obstacle, sinó un nou començar.

Joan Mir Pasqual

En Joan Mir, que sempre ha tirat del carro de l'escola

Joan Mir Pasqual

Un grup d'alumnes en els inicis en Els Campaments

Coral Amethysta

I una vegada més la nostra Festa Major!

I, per descomptat, aquí tornem a estar també nosaltres, la coral Amethysta, per a desitjar-vos a tots una bona festa.

Com sabeu, la coral Amethysta està formada per cantaires de Sant Hilari i Arbúcies (tot i que ara també tenim un cantaire d'Olot i un de Blanes), i treballem tot tipus de música, des del Renaixement fins a contemporània, sense oblidar els espirituals negres, gospel, cançó d'autor... i amb el projecte de fer un musical amb representació inclosa!

Assagem els divendres, alternant la seu entre Sant Hilari i Arbúcies, però també fem moltes altres activitats. Aquest curs, per exemple, hem acabat un intercanvi amb Sant Feliu de Guíxols, nosaltres vam estar a casa seva el curs passat i ells vingueren al novembre. Vam poder gaudir de la seva bona representació del musical *Cats*, i també vam oferir un concert de les dues corals juntes. Fou un cap de setmana rodó.

També hem participat en diversos casaments a Palamós, Vic, Sant Hilari, Arbúcies..., hem de dir que per primera vegada hem actuat al casament d'una cantaire de la coral, de l'Eva i en Jordi, i ens ha fet moltíssima il·lusió. Des d'aquí volem felicitar-los i desitjar-los el millor!

Tampoc no hi han faltat els àpats de "treball" o caps de setmana musicals, esperats, evidentment, per tots nosaltres.

Cada any participem en festes dels nostres pobles, així per Sant Esteve vam participar en el concert nadalenc d'Arbúcies, i el Divendres Sant, junt amb els Nois Alegres, ho férem al Viacrucis de Sant Hilari. També vam cantar en la festa de la sardana a Sant Hilari.

Aquest any hem participat en un concurs de corals a Ejea de los Caballeros, vam estar treballant de valent, la motivació i la il·lusió va fer que l'experiència fos molt positiva. Tot va ser, però, una mica precipitat, ja que les 7 hores de viatge d'anada i 7 de tornada no ens les treia ningú, i només disposàvem d'un dia, ja que l'endemà teníem una actuació aquí. Sortosament, i malgrat el cansament, tot va anar d'allò més bé.

Per acabar el curs vam anar a cantar a Roses, on ens van acollir molt bé.

Ja ho veieu, un curs una mica ple però molt carregat d'il·lusions i ganes de cantar. És per això que us hi encoratgem, animeu-vos!

Els Amics de la Música de Sant Hilari Sacalm

Els Amics de la Música de Sant Hilari Sacalm hem continuat enguany amb el projecte d'oferir música en viu de diversos estils al llarg de l'any. A partir de les quotes dels nostres socis, uns cent cinquanta, de la magnífica col·laboració de l'Ajuntament de la vila i de les col·laboracions d'algunes entitats (Font Vella i La Caixa) i d'una estreta relació amb l'Escola de Música de Sant Hilari podem permetre'ns de portar a terme un programa adreçat a difondre la música de qualitat a la nostra vila.

La programació d'enguany, que ha sofert algun reajustament, és la següent:

Data	Grup	Estil
5 febrer	**Catalunya Exprés**	Jazz, soul, blues, rock...
5 març	**Concert Trobada Corals Infantils de Catalunya**	400 nens d'arreu de Catalunya cantant cançons tradicional d'arreu
22 abril	**Coral Lutiana i orquestra de corda**	Stabat Mater de Pergolesi i peces per a quartet de corda
13 maig	**Jove orquestra de Sant Feliu de Guíxols**	Música clàssica i d'autor
9 juny	**Quartet de violoncels i master class**	Música barroca, clàssica, contemporània...
6 juliol	**Selva Big Band**	Soul, blues i jazz. Patrocina Ajuntament.
16 juliol	**Jove Orquestra de la Selva**	Concert de presentació. Patrocina Ajuntament.
9 agost	**Josefina Teixidó, soprano** **Josep M. Aparicio**	Cançó catalana i d'autor per a la Festa de l'estiuejant. Patrocina Font Vella i La Caixa.
18 agost	**Manel Camp, piano**	Presenta el seu últim CD. Cançons. Patrocina Ajuntament.
19 novembre	**La música tradicional a Sant Hilari**	Actuació del quartet vocal la Nova Euterpe i avis del poble. Presentació del llibre d'Antoni Miralpeix Bosch. Patrocina Ajuntament.
26 desembre	**Concert nadalenc amb les corals de Sant Hilari**	Cançons nadalenques.

Aquest juliol hem tingut la satisfacció de veure com naixia la Jove Orquestra de la Selva. Els dies 12, 14 i 16 de juliol ha ofert tres concerts de presentació a Santa Coloma de Farners, Lloret i Sant Hilari Sacalm. Més de cinquanta joves, deu dels quals de Sant Hilari!, han endegat sota l'organització del Consell Comarcal de la Selva i el patrocini de la Caixa de Girona, un projecte pedagògic i cultural obert a tots els estudiants de música de la comarca. Invertir en cultura, divulgar les formes d'expressió artística, és una inversió en la qualitat de vida de les persones i dóna els seus beneficis en una societat més humanista i sensible. La cultura no sol ser negoci, tot i les pressions dels *mass media* que la utilitzen per a aquest fi. Des de la nostra entitat volem felicitar i agrair la decisió de les persones del Consell Comarcal i del nostre Ajuntament que estan posant els mitjans per fer arribar la música a tothom.

Els Amics de la Música de Sant Hilari Sacalm tenim diversos projectes que esperem portar a terme abans d'acabar el 2000.

1. Patrocinar activitats d'educació musical als centres educatius de la vila durant el curs escolar.
2. Organitzar diverses sortides a Barcelona: l'Auditori, el Liceu, el Palau de la Música.
3. Incrementar el nombre de socis i arribar als 200 socis.

Els dos primers projectes estan a mans de la junta de l'entitat. El tercer està a les teves mans. Qualsevol persona interessada en fer-se soci pot passar per la Casa de Cultura i omplir una butlleta. Gaudireu i ajudareu a fer possible una oferta cultural més completa per a la nostra vila.

Bona Festa Major! I... amb molta música cap al nou mil·lenni!

El pianista i compositor Manel Camp

ESCOLA DE MÚSICA

Els de l'Escola de Música volem aprofitar la Festa Major per desitjar-vos unes bones vacances.

També aprofitem l'ocasió per informar-vos dels nombrosos actes que hem organitzat durant el curs passat.

Un dels fets més rellevants ha estat, sens dubte, la formació de l'Orquestra Jove de la Selva, que amb l'impuls del Consell Comarcal i la col·laboració d'entitats públiques com els ajuntaments de la Selva, i privades com la Caixa de Girona, ha permès fer realitat un somni com és el de crear una orquestra de corda i una Big band de vent i percussió. Aquesta orquestra està oberta als alumnes de grau mitjà i representa una fita i un estímul per als estudiants de música de la comarca. És una iniciativa de caràcter cultural i pedagògic de primera magnitud i servirà per poder fer música amb majúscules i contribuirà a una major relació entre els diferents pobles de la comarca. Celebrem de bon grat aquesta iniciativa de la presidència del Consell Comarcal.

La participació de la nostra Escola de Música ha estat determinant: la relació dels components de la nostra escola és nombrosa i detecta un alt nivell de participació que només ha estat possible gràcies a l'esforç de molts anys per aconseguir que hi hagi al poble un nombrós grup de gent que ha assolit un nivell musical més que remarcable.

La nostra participació es concreta en les següents persones, alumnes i professors de la nostra Escola:

Laura Madrià Guitart	Violí
Mercè Malet Busquets	Violoncel
Marçal Cuberta Juncà	Violoncel
Alba Miralpeix Cufí	Violí
Jordi Viñals Rovira	Violí
Núria Viñals Rovira	Violí
Sergi Auger	Saxo alt
Dolors Vidal Vila	Cap de corda de violoncel
Neus Cuberta Juncà	Cap de corda de violí
Sílvia Brugués Timoneda	Cap de corda de violí
Antoni Miralpeix Bosch	Director
Ricard Madrià	Membre constitutiu de l'associació
Montserrat Cufí	Membre constitutiu de l'associació

Orquestra Jove de la Selva, 1a Trobada a St. Hilari, 2 d'abril 2000, Sala Noble

CRONOLOGIA D'ALGUNS FETS RELLEVANTS DELS ÚLTIMS MESOS

- ✔ 2 d'abril, hi va haver a St. Hilari la **1a trobada de l'Orquestra Jove de la Selva.**
- ✔ 6 de maig, **2a trobada de l'Orquestra Jove de la Selva a Vidreres.**
- ✔ 18 de maig, **classe magistral de piano** a càrrec d'Albada Olaya. Patrocinat per l'Ajuntament d'Arbúcies
- ✔ 15, 22 i 29 de maig , a l'Auditori de BCN, **interpretació i edició del cd del *Cànon de la sardana*** d'Antoni Miralpeix per part de 4.000 cantaires de la ciutat a la "Cantata del mil·lenni". Emesa pel programa *Sardanes* del canal 33 de TVC del dia 4 de juny.
- ✔ 23 de maig, **reunió constitutiva de l'Associació** en què es convertirà l'Orquestra Jove de la Selva al Consell Comarcal. Informació que s'ha trobat com a patrocinador la Caixa de Girona, amb una **aportació de 2.500.000 de ptes.** per al projecte dels propers 2 anys i mig.
- ✔ 24 de maig, presentació i roda de premsa, a Catalunya Ràdio, del cd de les corals de Catalunya ACUITACANTAR 1 que inclou la cantata ***Rebel·lió a la cuina*** d'Antoni Miralpeix.
- ✔ 27 de maig, a St. Hilari, **Homenatge al poeta Martí i Pol.** Intervenció de les corals de St. Hilari acompanyades d'un quartet de l'Escola de Música. Estrena de la cançó *Xocolata desfeta* amb lletra del poeta.
- ✔ 28 de maig, concert **fi de curs de les corals de St. Hilari.**
- ✔ 31 de maig a 5 de juny, una representació de les nostres escoles de música formada per la Dolors Vidal, Sílvia Brugués, Neus Cuberta i Mercè Malet, participen a **Noruega en una trobada internacional** d'Escoles de Música.
- ✔ 6 de juny, entrevista en directe a Antoni Miralpeix a Catalunya Cultura (Catalunya Ràdio) sobre la *Rebel·lió a la Cuina* i sobre l'ensenyament de la música a Catalunya.
- ✔ 9 de juny, **Classe magistral de Violoncel** a càrrec de Pau Ferrer. Concert de trio de violoncels. Organitza Dolors Vidal, professora de violoncel de la nostra escola i patrocina els Amics de la Música.
- ✔ **Del 19 al 30 de juny. Actes fi de curs** Escola de Música.
- ✔ Del 3 al 9 de juliol, **Colònies musicals** a "El Xalió", Pla de l'Estany. Organitzades pel Consell Comarcal i les Escoles de Música de la Selva. **Els dies 5 i 8**, a més, **trobada de l'Orquestra Jove de la Selva** al mateix lloc.
- ✔ Durant el mes de juliol s'ha fet la presentació oficial de l'Orquestra Jove de la Selva a les poblacions de Santa Coloma, Lloret i Sant Hilari, amb un bon concert a cada un dels pobles esmentats.

Antoni Miralpeix
Director de l'Escola de Música de Sant Hilari

Els petits Cantaires

Tallers fi de curs. Escola de música "Tastet d'instruments"

Molt bona Festa Major a tothom.

Esperem amb molt d'entusiasme el proper curs 2000/2001 perquè serà el punt culminant de la celebració del nostre 25è aniversari. L'any "oficial" de naixement de la coral Petits Cantaires de St. Hilari va ser el 1976, però com sol passar, es va fundar sense pensar que la cosa podria durar tant. Va sortir de manera quasi espontània per la necessitat de cantar a la missa i en les celebracions més solemnes. Actualment ja hi canten els fills i filles dels primers cantaires. L'any vinent ja tindrem ocasió de repassar la història amb fotos i escrits.

L'èxit de la nostra "supervivència", al llarg de tants anys en temps tan difícils, per a entitats educatives com la nostra que requereixen constància i treball ha estat la dedicació, la renovació i l'entusiasme de l'equip de directors i directores que han anat agafant el timó i renovant l'impuls inicial. Enguany, l'equip de directors ha estat format per l'Eva Codinach, en Lluís Pagés i l'Elisabet Gubern amb els mitjans i grans, i la Neus Cuberta i la Sílvia Brugués amb els petits. Tots ells amb suport d'un equip de col·laboradors i pares i mares que ens ajuden en els moments que fa falta.

Us fem saber que s'ha editat en cd, als estudis de Catalunya Ràdio, la cantata *Rebel·lió a la cuina* d'Antoni Miralpeix, obra que es va estrenar a St. Hilari i a la resta de Catalunya amb motiu del Xè Juguem Cantant del SCIC l'any 1989. Qui vulgui un exemplar, el pot trobar a l'Escola de Música de St. Hilari.

També cal destacar que enguany hem pogut assajar a la magnífica Sala Noble que ens ha facilitat l'Ajuntament al qual estem molt agraïts.

ACTUACIONS DEL CURS 99/00

- 25/12, missa de Nadal a l'església Parroquial
- 26/12, Concert de St. Esteve, a la Sala Noble
- 9/1, Concert a Grions
- 5/5, Trobada Taller al Pavelló. Participació de prop de 400 cantaires d'arreu de Catalunya
- 9/4, Juguem Cantant del petits, a Centelles
- 9/4 trobada de les corals de Catalunya al Palau St. Jordi de Barcelona en commemoració de l'any Clavé
- 23/4, Caramelles de Pasqua
- 27/5, participació a l'homenatge al poeta Miquel Martí i Pol
- 28/5, concert fi de curs a la Sala Noble.

Ara només ens resta anar escalfant motors per preparar com cal el curs vinent i desitjar-vos una bona festa.

Conxita Bosch
Presidenta de la coral infantil "Petits Cantaires de St. Hilari"

5 de març de 2000. Trobada-taller de corals infantils

Associació de la Gent Gran "Can Blat"

Aquest any hem celebrat el 54è aniversari de la festa de la Vellesa.

Els que en aquell primer homenatge vàrem assistir-hi: com a espectadors, o com a acompanyants dels nostres avis, ara ja ens toca com a protagonistes. Com passa el temps!

Fins l'any 1980, l'única manifestació a favor de la Gent Gran durant l'any era l'homenatge a la Vellesa, organitzat pel Patronat Local de l'Obra d'Homenatges a la Vellesa de la Caixa de Pensions. Fou en aquest any que es constituí la fundació pública municipal "Llar dels Vells Can Blat".

La fundació estava, i està, regida per un patronat, compost per tres membres designats per l'Ajuntament, tres membres nomenats per la família Bayer (que va fer donació de la finca Can Blat), i tres membres elegits per l'assemblea d'usuaris, que no estava constituïda com a associació de dret, però sí de fet.

Els drets dels usuaris són: el d'elegir i ésser elegit per als tres càrrecs de membres del patronat, el dret a usar les instal·lacions i serveis, exclusius per a les persones inscrites al Casal.

Els deures, pagar la quota.

Durant aquests 20 anys, les activitats que s'hi han portat a terme han estat diverses, de caire cultural, recreatives i socials.

En cada època, el patronat ha estat qui ha regit els destins del Casal. Però l'ànima (fins al moment de la seva mort) fou en Josep Maria Vila i Bassols. El seu exemple el tindrem sempre present.

El setembre de l'any 1999, la junta d'usuaris composta per l'Anita Masnou, en Joan Rovira i en Marcel·lí Puig, varen plantejar donar un nou impuls al Casal amb la incorporació de nous membres i la renovació de la junta d'usuaris.

Varen demanar la col·laboració d'una colla de jubilats del poble. A les diferents reunions celebrades hi van prendre part membres de l'ajuntament, el patronat, el Consell Comarcal i la Fundació La Caixa.

El 10 de febrer d'enguany es va convocar una assemblea auspiciada per les entitats abans esmentades, i es va informar de la necessitat i conveniència de crear una associació per dinamitzar i sensibilitzar la gent del nostre poble amb relació a la Gent Gran. Demanar la col·laboració de tothom, que s'animessin a formar part de la junta gestora que es crearia i donar continuïtat a les activitats que ja es portaven a terme.

Del resultat d'aquesta assemblea en sorgí la junta gestora actual composta per la presidenta, Pepa Masó; la vicepresidenta, Anita Masnou; el secretari, Salvador Bosch; la tresorera Conchita Bosch i els vocals: Jaume Juvanteny, Joaquim Planas, Ramon Planas, Josep Fàbregas, Encarna Pérez i Lola Fuguet.

El conseller M. Coll i Alentorn i l'alcalde X. Rossell en el moment de la inauguració del Casal dels Avis "Can Blat" l'any 1981

Aquesta junta gestora ha elaborat un projecte d'estatuts per la nova associació, que es diu Associació de la Gent Gran Can Blat, una associació amb règim d'autonomia, amb personalitat jurídica pròpia i regida per una junta, elegida per l'assemblea general de socis per un període de 3 anys.

L'aprovació definitiva dels estatuts, així com l'elecció de la junta pel període 2001-2003 tindrà lloc a primers de l'any 2001.

Esperem de tothom la participació en les activitats i serveis que es donen al Casal. També els suggeriments de tot tipus seran ben rebuts per part de la junta gestora. Volem retre homenatge a tots els membres del patronat i els socis del Casal. Si no hagués estat per ells, el Casal no seria el que és, un lloc d'acolliment per a tots els qui s'hi volen acostar.

La Junta Gestora

Primer homenatge a la vellesa. Any 1947

Associació de pessebristes

"Si es volen pessebres artístics cal fer pessebristes".

Aquest era l'advertiment presentat en forma de comunicació al Congrés de Cultura Popular i Tradicional de Catalunya en el 1981.

Les tradicions necessiten ser revifades o actualitzades. El pessebrisme evoluciona en tècniques i materials i aconsella que l'aprenentatge no es deixi a l'atzar ni a la improvisació.

Aquesta és una de les finalitats de la nostra associació i, des de la seva fundació, hem procurat portar-ho a terme.

Aquest any, seguint amb la mateixa línia, pensem en un programa més ambiciós, treballant de conjunt amb l'Aula d'Art, les escoles de la vila, l'Associació de la Gent Gran "Can Blat", la Parròquia, la Casa de Cultura i l'Ajuntament i volem oferir cursets, tallers, exposicions i concursos.

El resum de les nostres activitats de la temporada 1999-2000 ha estat:

- **Assistència a la Trobada Anual de Pessebristes** el mes d'octubre a Rubí.
- **Classes, tallers.** El curs va ser del 16 d'octubre al 14 de desembre, els dissabtes al matí i a la tarda i els alumnes foren 7.
- **Concurs de Pessebres**, convocat, juntament amb la Parròquia, Premis Ajuntament de Sant Hilari, Parròquia i Associació de Pessebristes, en les modalitats de Pessebres Popular i Artístic. Foren 20 els inscrits, notant-se una millora tant en qualitat com en quantitat.

Els premiats en la modalitat de Pessebre Popular foren:

1r Premi Família Vila Bayés.

2n Premi Família Prat Bagudach.

Els premiats en la modalitat artístic:

Dos primers premis, per Marc Roura i Xavi Rotllant.

Dos segons premis, per Laia Canaleta i Josep Carreras.

- **Exposició de Pessebres**. Ha estat oberta al segon pis de Can Rovira des del 8 de setembre fins a mitjan de juliol, amb 12 diorames, obra de recopilació dels últims anys, dels autors locals: Joan Comas, Àngel Llopis, Josep Massaneda, Joaquim Massaneda, Joaquim Planas, Joan Rovira, Josep Mollfulleda, Joan Vernedas (e.p.d.) i Josep Maria Xandri.

Hem de ressaltar la participació d'en Manel Font, de l'Associació de Pessebristes de Sant Pere de Torelló i la de l'Escola d'Art de Sant Joan les Fonts.

Hem rebut cartells de 60 poblacions de Catalunya, València i Catalunya Nord. Nosaltres hem enviat els cartells que vam editar de les nostres exposicions de Nadal i Setmana Santa.

- **Visites Col·lectives**. Durant les diades de Nadal es van visitar pessebres a Solius, Lloret de Mar, Sant Pere de Torelló i Roda de Ter.
- **Can Rovira**. A Can Rovira, s'hi han exposat 10 diorames del Via Crucis Vivent.

Donem les gràcies a tots els que ens han honrat amb la seva visita a les exposicions de Nadal i Setmana Santa, a tots els concursants que varen prendre part en el Concurs de Pessebres, als associats o simpatitzants que ens varen ajudar en el muntatge de les exposicions, i a "la Caixa", la Caixa de Girona, la Parròquia i l'Ajuntament, que han donat suport, d'una manera o altra, a les nostres activitats.

La Junta

Societat esportiva d'ocellaires

Com cada any, el programa de les festes d'agost ens permet comentar una mica les activitats que anem desenvolupant al llarg de l'any.

Enguany, en el Campionat d'Hivern, que celebrem en el nostre local social –la granja Tívoli– els guanyadors varen ser en Francesc Parareda, en la modalitat de passerell i Francisco Porcuna en la de cadernera.

La nostra societat, cada any, organitza el dia de l'ocellaire i, al mateix dia, es desenvolupa una prova del Campionat Comarcal d'Osona. Aquest any va tenir lloc el 19 de març a la plaça del General Moragues, la participació fou molt elevada i entre tots els assistents es va rifar una panera i es repartí coca i moscatell.

Com en anys anteriors, hem de manifestar que seguim amb la política de sembrar menjar a diferents camps i indrets perquè augmenti la població d'ocells, però cal tenir sempre la precaució de preservar les propietats, ja que d'aquesta manera s'eviten els conflictes, perquè cada any són menys les zones plantades.

Per acabar, volem animar els nostres socis a continuar com ara i als que no ens coneixen que vinguin, perquè de segur que els agradarà.

Finalment, hem de dir que en la categoria de pinsà de la FOC Comarcal Ocellaire d'Osona, en Ramon Bosch i Puig va obtenir el primer lloc i en Ramon Donadeu i Torras fou el 12è classificat.

La Junta

Els ocellaires animen la plaça Moragues amb el seu concurs anual

Els guanyadors a la Comarcal Ocellaire d'Osona

Arquers Sant Hilari

Tir amb arc al pavelló municipal

De nou ens retrobem amb l'agradable possibilitat de poder-nos dirigir a tots per mitjà d'aquest programa de festa major i, com sempre, no desaprofitarem pas l'ocasió per a donar-nos a conèixer una mica més del que ja ens coneixeu.

Tornem a tenir una bona notícia per comunicar i, encara que sigui repetida cada any, dóna plaer airejar-la.

El company Toni Brugués, aquesta vegada en la categoria de veterans, s'ha tornat a proclamar Campió Provincial i de Catalunya en la modalitat de tir amb arc olímpic. Ànim Toni! Si tu no et canses de guanyar, nosaltres tampoc no ens cansarem d'explicar-ho.

Aquesta temporada hem tornat a organitzar tirades de competició oficial, puntuables pels campionats de Lliga Provincial i de Catalunya.

A l'hivern, en la modalitat de sala –a cobert– vam organitzar una tirada que es va dur a terme al pavelló municipal.

I a la primavera, en la modalitat olímpic, és a dir a l'aire lliure, n'hem organitzades dues al nostre camp de tir de Cal Sastre.

En totes tres hi ha hagut força participació de tiradors, tant locals com forasters.

També tenim una altra bona notícia per donar. Aquests darrers dies hem acabat d'habilitar la pista pel Recorregut de Bosc (estable) en el bosc annex al camp de tir de Cal Sastre.

Per a la gent que no li agrada tirar contra una diana, és un al·licient més poder-se passejar pel bosc i tirar contra uns animalons de goma que prèviament s'hi han amagat.

Tots aquells que de tant en tant ens demaneu com van les coses, i tots els altres que a partir d'ara ens ho vulgueu demanar, hi esteu convidats.

Des d'aquest programa també volem agrair l'esforç i la dedicació dels companys Joan Cullell i Pere Tarrés per aconseguir material per a subministrar a la selección nacional de Cuba. Per culpa de la precarietat en què es mouen i l'escassetat de mitjans que disposen ens han agraït molt l'ajuda que els hem facilitat com a col·laboració desinteressada amb el seu Club.

I ja per acabar només volem desitjar-vos bona festa major!

La Junta

Continuem amb el treball, la cultura i l'esport

Sortida Perelada

Excursió Sant Hilari "Can Puig"

Excursió Sant Hilari - "Can Puig"

Els "Amics de la vida sana" ens portaren a fer una caminada fins al restaurant Can Puig, juntament amb alguns companys de la seu de Barcelona. Déu n'hi do! quina caminada, però al final valgué la pena. Ens hem fixat que cada any, com a mínim, hem de fer una sortida per conèixer i fer conèixer el nostre entorn natural.

Tercer mundial de futbol (Danone World Cup)

Com en les dues darreres edicions, les eliminatòries per la 1a Fase Nacional es tornaren a celebrar al pavelló de Sant Hilari, però els equips que representaven el manantial no vàrem tenir la sort necessària i es van classificar els nostres companys de la Xarxa de Vendes de la Zona Central-Nord, que ja els tocava.

"Diada"

Enguany es vam gosar a organitzar la nostra *diada* en el conegut Castell de Peralada. Ens reunírem el personal de les dues plantes de Sant Hilari i d'Amer, la direcció i alguns companys de la seu. A més a més de la *manduca* va ser una jornada turisticocultural, en què ens ho varen ensenyar tot: l'església, el claustre, la grandiosa biblioteca, el museu... us assegurem que val la pena i la trobada anà molt bé.

Futbol sala

Un equip de joves promeses de fills de treballadors ens representa, molt bé, en el torneig local que s'està disputant al pavelló.

Previsions

El proper setembre, com que l'any passat anà rodó, tornarem a enfrontar-nos en un "match de futbol-espectacle" amb els nostres amics de l'empresa Brugarola. La revenja està servida.

Per aquesta tardor tenim pensada una excursió sonada, l'any vinent, si Déu vol, us l'explicarem.

Res més. Com veieu no tot és treballar.

Col·lectiu de treballadors de FONT VELLA, SA

Curset de voluntariat a Girona

Associació Espanyola contra el Càncer

L'Associació Espanyola contra el Càncer és una institució de caràcter benèfic, sense ànim de lucre, creada únicament i exclusivament per ajudar el malalt de càncer i els seus familiars.

L'AECC està formada per un equip de professionals estructurats en diferents departaments: departament d'Ajudes Socials, departament de Psicologia dividit en dues àrees, Intervenció i Prevenció, departament de Voluntariat, i UMAD (Unitat Mòbil d'Atenció Domiciliària), i també per moltes persones que de manera voluntària treballen desinteressadament en pro del malalt oncològic.

Tots els ingressos que l'AECC obté es destinen, íntegrament, per atendre les necessitats dels malalts d'arreu de les comarques gironines.

Al poble de Sant Hilari, està constituïda, des de finals del 1996, una Junta Local que, com moltes altres juntes, ens ajuda i participa en tots els projectes de l'Associació.

Durant aquests anys, a la comarca de la Selva, s'han rebut tant ajudes per part del departament d'Ajudes Socials (ajuts econòmics i de material), com ajut psicològic als pacients i familiars que ho han sol·licitat, i des del 1999 hem ampliat les visites al CAP de Santa Coloma de Farners. Hi ha hagut un increment notable de les dones de la comarca que segueixen el nostre programa destinat a dones mastectomitzades "Seguir Endavant"; també s'han fet xerrades de prevenció a escoles de tota la comarca, concretament a l'Escola Sant Josep de Sant Hilari, i cursos de deshabituació Tabàquica, un dels quals es va desenvolupar al CAP de Sant Hilari. La UMAD, creada a finals del 98, ha atès 60 pacients a les comarques gironines.

Entre d'altres serveis, l'Associació dóna classes de veu a persones operades de càncer de laringe i hi ha una fisioterapeuta que fa rehabilitació del Limfadema, complicació més freqüent derivada del tractament quirúrgic del càncer de mama.

Tots aquests projectes es poden dur a terme gràcies als donatius que provenen tant de persones anònimes (la gran majoria) com d'empreses i estaments oficials, als quals els donem gràcies, ja que, com tots els voluntaris de la nostra entitat, són l'eix central de la nostra Associació.

Curs de Voluntariat de l'any 2000.

1a pujada en costa Pla de les Arenes

A les 9 del matí del dissabte 11 de juny del 2000 van començar els entrenaments per la prova que se celebrava aquell mateix dia, des de la rotonda de la Font Vella fins al pla de les Arenes.

Aquella fou una cursa mullada, ja que la pluja ens va acompanyar tot el matí. Tot i això els participants i el públic no ens van fallar. Un total de més de trenta corredors d'arreu de Catalunya i Andorra van venir a Sant Hilari amb els seus cotxes, que anaven des de turismes retocats fins a una impressionant barqueta passant per fórmules i fins i tot corrien els històrics Simcas.

Gisbert i el seu Mitsubishi Lancer s'adjudicaren el primer premi del campionat.

La cursa va ser organitzada pel club esportiu 4 Rodes.

Xavi Arimany

Germandat de donadors de sang

Al llarg de l'any, són diferents els actes que mouen els donadors de sang de la comarca, però potser el més significatiu per al donant és el moment de ser generós i fer l'aportació de sang. És una decisió personal que cada vegada implica més gent i serveix per atendre la demanda d'un important element vital com és la sang. Sense anar més lluny, ha estat molt edificant l'exemple dels ciutadans de Sòria en el fatídic accident de l'autocar amb escolars de Ripollet i Viladecans d'aquest passat mes de juliol.

Tanmateix, l'acte que té més ressò popular és la trobada que se sol fer cada any i que en podríem dir "l'aplec del donant", d'àmbit comarcal.

Fou molt positiva l'experiència de l'any passat, al capvespre del 17 de juliol a Riells-Viabrea, on es va substituir l'arrossada tradicional per un berenar-sopar. L'èxit fou bonic, perquè s'aplegaren 750 persones a la plaça del poble, vingudes de diferents pobles de la Selva. S'oferí pa amb tomàquet, pollastre i botifarra a la brasa, begudes i postres, es feren les tradicionals rifes de regals i s'acabà amb un engrescat ball, o sigui, que en general, en restà un bell record entre els participants.

Enguany es va repetir l'experiència el 15 de juliol al mateix lloc.

Josep Llopis i els delegats de la Selva

4a Trobada de ciclistes Sant Hilari Sacalm

4a Trobada de ciclistes davant del "Juani".

Com tots podeu veure, cada any som més colla a la trobada i esperem anar augmentant en el futur.

Vam fer una ruta molt senzilla, Sant Hilari - El Sobirà, però molt divertida.

No tinguérem cap accident ni cap punxada (ja que teníem metge i mecànic).

Fins una altra trobada.

Febrer 2000.

Marcel·lí Arimany

Moto Club Sant Hilari

Hola, conciutadans,

Un cop més tenim l'ocasió de comentar el que ha estat aquest últim any del Moto Club Sant Hilari.

Començarem parlant dels últims esdeveniments de l'any passat; al mes de setembre vam organitzar un concert de rock per commemorar els 25 anys del Moto Club. El concert va estar molt bé, però l'assistència de públic no tant (±350 persones). Al mes d'octubre vam realitzar el **XXVIè Motocròs els Cortals**, cursa que ja és tradicional al calendari de proves i que està considerada com la millor del campionat provincial.

A les acaballes de l'any, portàrem a terme les clàssiques **3 Hores de resistència tot terreny** amb una gran participació de pilots i un gran ressò publicitari a la premsa especialitzada del sector (*Motociclismo, Solo Moto, Moto Verde*, etc.) pel fet que els pilots del Ral·li París-Dakar (Joan *Nani* Roma, Jordi Arcarons, etc.) aprofiten aquesta cursa per preparar-se.

L'any 2000 s'obria camí amb unes molt bones notícies. L'Ajuntament donava suport al projecte, batallat durant temps, de legalitzar el circuit de motocròs. Això va donar un cop d'efecte al futur de les proves que organitzem amb la possibilitat legal de disputar, a la nostra població, a mitjà termini, una cursa del Campionat de Catalunya o superior molt sol·licitada per part de la federació catalana, gràcies a l'excel·lent organització de les proves per part del Moto Club.

Aquest any, amb moltes ganes, s'ha decidit ampliar el calendari de proves: quatre motocròs, unes proves de resistència de tres hores, un tram de tot terreny, un *dirt track* i un curset de motocròs. El resultat no pot ser millor, alta participació, augment significatiu de socis (ja som 153), i el reconeixement de la nostra tasca per part de les institucions i premsa especialitzada.

No voldríem deixar passar l'ocasió per sol·licitar nous patrocinadors i/o col·laboradors, ja que el cost per poder gaudir d'unes bones condicions del circuit és elevat (250.000 ptes. en els sis primers mesos de l'any).

En referència a les curses ja organitzades d'aquest any cal apuntar que segueixen amb la progressió ascendent dels últims anys amb el punt feble de sempre: la falta de públic de Sant Hilari.

Un apunt molt especial se'l mereixen els nostres pilots que van aconseguint grans resultats: Raül Vilalta, 1r al *Campionat Provincial de 250 cc*; Gerard Salavedra, 1r al *Campionat Provincial de 80 cc* i 5è al *Campionat de Catalunya de 80 cc*, participació per part d'en Gerard Salavedra a l'últim *Supercròs del Palau Sant Jordi*, liderat provisional del *Campionat Provincial de 250 cc* d'en Raül Torras, bona actuació d'en Ramon Valls al *Campionat d'enduro de Catalunya*; de cinc proves, dos tercers, dos segons i un primer lloc a la prova de Tremp. També volem fer saber que en Joan *Nani* Roma, que va participar al passat Ral·li París-Dakar, és soci del Moto Club.

Donem les gràcies als nostres patrocinadors, col·laboradors, socis i simpatitzants i ens acomiadem fins a la propera desitjant que us veurem ben aviat a les nostres curses.

Moto Club Sant Hilari

Sant Hilari Sacalm, estiu de 2000

Actuacions municipals

Aprofitant l'espai que ens brinda el programa de Festa Major i amb la vista posada en el futur, des de l'Ajuntament de Sant Hilari Sacalm us volem informar d'algunes de les diferents actuacions que s'han realitzat i també us volem presentar alguns dels projectes que tindrem a punt per inaugurar o per dur a terme properament.

ALGUNES DE LES ACTUACIONS REALITZADES O EN FASE D'APROVACIÓ

- Inauguració del vial de circumval·lació.
- Conveni amb Repsol gas canalitzat.
- Suport candidatura Miquel Martí i Pol per al Premi Nobel.
- Aprovació de les obres d'ampliació del CAP.
- Modificació del Pla general.
- Aprovació del Pla parcial de la nova zona industrial nord-est.
- Adhesió al Consell d'Iniciatives Locals per al Medi Ambient, de les comarques gironines.
- Tramitació de la legalització del circuit de motocròs Els Cortals.
- Aprovació inicial de la constitució de la Fundació Residència de gent gran.
- Adjudicació del contracte de gestió de la Residència a l'entitat Associació Acció Hospitalària.
- Aprovació projectes d'obres:
  – Plaça Guilleries. – Plaça porxada Hotel Suís.
- Connexions nova zona industrial.
- Sol·licitud Pla d'Obres i Serveis anys 2000-2003.
- Aprovació projecte d'instal·lacions de la Residència d'Avis.
- Borsa de treball.
- Adquisició d'una màquina de neteja.
- Campanya de subvencions per a la millora de façanes.
- Contractació d'un nou vigilant municipal.
- Contractació d'un coordinador de Turisme i Comerç.
- Inauguració de l'ampliació del Parc de Bombers.

I pel que fa als projectes de futur immediat volem destacar-ne els següents:

RESIDÈNCIA PER A LA GENT GRAN

Fa mesos que hi estem treballant fort, i pensem que la podrem inaugurar la primavera de l'any 2001. Obrirem amb 20 places de residència i places de centre de dia. En properes fases s'arribarà a les 70 places de residència, aproximadament.

Ja fa mesos que alguns hilariencs i hilarienques interessats s'hi estan apuntant.

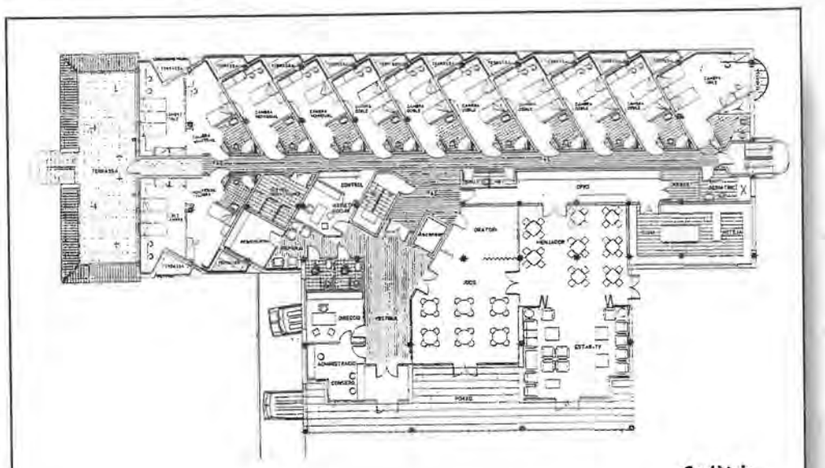

Geriàtric

ZONA INDUSTRIAL

S'obrirà un nou polígon industrial situat darrere Cal Sastre, amb 85.000 m² (aproximadament el doble que la zona de la Bòbila). Aquesta actuació possibilitarà la implantació de noves indústries o l'ampliació de les actuals.

ESCOLA-TALLER

Mòdul de formació adreçat a joves de menys de 25 anys i enfocat a millorar la qualitat del servei turístic del nostre municipi. Començarà a finals d'aquest any o principis del 2001 i hi podran accedir de 8 a 10 alumnes. Està subvencionada pel Departament de Treball de la Generalitat.

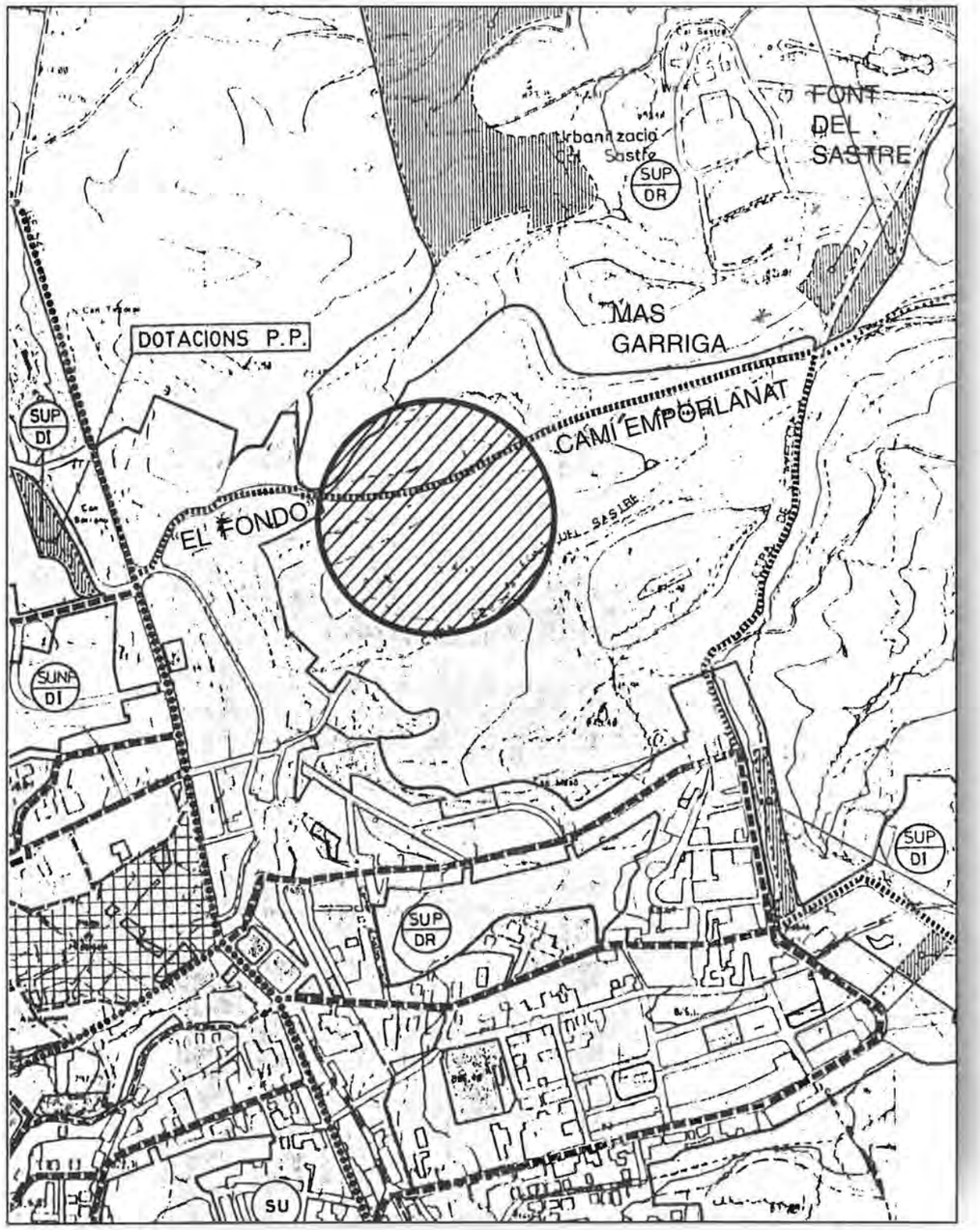

Zona industrial

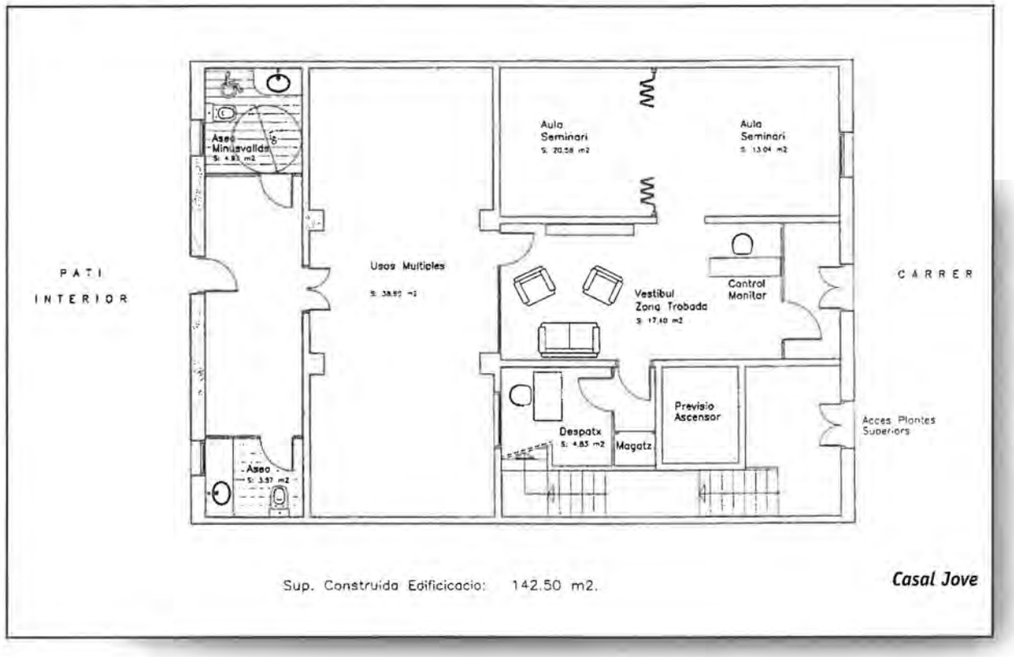

CASAL JOVE

Estarà ubicat on abans hi havia la caserna de la Guàrdia Civil. Està pensat perquè els nois i noies de Sant Hilari tinguin un lloc per anar a passar l'estona de forma lúdica i instructiva al mateix temps. Hi haurà una persona jove que coordinarà els diversos serveis i activitats que s'oferiran.

TALLER OCUPACIONAL

Mòdul de formació adreçat a dones de més de 35 anys per a formar-les com a *cuidadores* de gent gran. Començarà a finals d'aquest any o principis del 2001 i està subvencionat pel Departament de Treball de la Generalitat.

VESTIDORS PAVELLÓ D'ESPORTS

Es construiran nous vestidors al Pavelló, ja que els actuals han quedat obsolets. En el plànol es pot veure la nova distribució que inclourà vuit vestidors amb les dutxes i serveis corresponents.

CENTRE BTT

Estarà situat en una edificació annexa al Pavelló d'Esports i serà el punt de partida i arribada d'una sèrie d'itineraris per a fer en bicicleta tot terreny. En el mateix centre hi haurà una sèrie de serveis i equipaments per als usuaris, com ara lloguer de BTT, taller d'arranjament, banys i dutxes, informació...

PLAÇA PORXADA

Està prevista la construcció d'una plaça porxada entre la plaça del Dr. Robert i la de Jacint Verdaguer. D'aquesta manera es guanyarà un espai obert i cobert al mateix temps que s'esponjarà el centre del poble.

CANALITZACIÓ GAS PROPÀ

Properament començaran les obres de canalització de gas propà per tal que tot el poble gaudeixi de la comoditat que suposa aquesta font d'energia.

Deixalleria

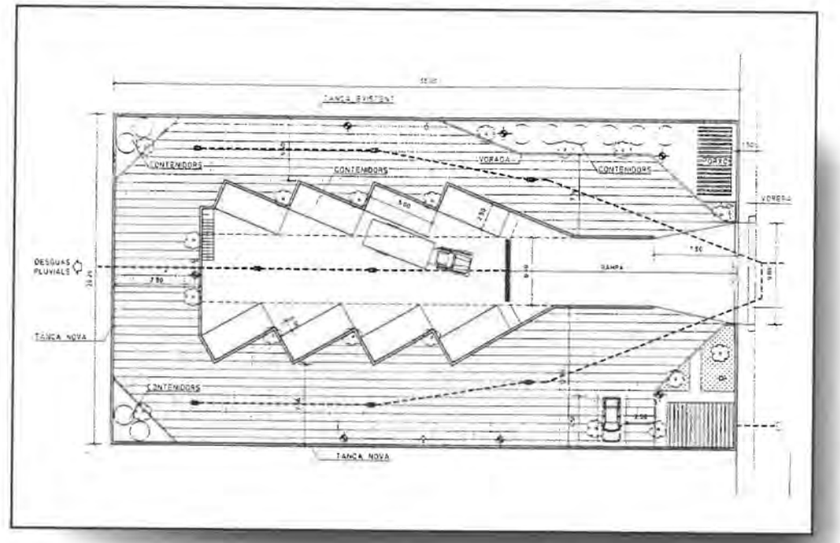

DEIXALLERIA

S'ubicarà a la zona industrial de la Bòbila. Serà un espai on es podran anar a llençar de forma ordenada les deixalles domèstiques (no escombraries). Hi haurà una sèrie de contenidors per a cartró, paper, vidre, llaunes, metalls, petites runes, fluorescents, electrodomèstics... que ens permetran posar cada deixalla al lloc que li correspon. D'aquesta manera millorarem el nivell de recollida selectiva al nostre poble.

Ajuntament de Sant Hilari Sacalm

RESULTAT A SANT HILARI DE LES ELECCIONS GENERALS CELEBRADES EL DIA 12 DE MARÇ DE 2000 PER ESCOLLIR ELS REPRESENTANTS AL CONGRÉS DELS DIPUTATS I EL SENAT.

Nombre d'electors: 3.982
Nombre de votants: 2.563
Vots en blanc: 21
Vots nuls: 24

CONGRÈS DELS DIPUTATS
PSC-PSOE: 535
PP: 223
CiU: 1.366
ERC: 317

SENADORS
Salvador Capdevila: 1.336 (UDC)
Salvador Servià: 1.313 (CDC)
Jordi Xuclà: 1.306 (CDC)
Arseni Gibert: 765 (PSC-PSOE) ERC-IC-V

Agraïm la col·laboració de totes aquelles firmes que ajuden a fer possible l'edició d'aquest programa

NOTA: Aquesta llista de COL·LABORADORS està feta amb tota bona voluntat. Acceptem que hi hagi errors, però són totalment involuntaris i demanaríem que aquests es comuniquessin a l'Ajuntament per tal d'esmenar-ho en propers programes de festes. S'entén per col·laborador aquell que paga una quota i, per tant, surt al programa de Festa Major.

AGÈNCIES DE VIATGES

Hispano Hilariense 972 24 50 12
Rossell 972 86 80 79
Viatges Laietana (Angelina Bosch) 972 86 89 17

ARQUITECTES

Isabel Font 972 87 20 41

ARQUITECTES TÈCNICS

Josep M. Labara. 972 86 93 06
Maria Cerver 972 86 93 06

ASSEGURANCES - CORREDOR - AGÈNCIA

Agència Suy 972 86 88 33
Jordi Vilabella Pecondon. 972 86 81 82
Mapfre - G. Assegurador 972 86 90 50

BARS

Bar "El Toc" Franckfurt. 972 87 21 20
Bar Aquari 972 86 93 69
Bar Boada 972 86 83 38
Bar Club 972 86 80 43
Bar Fèlix 972 86 88 18
Bar Florida. 972 87 21 48
Bar Granja Tivoli 972 86 80 42
Bar Juani 972 86 83 69
Bar Montseny 972 86 80 70
Bar Líquid
Bar Torrent 972 87 23 29
El Cau 972 86 91 76
Pub L'Espelma
Bar Agustí 972 86 91 85
Bar Centre 972 86 84 84
Bar El Groc
Bar Chapete 972 87 22 19

BÀSCULA

Ll. Juanhuix Juanhuix 972 86 88 14

CAIXES DE CARTRÓ

Embalatges Salvador 972 86 87 75
Manipulats La Selva 972 86 80 51

CARNISSERIES I CANSALADERIES

Àngels Homs Valls 972 86 82 92
Can Barnet. 972 86 87 47
Can Micalic 972 86 83 38
Cansaladeria Porta 972 86 80 29
Enriqueta Collbatallé Gros "Can Cisquet". 972 86 82 67
Jaume Masó Rosquellas 972 86 82 41
Joaquim Valls Bonet "Can Cabré" 972 86 82 11
Carnisseria Pagespetit 972 86 94 76

CENTRES D'ENSENYANÇA

Centre Formació Permanent d'Adults 972 86 86 56
CEIP Guilleries. 972 87 87 29
Col·legi Sant Josep. 972 86 81 46
I.E.S. Sant Hilari 972 86 93 58
Escola de Música de Sant Hilari. 972 87 22 22
Escola Natura Guilleries 972 86 91 27
Llar infantil "Les Cent Fonts" 972 86 80 61

CLÍNICA VETERINÀRIA

Clínica Veterinària Albert Díaz Olalla. 972 87 73 76 - 670 27 65 58
Rossell 972 86 80 79

COMERCIALS

Comercial Sarrats, S.L. (productes per a fleques i pastisseria) 972 87 23 23
Comercial Màiquez 972 86 91 28

COMESTIBLES

Àngels Homs Valls 972 86 82 92
Comestibles Marta Cullell 972 86 88 17

Casa Mimó 972 86 80 52
Dalmau Boada. 972 86 83 38
Joan Valls Juvanteny. 972 86 82 02
Joaquim Valls Bonet "Can Cabré". 972 86 82 11
Super Avui Iolanda 972 86 87 10
Maxor. 972 87 22 37
Can Molas 972 86 83 12
Queviures Rotllant 972 86 82 47
Supermercat Dia. 972 86 85 61
Ca l'Enric. 972 86 80 04
Aliments ES-PLA 972 86 80 69

COMPRA-VENDA DE COTXES

Garatge Guilleries - Citroën 972 86 88 73
Taller Antoni Fauria - Renault. 972 86 82 35
Taller Casas Güell - Opel 972 86 80 95
Taller Montseny - Peugeot - Nissan. 972 86 84 64
Garatge Trima, S.L. - Seat - Audi - Wolksvagen . . . 972 86 83 28

CONFITERIES

Fornés 972 86 80 85
Pastisseria Duran 972 86 81 14
Pastisseria Malet-Torrent. 972 86 93 08
Ca l'Enric. 972 86 80 04
Pastisseria Masó. 972 86 94 85
La Dama d'Ayma. 972 86 94 12

CONSTRUCTORS D'OBRES I PROMOTORS

Antoni Brugué 972 87 21 25
Antoni Juvanteny. 972 86 91 08
Busquets Bosch, S.L. 972 86 89 17
Obres "La Selva", S.L. 972 86 83 52
Construccions Àngel Toro 972 86 92 43
Construccions Germans Miralpeix, S.L. 972 87 20 75
Construccions Joan Carrillo 972 86 92 93
Obres Montseny, S.L.. . . . . 972 86 93 83 - 972 87 22 07
Germans Prat . . . . . 972 86 85 50 - 972 86 92 25
Jaume Collbatallé S.L. 972 86 94 21
Construccions, Obres i Reparacions Vilà, S.L. 972 86 92 56
Construccions Lluís Verdaguer. 972 86 91 18
Malvi - Pujol, S.A. 972 86 84 29
Obres Molist S.L. 972 86 87 18
Promotora Hilariença, S.L. . . . . 972 86 92 07 - 972 86 80 70
Immobles Sant Hilari. 972 86 93 41

CONSTRUCCIONS METÀL·LIQUES

Moca 972 86 80 81
Demic, S.L. 972 87 22 84
Làser la Selva, S.L. 972 87 23 35

CONSULTORIS DE BELLESA

Isabel Sorroche 972 86 89 92
M. Àngels Suy. 972 87 23 56
Estètica Carme 972 86 84 70
Elvira Carrasco. 972 87 22 31
Matilde Soler Tarrats 972 86 82 65
Raquel Fuguet. 972 86 81 90
Maria Roquet 972 86 84 14

DIETÈTICA

Joan Torres, dietètica 972 86 89 42
Natur House (Productes Naturals) 972 86 94 80

ELECTRODOMÈSTICS

Botigues Rossell - Expert 972 86 80 79
Can Vilamala, S.L. 972 86 93 14
Porcel (Reparacions) 972 86 87 42
R. Fauria Miralpeix (Watt's) 972 86 81 24
Ramon Planiol. 972 86 88 93

ENGINYER TÈCNIC INDUSTRIAL

Jaume Pallaros Canaleta 972 86 81 64

ENTITATS BANCÀRIES

Banco Popular Español. 972 86 81 75
Banesto 972 86 82 25
Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona 972 86 80 23
Caixa de Girona 972 86 89 00
Caixa Penedès. 972 86 93 50

ESPECTACLES

Cinema Catalunya. 972 86 81 46
Club Villaret 972 86 80 89

ESPORTS

Esport-7
Rossell 972 86 80 79

EXCAVACIONS

Germans Pagès, S.L. 972 87 21 94

FABRIQUES D'EMBOTITS

Embotits Sacalm, S.L. 972 86 80 63

FARMÀCIES

Farmàcia Broto C.B. 972 86 80 98
Xavier Muntalt Brugués 972 86 90 49

FERRETERIES

Camó-Ridorsa "Can Jombo" 972 86 83 08
Ferreteria Cardona 972 86 91 45

FINQUES

Disseny de llars, S.L. 972 86 80 41
Fuari 972 86 82 75
Immobiliària i construccions
Sant Hilari 972 86 83 19
Promotora Hilariença, S.A. . . . . 972 86 92 07 - 972 86 80 70
Immobles Sant Hilari. 972 86 93 41

FERROS FORJATS I ALTRES

Art Català 972 86 82 91
Ganiveteria La Forja - Vila. 972 86 83 44
Serralleria d'alumini Sacalm 696 05 05 72
Serralleria d'alumini Pujol 972 86 87 28
Serralleria Solà, S.L. 972 87 21 57
Taller Nou, C.B. 972 86 91 88
J. Casas 972 86 94 78

FLEQUES

Cal Forner Nou 972 87 21 07
Can Castellà 972 86 80 52
Antiga casa Forner Nou, S.L. 972 86 80 39
La Dama d'Ayma. 972 86 82 01

FLORS I PLANTES

Floristeria Sant Hilari 972 86 80 94
Plantes Masó 972 86 87 93

FOTÒGRAFS

Fina. 972 86 90 70
Rossell 972 86 80 79

FUSTERIES I MOBLES

Andreu, S.L.. . . . . 972 86 90 29 - 972 86 83 49
Bellmoble, S.A. 972 86 81 86
Cuines "Eilin" 972 86 93 89
Fusteria Pujol 972 86 93 89
Joan Jumbert Solé 972 86 87 66
Joan Masó Pla. 972 86 86 75
Joan Muntalt 972 86 90 99
Miquel i Rovira, S.L. 972 86 82 48
Ramon Llopis 972 86 87 14
Jordi Roura 972 86 80 65
Fusteria tècnica Àngel Andreu i fills 972 87 21 21

FUSTES

Fustacalm 972 86 83 50
Sara Corren 972 86 84 81
Albert Badia Corren. 972 86 84 81

HOTELS, HOSTALS, FONDES I RESTAURANTS

Can Cames "La Brasa" . . . . . 972 86 80 46 - 972 86 91 39
Els Cortals 972 86 87 95
Fonda Rita. 972 86 80 09
Hostal Fugarolas 972 86 80 38
Hostal M. Verdolet 972 86 81 06
Hostal París 972 86 80 19
Hostal Torras 972 86 80 96
Residència Roma 972 86 80 09
Restaurant "Ca la Marta". 972 86 89 18
Restaurant "L'Isard" 972 87 22 33
Restaurant "La Bàscula" 972 86 88 14
Restaurant "La Pedra Llarga" 972 86 87 16
Restaurant "La Rovira" (Espinelves) 93 743 01 81

GESTORIA

Gestoria A.C.A. J. González 972 87 21 75

GRÀFIQUES

Gràfiques Offser, S.C.P. 972 86 87 75
Impremta Johil 972 86 80 15
Gràfiques Montseny. 972 86 84 06

INFORMÀTICA

Electrònica i informàtica Sant Hilari 972 87 22 82
Digit 2.000 . . . . . 972 86 96 65

JARDINERS

Jardineria Masferrer-Aguilera 972 86 80 68
Vivers Tortadès 972 86 87 30

JOIERIES

Joieria Gràcia 972 87 21 76
Joieria i Rellotgeria J. Breix. 972 86 80 57
Joieria Fortuna - Fina Font 972 86 93 54

LAMPISTES I MANYANS

Instal·lacions Carreras 972 86 81 43
Instal·lacions J. Pallarols, S.L. 972 86 81 64
Joan Campeny. 972 86 88 65
Joan Moner 972 86 81 93
Josep Vilamala 972 86 93 14
Lampisteria Insteny, S.L. 972 86 81 04

LLENYA

Jaume Valls 972 86 87 16
Lluís Juanhuix Juanhuix 972 86 88 14
Germans Pagès, S.L. 972 87 21 94
Llenyes Soler 972 86 83 74

LLIBRERIES

Can Joan Ridaura 972 86 87 52
Botigues Rossell 972 86 80 79
Casa Fauria 972 86 82 57

MANANTIALS EN EXPLOTACIÓ

Font Selva 972 17 80 15
Font Vella 972 86 82 50
Fontdor 972 86 86 91

MATERIALS EN CONSTRUCCIÓ

Guilleries. 972 86 81 44

MECANICS

Antoni Fauria - Renault 972 86 82 35
Cayo 972 86 82 66
Garatge Trima, S.L. 972 86 83 28
Josep Malet Torrent - Motos. 972 86 90 38
P. Vilardell - Radiadors. 972 87 21 56
R. Fauria (Electricitat automòbils) 972 86 81 24
Taller Casas-Güell - Opel 972 86 80 95
Taller Guilleries - Citroën 972 86 88 73
Taller Montseny - Peugeot - Nissan. 972 86 84 64
Planxisteria i Pintura Toni Masó, S.L. 972 86 94 23
Motos Antoni Masachs 972 87 23 83

MERCERIES I CONFECCIÓ

Can Joan Ridaura 972 86 87 52
Confeccions Artola 972 86 81 77
Confeccions Masnou 972 86 81 53
Merceria "Nova". 972 87 21 91
Maria Ripoll, S.L. 972 86 82 08
Dolors Rotllant 972 86 81 90
Goriot
Can Candy 972 86 81 60

OBJECTES DE REGAL

Botigues Rossell 972 86 80 79
Cardona 972 86 91 45
Roura Decoració S.C. 972 86 80 65

Objectes de regal Ca la Quimeta 972 86 90 85
Watt's 972 86 81 24
Casa Fauria 972 86 82 57

ÒPTIQUES

Òptica Sant Hilari. 972 87 20 57
Estrada Centre Òptic (Audioprotesistes) 972 86 95 42

PERRUQUERIES

Carme Cullell 972 86 89 11
Carme Ramon 972 86 89 51
Cecília Rosquellas. 972 86 81 43
Elvira. 972 86 83 20
Isabel Sorroche 972 86 89 82
Louan 972 87 21 50
M. Àngels Suy. 972 87 23 56
Carme Garriga 972 86 80 20
Montserrat Mas 972 86 89 97
Perruqueria Josmay. 972 86 93 48
Rosa Maria. 972 86 89 49
Josep M. Rovira. 972 86 85 08
Perruqueria Styl - Home - dona 972 86 82 70
Maria Roquet 972 86 84 14
Matilde. 972 86 81 47

PEIXATERIES

Congelats i pesca salada Alcira 972 86 80 64
Peixateria M. Teresa 972 86 83 35
Peixos "Pere" 972 86 83 21
Peixateria Dolors 972 86 81 47

PINTORS

C. Juvanteny 972 86 91 25
J. Jiménez. 972 86 91 82
Miquel Cullell 972 86 83 73
Teodoro Arteaga, S.L. 972 86 88 04

POLLERIES

Joaquim Valls "Can Cabré". 972 86 82 11
Rotllant 972 86 82 47

SABATERIES

Calçats Comas. 972 86 95 26
Calçats Pilar. 972 86 87 88
Calçats Masó. 972 86 87 93

SERRADORES

Fustes i plafons de castanyer, S.L. 972 86 87 98
Salvador Cornellà 972 86 82 65

TAXIS

Taxis Guilleries 972 86 84 57

TORNERIES

Àngel Ripoll, S.A.. . . . . 972 86 82 75
Antoni Moner 972 86 94 25

Art Roura, S.L. 972 86 83 16
Artesania Danés, S.L.. . . . . 972 86 87 97
Artesania Teixeira. 972 87 23 03
Artidisma, S.L. 972 86 82 14
B.R. Producció. 972 86 87 25
Fiam 972 86 81 72
Francesc Gol Busquets 972 86 88 39
Fustorn Serrat, S.L. 972 86 92 86
Indústries Joaquim Ripoll, S.A. 972 87 23 04
Artonisa, S.L. 972 87 23 27
Torneria Guilleries, S.L. 972 86 85 88
Debric, S.L. 972 86 90 09
Indústries Puigderrajols, C.B. 972 86 82 84
Fusteria i Torneria Solà, S.L. - Jordi Puig 972 86 88 55
Linden - Art, S.L. 972 86 81 00
M.D.C., S.A. 972 86 87 25
Manufactures Sacalm 972 86 90 41
Torneria Batlle, S.L. 972 86 81 45

TRANSPORTISTES

Fontmaràpit, S.A. 972 87 21 26
La Hispano Hilariense, S.A. 972 24 50 12
Miralpeix. 972 86 83 40
Transports Arborueda, S.L.. . . . . 972 86 90 83
Transports Corominas. 972 86 88 27
Transports Floriach 972 86 81 44
Transports Josep Elias 972 86 83 75
Transports Maria Moragas (Ponet) 972 86 90 58
Transports Ricard Moragas i fills 972 86 90 94
Transports Ruiz-Ruano 972 86 91 01
Transports Soler. 972 86 83 74

VARIS

Alimentació J. Mollfulleda. 972 86 84 64
Ambulàncies Guilleries 972 86 84 57
Autoscola Vial-2 . . . . . 972 86 88 38
Estació Servei Faca, S.L. 972 86 81 68
Cultiu i venda d'avets de Nadal 972 86 87 16
Gimnàs Km-26. . . . . 972 42 04 98
J. Estragués (compra-venda de patates) 972 86 80 69
J. Valls Juvanteny (patates i cereals) 972 86 82 02
Montse Vila (serres) 972 86 89 94
Palmes i palmons Canals 972 86 89 81
Parcosa, S.L.. . . . . 972 86 89 85
Dispunt 972 86 91 14
Poliester Loval, S.L. 972 86 90 98
Quim Busquets "Envernissador" . . 972 86 94 11 / 908 30 88 12
Tapisseria Cuberta 972 86 83 33
Tintoreria Núria 972 86 94 77
Loteries i llamins Masvi 972 86 80 10
Fedor, S.A.. . . . . 972 86 82 00
Idea 972 86 82 24
Pizzeria La Teca. 972 86 89 08
J. Valls Juvanteny (Productes fitosanitaris) 972 86 82 02
J. Casas (recuperació pales). 972 86 94 78

VINS I BEGUDES

Bernabé Hernández. 972 86 84 71
Super Avui Iolanda 972 86 87 10
Carbòniques J. Masó 972 87 21 44
Joan Valls Juvanteny. 972 86 82 02
Representacions Donadeu 972 86 84 56

Contingut

Pàg.		Pàg.	
3	Salutació. *Robert Fauria i Danés*	67	Apunts del Sant Josep. *Equip directiu del Sant Josep*
4	Inici de la festa 1999	69	La gestió artística de les deixalles. *Joan Escolà Pujol*
5	XIX Concurs literari de narració curta	70	Club Tennis Taula Sant Hilari: "Tornar a començar". *CTTSH*
13	Homenatge a Miquel Martí i Pol	71	Casa de Cultura
19	Oficis forestals i sindicalisme a Sant Hilari Sacalm: els roders. *Roger Zamorano*	74	El Cos de Bombers
23	Reproducció d'un text que va ser publicat al *Diario de Barcelona 1863*	75	Tres dosos, un tres i... visca! *Jaume Fàbregas i Suñé*
24	La primera acta de l'Ajuntament de l'any 1900 i algunes anècdotes	76	Societat de pesca esportiva La Gorga. *La Junta*
26	Va de colors. *Eugènia*	78	Primera desfilada infantil d'armats. *La Junta*
27	Sant Hilari i l'expansió del seu culte a Catalunya. *Antoni Pladevall i Font*	80	Via Crucis Vivent. *La Junta*
29	Farà cinquanta anys. *A.S.V.*	82	Bojos pel temps
30	Hi ha quart món a Sant Hilari?. *Lluís Puigdemont Reverter*	83	Coral "Els Nois Alegres". *La Junta*
32	Racó poètic	84	Ràdio Sant Hilari
34	A propòsit del Decret d'Humanitats. *Ricard Madrià Garriga*	85	C.B. Sant Hilari. *Avel·lí García*
35	Recordança. *Dolors Cruz i Rech*	86	20è Aniversari de l'Escola d'Art. *Joan Mir Pasqual*
38	Moviment Demogràfic	88	Coral Amethysta
39	El Centre d'Estudis Selvatans, una institució en marxa. *Narcís Figueras Capdevila*	89	Els Amics de la Música de Sant Hilari Sacalm
41	"El pare Joaquim Alqueza: paciència i perseverança". *Montserrat Juvanteny*	90	Escola de Música. *Antoni Miralpeix*
42	Museu Guilleries	91	Els petits cantaires. *Conxita Bosch*
45	El grup de teatre de viatge a... Tàrrega	92	Associació de la Gent Gran "Can Blat". *La Junta Gestora*
46	Fotos que fan història	93	Associació de pessebristes. *La Junta*
48	CiU. "Amb tu a l'Ajuntament"	94	Societat esportiva d'ocellaires. *La Junta*
49	ERC. Balanç d'un any	94	Arquers Sant Hilari. *La Junta*
50	El "senyor Gasull" ens deixa. *Àngel Serradesanferm i Valls*	95	Continuem amb el treball, la cultura i l'esport. *Col·lectiu de treballadors de Font Vella, SA*
54	Programa d'actes	95	Associació Espanyola contra el Càncer. *Curs de Voluntariat de l'any 2000*
56	Resum de l'any	96	1a Pujada en costa Pla de les Arenes.
62	Centre d'educació infantil "Les Cent Fonts". *L'equip directiu*	96	Germandat de donadors de sang. *Josep Llopis i els delegats de la Selva*
64	L'escola del nou mil·leni. *Mestres del CEIP Guilleries*	96	4a Trobada de ciclistes Sant Hilari Sacalm. *Marcel·lí Arimany*
66	AMPA CEIP Guilleries	97	Moto Club Sant Hilari
		98	Actuacions municipals. *Ajuntament de Sant Hilari Sacalm*
		102	Agraïments. Col·laboradors

Font Vella
Agua Mineral Natural

GRUPO VICHY CATALAN
Sant Hilari Sacalm (Girona)
FONT DOR
Agua Mineral Natural

Aigua Mineral Natural
Font Selva
Sant Hilari Sacalm (Girona)

Amb el suport de
Caixa de Girona

Les fotografies de la darrera pàgina són del segon premi Joan Juvanteny Ros i el tercer A. Bonvehí

AJUNTAMENT DE SANT HILARI SACALM